

BARBARA McCAULEY

Nopti de foc

CAPITOLUL 1

Inima îi bătea cu putere, avea palmele umede...

S-ar fi ascuns și într-o gaură de șarpe...

Și totuși, nu avea de ales.

Sprîjinindu-se de o boxă, Rachel trase aer în piept și se forță să numere până la zece. Din fericire, simțea un miros familiar, de fân și de cai, dându-i curajul de a nu face cale întoarsă. În spatele ei necheză o iapă și își trecu capul peste stinghia boxei, căutând parcă o mângâiere. Zâmbind, Rachel alintă cu vârful degetelor botul ei mătăsos.

Afară, la numai câțiva metri, se afla poate răspunsul la problema care o obseda: Cord Cantrell.

Cu ochii închiși, tânăra femeie căuta o soluție de ultim moment... dar, era în zadar. Luase totul în considerație, încercase totul. Oricât de disperată ar fi părut., această încercare reprezenta ultima ei șansă.

O briză caldă pătrundea în grajdul deschis, aducând spre ea zgomotele obișnuite ale oricărei ferme: duduitul îndepărtat al unui tractor, lătratul unui câine, vocea unui bărbat, atât de dulce și calmă, încât abia se auzea.

Răspunzând parcă la ceea ce dorea tânăra să audă, vocea liniștitoare, joasă și gravă se auzi dintr-odată mai puternic.

— Ușurel, frumoaso, e bine. – nu-i așa? Nu-ți fie teamă, n-o să-ți facă rău.

Jucându-se neatent cu coama iepei, Rachel închise ochii și se lăsă în voia vocii aspre a necunoscutului. O voce care evoca nopți calde și senzuale, cearșafuri mototolite și...

Deschise brusc ochii. Doamne! Ce i se în tâmpla? Cu o mână tremurătoare își șterse fruntea îmbrobodită de sudoare. Nervii îi jucau feste, își spuse Rachel suflecându-și mânecile cămășii subțiri de bumbac. Asta era: o problemă de nervi. Își mai recapitulă încă odată micul discurs pregătit cu grijă. Trebuia să se arate cât mai calmă și cât

mai hotărâtă. Apoi, trăgându-și cu hotărâre umerii înapoi se îndreptă spre bărbatul așezat tot cu spatele.

Rămase puțin deoparte, în afara privirii antrenorului, ca să nu-l deranjeze în plină treabă. Calul, o iapă tânără, de doi ani era viforoasă și tresărea de fiecare dată când pătura îi atingea spinarea. Era un exemplar foarte frumos, poate prea în vârstă pentru un asemenea antrenament, dar proprietarii de cai pur-sânge întârziu adesea cu dresajul.

— Hai, ești o fată bună, reluă vocea stăpânită a dresorului.

Slăbind frâul, puse pătura pe iapă și o lăsă acolo. Calul se cabra, dar bărbatul îl ținu. Cu putere, mângâindu-i coama cu afecțiune. Atunci, Rachel îl privi mai atent pe Cord Cantrell: era înalt, subțire, cu umerii lași, cu picioarele lungi și musculoase. Un bărbat frumos, cu adevărat.

— Cord!

Surprinsă, Rachel se întoarse și văzu un cow-boy cărunț traversând în goană locul de dresură.

— Ți-am spus săptămâna asta să țesali iapa și tu nici măcar nu te-ai apucat!

Speriată, iapa se trase înapoi și fugi spre cealaltă margine a țarcului. Cord își înăbuși o înjurătură și se întoarse încet.

— A stat prea multă vreme liberă, Tom – spuse el despărțind puțin cuvintele pentru a se face mai bine înțeles. Dacă vrei să faci din ea un cal bun, ai nevoie de timp.

— Mă grăbesc. Pentru mine iepșoara asta nu valorează nimic în starea asta, în care e acum. Ori o dresezi imediat, ori dă-o lui Jim. El știe să obțină rezultate rapide și asta mă interesează.

— Lui Jim”? Chipul lui Cord se împietri.

— Dacă folosești cravașa cu iapa asta, o vei pierde. Nu va mai folosi câțiva ani la nimic și nimănu.

— Puțin îmi pasă de ceea ce se va întâmpla peste câțiva ani. Eu vreau să vând calul acum. Nu pot hrăni nici un animal și nici un angajat nerentabil. Gândește-te la asta, Cantrell.

Omul se îndepărta deja, sub privirea furioasă a lui Cord. Cu pumnii strânși, acesta își stăpânea cu greu furia. Apoi se întoarse și tânăra îi văzu chipul crispându-se. Se îndreptă spre ea cu pasul ușor, fără să-i dea atenție.

Neliniștită, Rachel se întoarse în grajd. Mai bine să nu jignească mândria lui Cord, arătându-i că fusese martoră la incident.

Așadar, așteptă să o depășească, cu câțiva metri și îl chemă.

— Domnule Cantrell!

El se opri și se întoarse.

— Ce s-a întâmplat?

Descumpănită de tonul acesta mândros, Rachel rămase mută, cu inima bătând și cu un nod în gât. Apoi Cord se împlânzi, ca și cum și-ar fi dat seama că agresase o vizitatoare nevinovată.

— Scuzați, murmură el, după un lung oftat. Vă pot fi de folos cu ceva?

Îl vedea pentru prima dată de aproape. Ochii lui albaștri mai luceau încă de mânie și fruntea adânc brăzdată îi dădeau o expresie severă.

— Nu, adică da, se bâlbâi ea, făcând un pas înainte... poate.

O privi intrigat.

— Pot să aleg între „da” și „nu”?

Ea simți că se înroșește fără voie.

— Voiam să spun că așa sper.

Cord se apropie și o observă mai atent.

— Bine, fetițo, și eu sper, spuse el cu o voce voit insinuantă.

Rachel înțepeni și ridică bărbia. Nu cumva să interpreteze altfel scopul vizitei!

— Vreau să vă propun o afacere, declară ea insistând pe cuvântul „afacere”.

— Da? Ce fel de afacere?

Îndată, tânăra își regretă inițiativa. Într-adevăr, ce căuta ea aici? Dar, din păcate, era prea târziu să fugă, micul discurs pregătit se risipi și rămase din el doar concluzia.

— Domnule Cantrell, ridicând ochii spre el...

— Eu... aș vrea să mă luați de nevastă.

Probabil nu înțeleșese bine! Ba da. Ea vorbise foarte limpede, fără nici un echivoc. Era, fără îndoială, o glumă!

Și una bună, de altfel! Un cadou frumos de ziua lui. Russ și Eranek îl tachinau destul că avea aproape 32 de ani și că era celibatar înrăit!

Totuși, Cord privise bine în jur și nu văzuse nimic, căci se așteptă să apară niște bărbați, râzând, satisfăcuți de gluma lor. Uitându-se din nou la fată, observă hotărârea ei și scânteia care-i sclipea în ochii verzi-cenușii. Rasă bună! Era, într-adevăr, foarte drăguță!

Își împinse pălăria pe spate. Acum era rândul său să-și folosească umorul personal!

— Sigur că te voi lua de nevastă, dragă, spuse destul de tare, ca să fie auzit de cei care trăgeau cu urechea.

De fapt, situația îi plăcea din ce în ce mai tare. Fata era foarte seducătoare, cu pantalonul său blue jeans bine strâns pe picioarele lungi și fine, cu cămașa roz deschisă larg pe pielea albă a decolteului...

— De fapt, urmă el pe un ton detașat, am putea începe luna de miere imediat. Și se apropie foarte mult de Rachel, murmurând:

— Este niște fân în grajd. Am putea face un pat pentru îndrăgostiți, ce zici?

Șocată, fata înțepeni. Oricum nu s-ar fi putut mișca fără să-l atingă pe Cord. Și știa din instinct că acest contact ar fi fost primejdios. Nici n-o atinsese încă și trupul ei fremăta fără voie, picioarele se îngreunaseră parcă și inima îi bătea. Ca să nu mai vorbim de emoția ciudată care o cuprindea, la ideea că ar putea să ajungă în fân, în brațele acestui bărbat... Trebuia să se retragă cât mai urgent.

— Domnule Cantrell, spuse” ea făcându-i semn să dea înapoi. Vă rog, d-le Cantrell...

Dar el nu mai respira și ochii îi exprimau acum o dorință reală. În sfârșit, s-a îndepărtat. Dar încet.

— Sunt dezolată, se scuză ea făcând câțiva pași într-o parte. Ar fi trebuit să mă explic mai întâi... Eram atât de nervoasă, încât...

Cord îi aruncă o privire mirată.

— Nu te-a trimis Russ?

— Russ? Nu cunosc nici un Russ. Și nu m-a trimis nimeni. Am venit cu adevărat să vă cer să mă luați de nevastă... Vă rog, ascultați-mă.

Complet nemulțumit. Cord își încrucișă brațele și se sprijini de boxă.

— Sunt numai urechi.

Fata inspiră adânc.

— Îmi dau seama că încercarea mea poate părea ridicolă, spuse Rachel, trecându-și mâna prin păr, dar, dacă nu-mi găsesc repede un soț, voi fi obligată să-mi vând ferma.

Cord lua un aer sceptic.

— N-am auzit niciodată să se vorbească de o lege care poate obliga o femeie să se mărite, doar ca să aibă o fermă.

— Sunt foarte serioasă, domnule Cantrell, preciză femeia, cu o voce a cărei fermitate o surprinse chiar pe ea. Și vă asigur că propunerea mea merită efortul de a fi ascultată.

Cord privi mai atent femeia superbă care-i stătea în față. O privire strălucitoare, obrajii îmbujorați, gura tentantă, corpul suplu și zvelt.

— De fapt, nu mă îndoiesc nici o clipă că propunerea dvs. Valorează oboseala de a fi ascultată, conchise pe un ton malițios.

Un fulger de mânie trecu prin ochii lui Rachel.

— Nu sunt un animal care poate fi prețuit și vândut, d-le Cantrell, spuse ea rece. Vreau doar să mă mărit, ca să-mi pot păstra ferma. Peste un an vom divorța și fiecare va merge pe drumul său. În așteptare, veți beneficia de un loc de muncă unde nimeni nu vă va spune cum să vă ocupați de un cal, adăugă ea cu perfidie.

Deci, asistase la discuția cu Tom.

— Și, urmă ea, vă voi dăruia vreo mie de acri la Abilene. Soțul meu mi le-a lăsat. Eu nu l-am folosit dar, dacă sunteți interesat, vă puteți instala acolo propria fermă. Dacă nu doriți, îl veți putea vinde oricând.

O mie de acri? Dacă-l interesau? Nu cred că exista nici un dresor de cai, are să nu viseze să aibă propria fermă, să fie propriul său stăpân...

— Ce înseamnă când spuneți „să vă păstrați ferma”? întrebă el.

— Soțul meu, Michael, a murit acum doi ani, într-un accident de avion. A făcut un testament care stipulează că gestiunea financiară și administrativă a bunurilor lăstate, inclusiv ferma, va fi asigurată de fratele său Earl până mă voi recăsători.

— De ce a făcut asta?

— Nu vă privește.

— Chiar așa? Îmi cereți să vă iau în căsătorie și îmi spuneți că n-am dreptul să întreb de ce. În acest caz îmi rămâne doar să vă salut, doamnă. Sunt încântat că am făcut cunoștință.

Și chiar îi întoarse spatele.

— Așteptați!

El se opri o clipă, înainte de a se întoarce, cu mâinile în șolduri. Rachel scoase un oftat. El avea dreptate, știa, dar situația era atât de umilitoare!

— Michael voia să hotărască totul, începu, adunându-și tot curajul. Pentru el și pentru toți cei din jur, adăugă ea cu un zâmbet amar. Voia să facă bine, desigur, dar nu i-a venit niciodată ideea că eram capabilă să mă descurc singură. Se gândea mereu să mă protejeze, să se ocupe de mine.

Niciodată n-ar fi crezut că aș putea conduce singură ferma T.

— Ferma T.? repetă Cord.

Toată lumea o cunoștea. Cord își aminti chiar că auzise de moartea proprietarului, cu doi ani în urmă. Acum îi venea în minte și numele: Stephens, Michael Stephens.

— Am auzit de soțul dvs. Dacă am memoria bună, lucra în. Industria petrolieră, și a cumpărat ferma ca să v-o ofere dvs.

Rachel scutură din cap.

— Nu, asta-i povestea pe care a spus-o ziariștilor, dar ferma, de fapt, făcea parte dintr-o societate pe care el a răscumpărat-o. Întotdeauna a vrut s-o revândă. Aștepta doar un cumpărător.

Se îndreptă spre poartă și respiră aerul călduț al acestui început de aprilie. Era doar zece și jumătate, iar căldura promitea să devină înăbușitoare.

— Toată viața am trăit în apartamente, mari și triste... Tatăl meu m-a aruncat în cursa lui pentru reușită profesională. Eu am prevăzut că Michael o să-mi impună același stil de viață. În doi ani de căsătorie, am

locuit în cinci case și patru state diferite... Și atunci, prima dată când am pus piciorul pe pământul fermei T., cam la șase luni de la moartea soțului meu m-am îndrăgostit imediat. Am avut imediat senzația că sunt acasă.

Rachel își încrucișă brațele, fără a-și desprinde privirea de cea a lui Cord.

— Mi-ar fi plăcut să ne instalăm aici, dar Michael a spus că nu era practic pentru el. Închiriasse deja un apartament la Dallas. M-am resemnat să locuiesc la fermă doar în timpul week-endului, când venea el să-și supravegheze „investiția”. Apoi a murit și Earl a rămas stupefiat că m-am mutat în această fermă. Pretindea că nu este un loc civilizată... A insistat să o vând, dar am refuzat. De atunci, cearta dintre noi n-a mai încetat.

— Nu e prea ușor pentru o femeie să conducă o fermă, recunosc Cord.

Tânăra râse cu un râs senzual, care-i dădu lui Cord frisoane.

— Mai ales pentru o orășeancă, răsfățată, nu-i așa? Am auzit adesea fraza asta, credeți-mă. În final, n-a făcut decât să-mi întărească hotărârea.

Încetul cu încetul, Cord începea să priceapă.

— Sunteți pe calc de a-mi spune că vreți să vă căsătoriți cu un necunoscut ca să scăpați de cumnatul dvs.?

Rachel roși puternic dar susținu, totuși, privirea interlocutorului.

— Earl' se ocupă de doi ani cu distrugerea fermei. Cumpără fân de proastă calitate, își plătește muncitorii cu întârziere și refuză să facă reparațiile indispensabile. În plus, este un prost administrator Dresorul meu m-a părăsit săptămâna trecută, când Earl i-a spus că-i va micșora leafa. Dacă nu-l înlocuiesc. Puținii clienți pe care-i mai am vor pleca în curând.

Earl știa foarte bine că nici o fermă nu se putea descurca fără un dresor. Fără a-l fi întâlnit niciodată, Cord avea de pe acum părerea formată în privința lui Earl.

— Ferma mi-a dat un sens vieții, continua Rachel aplecându-se, pentru a strânge un pumn de fân. Simt pentru prima dată o responsabilitate. Mi-e greu să vă explic sentimentele mole dar pot să afirm că, în sfârșit, știu ce înseamnă a fi „angajat”.

În atitudinea lui Rachel ceva îi spunea lui Cord că nu minte. Totuși, înțelegea cu greu că o femeie atât de frumoasă poate alege o viață atât de dură.

— Și familia dvs.? De ce nu-i cereți să vă ajute?

Privirea lui Rachel se înăspri.

— Tata mi-a spus că va fi foarte bucuros să mă primească în Germania, când mi-o veni mintea la cap. Până atunci trebuie să mă

descurc... N-a înțeles că exact asta voiam și eu: să mă descurc. Și singură.

Cord scutură din cap. Unele lucruri îi scăpau încă.

— Permiteți-mi. Nu văd dificultatea de a vă găsi un soț. De ce îmi faceți propunerea asta mie, un străin?

— Poate oi fi eu disperată, dar simț practic am. Am dat unui detectiv sarcina de a face o listă a tuturor dresorilor celibatari care mi-ar conveni. Numele dvs. Figura în capul listei. Acum e clar?

După tonul femeii, căsătoria asta părea mei mult o închisoare, decât un eveniment fericit.

Dar nu tot așa o judeca și Cord? Și chiar mama lui?

O clipă se gândi serios. Timp de un an să fie propriul său stăpân, să se ocupe de cai așa cum știa al. Și apoi... Posibilitatea de a avea propria fermă... Nu.

Chiar numai pentru un an, căsătoria rămânea căsătorie. O privi pe tânăra femeie și își simți trupul încordându-se. Desigur, avea nevoie de o femeie și cea din fața lui era frumoasă. Dar dorința nu avea să-l facă să-și piardă rațiunea și Rachel era inclusă în preț.

— Doamnă Stephens, spuse ol scoțându-și pălăria ca să-și treacă o mână prin păr, căsătoria nu prea e făcută pentru mine. Vă apreciez propunerea, dar cred că trebuie s-o refuz.

— Bine, acum vă înțeleg perfect, domnule Cantrell, răspunse ea cu o voce seacă, dar fără mânie. Vă mulțumesc pentru că m-ați ascultat.

Și băgându-și o mână în buzunar, scoase o carte de vizită pe care i-o întinse.

— Dacă vă schimbați părerea, mă găsiți aici până când voi... încheia afacerea.

Cord se gândi, brusc, că ea va vizita ferma vecină și va face aceeași propunere viitorului dresor. Ideea îi dispăcea, fără să știe de ce.

— Hei, doamnă Stephens, strigă fugind după ea, în timp ce ea se îndepărta.

Era gata să urce în mașină, dar s-a întors.

— Cum vă numiți? Adică, vreau să spun, prenumele...

— Rachel, spuse ea urcând la volan.

Și îi surâse pentru ultima dată. Desigur, pentru a-i demonstra că nu-i purta pică, ci că afacerile sunt afaceri și atât. Și totuși, el ar fi jurat că acest surâs promitea mai mult.

CAPITOLUL 2

Așteptarea putea s-o înnebunească pe Rachel! Câteva minute încă și va rămâne fără unghii! Măcar de-ar telefona mai repede dresorul de la ferma lui Roc – Luke Harding – al doilea de pe listă.

După întâlnirea cu Cord, prefera să prevină, înainte de a-și face apariția inopinată într-o fermă.

La amintirea întâmplărilor de dimineață o cuprinse un sentiment de rușine. Încă se întreba cum reușise să plece cu atâta calm, când de abia o duceau picioarele. Expresia lui Cord, când îl ceruse în căsătorie îi rămăsese întipărită în memorie.

O privise ca pe o nebună. Și de ce ar fi gândit altfel? Doar o extravaganta ar mai fi obligat-o să aștepte apelul unui bărbat care ar fi putut s-o respingă în același mod!

Își arunca părul pe spate cu un suspin: Iată unde o adusesse Earl! Să bată câmpii, căutând un cow-boy dispus să o ia de nevastă! Cum se putea sfârși un proiect atât de stupid? Și mai ales, cum ar fi putut ghici că primul bărbat căruia i se adresase o va impresiona astfel? Se topise când auzise șoaptele lui Cord la ureche. Iși amintea de mirosul lui de fân și piper. În clipa aceea, inima îi bătea atât de tare, încât Cord ar fi putut-o auzi. Da, desigur, îi simțise tulburarea. Probabil că un bărbat cum era Cord Cantrell nu-și ignora puterea de seducție exercitată asupra femeilor... Și totuși, era mulțumită că fusese respinsă de Cord. Nu era bărbatul potrivit pentru ea. Cei doi ani de viață comună cu Michael Stephens o învățaseră destule despre bărbați. La 22 de ani, când Rachel abia își terminase studiile fusese impresionată de prestața și situația lui Michael. O vrăjiseră farmecul, bunăvoința lui și se îndrăgostise și ea.

De la începutul căsătoriei, înțelese, însă, că banii și puterea vor fi întotdeauna prioritare pentru soțul ei. Își descoperise și ea gustul pentru autoritate. Se îndoia că Michael ar fi acceptat vreodată ca ea să aibă o opinie personală sau să vrea să locuiască în altă parte decât acolo unde hotăra el. Părinții o educaseră ca pe o fiică supusă. Și ca atare, ea fusese o soție ascultătoare.

Dar nu mai era aceeași femeie. Moartea accidentală a lui Michael o zguduise, dar o și maturizase. Această independentă survenită brusc ar fi speriat-o mai înainte. Mai târziu. Începuse să iubească această nouă libertate.

Deși era în mod vizibil cu totul alt om, Cord Cantrell avea unele puncte comune cu Michael. De pildă, dorința de a-i face pe ceilalți – oameni sau animale – să se subjuge voinței lor. Da. Gândind mai bine, avea noroc că el a refuzat s-o ia de soție...

Soneria telefonului o făcu să tresară. Trebuia să fie Luke Harding. Ezită o clipă. Mai putea oare înfrunta o situație la fel de umilitoare? La al cincilea semnal, ridică totuși receptorul.

— Alo!

— Doamna Stephens? – întrebă o voce necunoscută. O vagă decepție o cuprinse fără voie. Sperase un moment că este Cord.

— Da.

— Sunt Luke Harding, de la ferma lui Roc. Mi-ați lăsat un mesaj, doamnă?

Rachel rămase o clipă mută, incapabilă să spună ceva. Nu, era imposibil, nu putea relua experiența... Apoi se răzgândi: nu avea nimic de pierdut, ci totul de câștigat.

— Doamnă?

— Da... aș vrea să vă întâlnesc, d-le Harding. E puțin mai complicat să mă explic prin telefon „dar aș vrea să vă propun ceva important.

— Desigur, doamnă. Voi fi încântat să vă întâlnesc.

— Ce-ați spune de barul Galben, în fața hotelului Mave... pe la ora 6?

— Perfect. Po curând.

— Voi anunța la intrare, ca să vi se spună unde mă găsiți, spuse ea înainte de a pune receptorul în furcă.

Se lungi din nou în pat. Acoperindu-și chipul cu mâinile. Era a doua oară într-o singură zi, când se simțea ridicolă. Amintirea respirației lui Cantrell pe chipul ei, atunci când evocase posibilitatea de a se tolăni cu el în fânul proaspăt îi dădu un frison prelungit.

Gata! Trebuie să înceteze de a se mai gândi la Cantrell ăsta! Cum ar fi putut petrece un an în apropierea lui fără a fi în același pat, când zece minute fuseseră de ajuns ca s-o facă să-și piardă capul?

După numai șase ore de la plecarea lui Rachel, Cord știa ce citise în privirea ei: speranța unei răsturnări de situație.

Nehotărât, se opri brusc în fața căsuței sale. Apoi își scutură capul cu un hohot scurt. Nu, era imposibil! De ce ar fi dorit tânăra ca el să se răzgândească? Erau destui alți candidați specialiști în dresură, la fel de calificați ca și el...

Spera însă că detectivul angajat de-d-na Stephens și-a făcut bine ancheta. Ce s-ar întâmpla cu Rachel dacă o nimerea prost?

Încruntându-și sprâncenele, intră în salon. De fapt, ce se va întâmpla cu ea nu-l privea deloc...

Hotări că o bere rece îi va schimba gândurile și se îndreptă spre frigider. De altfel, Rachel părea perfect capabilă să-și rezolve singură problemele.

Instalat confortabil într-un fotoliu de piele, bău o înghițitură bună de bere și închise ochii. O revăzu imediat pe Rachel: silueta ei feminină, ochii mari, timizi și sălbatici în același timp. Conta oare pe el? Ridică ochii spre pendulă. Era ora cinci. Femeia a avut la dispoziție întreaga zi pentru a-l întâlni pe următorul de pe listă, ca să-i facă aceeași propunere. Și-o fi găsit fericirea.

Cord se așeză lângă fereastră și ridică perdeaua pentru a observa spațiul de antrenament. Patronul lui dresa un cal încăpățânat. Plesnitura cravașei pe spatele animalului îi făcu rău: era ca și cum ai fi

lovit un om! Pentru a scăpa de acest trist spectacol ieși din cameră, cu intenția de a face un duș. Acolo își scoase hainele.

O carte de vizită căzută jos îi atrase atenția. Provenea de la Hotel Mave. Alături de adresă, Rachel își scrisese numele și numărul camerei...

Ambianța din barul Galben era destul de atrăgătoare. Dacă judecai după clienții așezați în jurul tejghelei, era un loc de întâlnire populară, la care participau orășenii, ca și fermierii din jur. În atmosferă era fum și tonomatul difuza melodii din folclorul local. Mirosul de frigărui și de pui fript o făcură să-i lase gura apă.

Fermecată, Rachel își spuse numele la tejghea și o urmă pe chelnerița care o conduse spre o masă din colț. Apoi, instalată pe o banchetă reîncepu inspecția sălii, evitând totuși să încrucișeze privirile prea insistente. Nu-i plăcea totuși să fie privită așa. Jignită de refuzul lui Cord, ea dorise să-și apere amorul propriu, făcându-și o apariție cât mai avantajoasă. Arătând foarte bine, cu părul desfăcut și proaspăt spălat, se îngrijise foarte atent de machiaj și purta o rochie... poate prea mulată pe corp. „Și doar i-am spus vânzătoarei!”

Dacă se gândea bine, nu vânzătoarea care o convinsese era de vină, ci propria sa natură rebelă. Ideea că Michael ar fi dezaprobat această rochie o hotărâse imediat pe Rachel! Alegerea tinerei femei a fost confirmată de afirmația vânzătoarei că rochia asta l-ar seduce pe cel mai exigent dintre bărbați.

Rachel urma să afle curând dacă pronosticul fusese exact.

— Doamna Stephens?

Gata! Toată siguranța ei zburase chiar în momentul în care bărbatul i se adresase. Nu, cu siguranță nu mai trebuia să-și reinnoiască încercarea. Chiar dacă bărbatul ar fi seducător și ar avea surâsul plin de farmec. Nici gând să reînceapă.

— Da, spuse ea întinzând mâna. Puteți să-mi spuneți „Rachel”.

Urma să-l invite la cină, să-i explice că făcuse o greșeală, pentru a-i mulțumi apoi că i-a consacrat puțin din timpul lui. Da, așa trebuia să procedeze.

— Domnule Harding, începu ea, înțeleg că povestea mea o să vi se pară stranie, dar...

— Bună, Rachel, iubito...

Ea se întoarse la auzul acestei voci grave, devenită acum familiară: Cord!

— Scuză-mă, dar am întârziat, declară el așezându-se lângă ea. M-a oprit din drum o mică problemă la fermă.

Ea îl privi stupefiată. În întârziere? Despre ce vorbea și ce făcea aici? Și de ce-i spunea „iubito”?

Dar Cord îi întindea acum mâna lui Harding.

— N-are rost să mi-l prezinți pe Luke... Cum merg treburile la ferma lui Roc, Luke?

Rachel se bosumflă. Nimic surprinzător în faptul că Luke și Cord se cunoșteau. Dar ea nu se așteptase să se afle în același timp alături de primii doi bărbați de pe listă.

— N-am de ce mă plânge, răspunse Luke, vizibil intrigat și curios să afle mai mult despre legătura dintre Cantrell și Rachel. Dar la tine?

Îți dau o știre de ultimă oră: la ferma mea se caută un dresor. Mi-am dat demisia azi după masă.

Demisia? Rachel îl privi pe Cord stupefiată. Nici nu-și depășise surpriza de a-l vedea aici și o uimea din nou. De ce demisionase? Doar dacă... Nu, nu putea fi din cauza ei. Îi respinsese sec oferta.

În cazul ăsta, ce făcea aici? Și pentru Dumnezeu, de ce era atât de fericită să-l vadă?

Timp de câteva minute i-a ascultat pe cei doi evocând amintiri comune. Evident, lucraseră împreună pe timpuri, undeva în Wyoming.

În tot timpul conversației, Cord nu o mai privise, dar ea... ea nu-l putea părăsi din ochi. O fascina: pielea lui bronzată, cicatricea care-i brăzda mâna dreaptă, micile riduri caro se săpau la fiecare surâs, toate îi plăceau.

Parfumul mai adăuga ceva farmecului viril care o tulbura nespus. Genunchiul ei îl atinse întâmplător pe cel al lui Cord și își simți trupul luând foc. Chinuită, stătea lipită de zid și încerca să-și regăsească suflul. Ca să-și ascundă jena îi adresă un surâs binevoitor lui Luke.

Surâs care îl amuză pe Cord, dar îl umplu și de gelozie. Rachel nu era ațâțătoare, dar rochia și valul bogat al părului ei ar fi atras atenția oricărui bărbat. De altfel, Dumnezeu știe câte eforturi trebuia să facă pentru ca să nu-i arate cât de mult îl atrage! Și, judecând după privirea plină de interes a lui Luke, trebuia să intervină rapid.

— Deci, Luke, spuse el pentru a-l aduce la ordine pe prietenul său, care începuse să se cam piardă în ochii frumoși ai lui Rachel, calul pe care l-ai cumpărat de curând va câștiga anul ăsta premiul de la Fort Worth?

— Are șansa lui, răspunse Luke, modest, dar foarte mândru să dezvolte acest subiect.

Diversiunea reușise! Cord își reveni din tensiune.

Dar s-a bucurat prea repede, iată că Rachel intră în vorbă:

— Scuză-mă, Cord, sper că nu te superi dacă mă lași să vorbesc o clipă, între patru ochi, cu dl. Harding?

Vizibil stânjenit, Luke îl privi pe Cord ca și cum i-ar fi cerut aprobarea. Dresorii aveau un anume simț al proprietății, fie că era vorba de cai, fie de femeile lor, iar Cord îl făcuse deja să înțeleagă destul de clar pe amicul său, că Rachel nu era pentru el...

— Regret, doamnă Stephens, răspunse Luke ridicându-se, dar mă tem că va trebui să vă telefoniez din, nou. Mi-am amintit de o întâlnire urgentă. Scuzați-mă, vă rog.

— La țanc, zise Cord trecându-și un braț peste umerii lui Rachel. Rachel ți-a spus noutatea?

— Ce noutate?

— Urmează să ne căsătorim.

Prea uluită pentru a scoate vreun sunet, Rachel privea cum Luke îl felicita cu căldură pe Cord și apoi se înclină în fața ei, pentru a-și lua rămas bun. Așteptă să părăsească sala pentru a se smulge energic din mâinile lui Cord.

— Ești bolnav?

El luă un aer nevinovat.

— Despre ce vorbești?

— Știi prea bine... Eram în timpul unei întâlniri și m-ai întrerupt. Vreau să știu de ce m-ai oprit și mai ales de ce i-ai spus lui Harding că ne vom căsători. Ai uitat că mi-ai refuzat propunerea? Dl. Harding...

—... el nu o pentru tine, termină Cord în locul ei, încrucișându-și brațele.

— Cu adevărat!

Ea simți brusc nevoia să-l sfideze pe Cord și minți:

— Harding corespunde totuși, perfect, criteriilor mele, spuse ea cu aroganță. Și de fapt, ce te privește?

Cord luă un aer detașat.

— Îmi fac datoria. Cu Luke n-ar merge treaba.

— Drept cine mă iei, d-le Cantrell? Nu caut dragostea, ci un soț; dacă vrei – un simplu partener. Pentru un an. Când o să vreau un soț adevărat, o să am grijă de ce îmi convine sau nu. Pentru moment, Luke Harding mi s-a părut foarte, foarte potrivit.

Ochii lui Cord se îngustară ușor, dar Rachel nu-i dădu atenție.

— Bravo, domnule Cantrell, continuă ea, ai compromis o afacere promițătoare. Am avut o excelentă ocazie de a încheia o afacere.

— Să închei o afacere! repetă Cord râzând. Așa e considerată căsătoria în zilele noastre?

Râsul cald al lui Cord făcu asupra ei un efect nebun.

— În cazul de față, da, spuse ea, îndepărtându-se ușor din prudență.

— Cine mai figurează pe listă?

— Nu te privește.

— Rachel! Pe o rază de câțiva kilometri de aici nu există nici un dresor pe care să nu-l cunosc. Știu lucruri care poate au scăpat detectivului.

Argumentul o izbi pe Rachel și avu o ezitare. Desigur, nu apelase la un detectiv pentru a se asigura de mortalitatea candidaților, dar cum să verifiți că anchetatorul însuși nu se înșelase? Cu regret, scoase lista din poșetă:

— Ei bine, spuse ea, dregându-și vocea, mai este și Pete Wilkes...

— De la ferma Jensen... E competent. Dar și tatăl a patru copii.

— Ei și?

— În trei state diferite!

Rachel tăcu. Detectivul nu menționase acest aspect.

— Mai e și Wes Smith, de la ferma W.

— Eficace...

—... dar?

— Nestatornic. Pe distanță de trei leghe nu e nici o femeie pe care să n-o fi frecventat-o.

Rachel își mușcă buzele.

— Jim Atwood de la...

De data asta, Cord îi smulse lista din mâini, cu nerăbdare.

— Cei ca Atwood folosesc cravașa din păcate, spuse el, crispându-se brusc. Cu femeia sau cu calul, nu le pasă... Ce detectiv ai angajat? Nu cumva era senil sau orb?

Impresionată de izbucnire, Rachel simți o neliniște bruscă. Totuși, își reveni și ridică bărbia cu mândrie.

— Și dumneata ești pe listă, Cord. Ce am de aflat despre dumneata?

El o fixă cu intensitate.

— Toți bărbații au un chip ascuns, Rachel. Nu mă deosebesc nici eu de alții. Vrei să-ți salvezi ferma? Pot să te ajut. Și trebuie să mă crezi, dacă-ți promit că n-am să te jignesc și nici nu te voi mai deranja.

Inițiativa îi spunea lui Rachel că acest Cord Cantrell era, fără îndoială, cel mai rău soț pe care l-ar putea angaja. Se temea. Nu că ar fi fost bețiv sau păcătos. Nu. Se temea de ea însăși. De fiorul care o străbătea, la cea mai mică atingere, la cea mai mică privire a lui. Nu știa cum să se controleze în fața acestui bărbat.

— De ce ți-ai schimbat părerea? întrebă ea, cât de calm putea.

El zâmbi deschis.

— O femeie atât de frumoasă nu face asemenea propuneri, Rachel. Am venit imediat după ce mi-am adunat gândurile. Nu erai la hotel, dar ți-am văzut mașina și nu mă îndoiam că ești pe aproape.

Rachel nu se putu împiedica să râdă.

— Spune-mi, Cord, ce problemă mi-ar pune Harding?

Cord surâse.

— Îi lipsește spiritul de decizie. Rachel nu-l putu împiedica să râdă.

— Și d-tale nu-ți lipsește?
— Nu chiar. Se poate conta pe mine.
Dacă mă iei în căsătorie, exact asta voi face.
— Deci oferta rămâne valabilă?
Ea îi susținu privirea cu o aprobare din cap.
— Da, cow-boy!
Cord ridică paharul să ciocnească.
— Atunci ce mai așteptăm?

CAPITOLUL 3

— Prin puterile pe care mi le dă legea, vă declar uniți prin căsătorie.

Cord îl privi cu un aer neîncrezător pe primar. Căsătorit! Încă șocat, își coborî ochii și văzu mâna lui Rachel într-a lui, O verighetă nouă îi strălucea pe inelar.

Soția lui... Dintr-odată se simți amenințat.

— Vreți să sărutați mireasa? sugeră primarul privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Să-și sărute nevasta? Uf! Avea impresia că este un adolescent la prima întâlnire. O privi din nou pe Rachel. Cu tocuri înalte, îmbrăcată într-un taior alb, clasic, o încarna pe femeia modernă, sigură de sine și obișnuită cu reușita. Ținuta asta se potrivea de minune cu întâlnirea lor profesională, admise. Cord, filosof. Oare nu-și scosese și el din dulap, de circumstanță, unicul lui costum șic? Dacă nu era decât un mariaj de conveniență, de ce se simțea atât de tulburat?

De partea ei, și Rachel era teribil de nervoasă și abia îndrăznea să-l privească pe noul său soț. Ar fi trebuit să renunțe în ultimul moment la această inițiativă originală, la care o împinseseră tocmai ezitățile lui Cord. Și apoi, timpul zburase, sosise ziua nunții și, surprinsă că și-a văzut „logodnicul” apărând la primărie la timp, s-a emoționat. Tulburarea i-a crescut când i-a strecurat un inel de aur pe deget. Această atenție a mișcat-o și în același timp a încurcat-o: ea nici măcar nu visase să-i cumpere o verighetă.

O descumpănise și costumul elegant pe care-l purta Cord. Astfel îmbrăcat, îl credeai mai mult un om de afaceri, decât un cow-boy epuizat de muncile grele ale câmpului. De fapt, îl prefera în cămașă și jeans. Seducător și sălbatic, așa cum se cunoscuseră.

Primarul tuși.

— Nu o sărutați pe mireasă? repetă încetișor.

— A, ba da, desigur.

Dar paloarea bruscă a lui Rachel îl opri pe Cord.

— Cred că am nevoie de aer, murmură ea, cu jumătate de voce.

Îngăduitor, primarul surâse cu gentilețe, înainte ca tânăra soție să se întoarcă spre ieșire.

Cord nu-i lăsase mâna. Aștepta să iasă din sală pentru a se opri și o obligă să-l privească în față.

— Ei, doamnă Cantrell, zise cu un surâs, ce se întâmplă?

„Doamna Cantrell”. De acum, se numea Rachel Cantrell. Doamna Cord Cantrell. Din nou începu totul să se învârtască în jur și Cord fu nevoit s-o susțină, pentru că se clătina. Apoi o așeză pe un scaun.

— Ce s-a întâmplat? repetă el, curios.

Privirea i se întunecă brusc.

— Nu cumva ești însărcinată?

— Nu! Sigur că nu!

— Atunci?

Femeia își trecu o mână peste frunte.

— E doar nervozitatea, explică ea, puțin confuză. În momente ca astea, simt o slăbiciune la stomac.

Cord o privi o clipă, gândindu-se.

— De când n-ai mâncat?

— Ei, am băut puțină cafea de dimineață și...

— Chiar așa am presupus... Câte ore ai dormit zilele astea?

Să doarmă? Făcu un efort să-și amintească. A ațipit doar de câteva ori.

— Hai, vino, zise el luând-o de braț. Alături este un mic restaurant, îți dau de mâncare și pe urmă te așez în pat.

Ea înțepeni.

— Am făcut o înțelegere, Cord, spuse ea încercând să se desprindă. Nu profita de oboseala mea, ca să schimbi condițiile înțelegerii.

Pe chipul lui Cord trecu exasperarea. Și el era, evident, la fel de obosit.

— Deci așa ai încredere în mine! protestă el oftând. Rachel, draga mea, spuse coborând vocea și desenând cu degetul conturul buzelor ei, dacă într-o zi va trebui să intrăm în același pat, n-o să te duc acolo trăgându-te de păr. N-am obiceiul să iau cu forța ce-mi doresc...

Afirmația categorică a lui Cord o lăsă mută. În ce aventură intrase?

Când s-a trezit, se făcuse întuneric. Dezorientată, Rachel clipi de câteva ori, încercând să înțeleagă unde se află. Memoria îi reveni brusc: căsătoria, o masă neașteptată alături de Cord, atențiile cu care o înconjurase când o adusesese la hotel, insistând să se culce în pat, tonul mai mult patern, decât conjugal, pentru care îi era recunoscătoare. Căci ea presimțea cu neliniște că era de ajuns un gest, un surâs, o privire, ca să o facă să cedeze...

Dar de ce era întunericul atât de profund? Sculându-se din pat, văzu perdelele trase și privi ceasul de pe noptieră.

Ora 8! Dormise șapte ore!

Desigur, angoasa așteptării dinaintea căsătoriei îi pusese rezistența la încercare dar... totuși! Siesta asta prelungită îi făcuse să întârzie și acum n-ar mai ajunge la Sweetwater înainte de căderea nopții. De ce n-a trezit-o Cord? O trecu un fior, gândindu-se că poate el nu revenise. Apucând perna, o strânse în brațe și merse spre fereastră.

Uf! Camioneta lui Cord era parcată lângă a ei și de ea era atașată o furgonetă. Închizând ochii, Rachel suspină ușurată.

Atât de tare, încât Cord așezat pe canapea, o auzi:

— Ce credeai? Că am fugit...

— Cord! Mi-a fost teamă.

Rachel își strânse din nou perna în brațe.

Acum, Cord se așezase într-un fotoliu și silueta sa se detașa, ca o umbră chinezească într-un unghi al camerei. Se schimbase și purta acum un jeans și o cămașă albă.

— Nu mi-ai răspuns, insistă el.

— Ei bine... ideea mi-a trecut prin minte un moment.

, Ea porni să aprindă lampa, dar Cord o făcu să-și schimbe hotărârea cu vin gest și se apropie de ea. Ar fi trebuit să fie speriată, singură într-o cameră de hotel, cu un bărbat necunoscut. Totuși, nu se temea. Își simțea doar inima bătând tare în piept, simțea căldura mâinii lui Cord pe mâna ei...

— Și eu m-am gândit la asta, Rachel, admise el, aș minți dacă aș spune că mă bucură această căsătorie. Sunt... nu sunt de loc liniștit.

Citi surpriza în ochii încă somnoroși ai tinerei. Privi spre cele două mâini unite: verigheta strălucea în penumbră.

Da, ar fi trebuit-să fugă. S-ar fi simțit liber cu bagajul făcut și cu caii urcați în furgonetă. Fusese puternică dorința de a pleca spre nord, poate spre Montana. Apoi se gândise la Rachel, care dormea liniștită în camera de hotel. Ea avea încredere în. El și îi aștepta întoarcerea. Și a luat-o spre sud.

Spre Rachel.

— Te mai poți răzgândi, spuse ea încet, nu vrei' să-ți impun acest... aranjament, dacă nu-ți convine.

Vocea ei suavă, puțin rătăcită, îl tulbură. Lăsându-i mâna, se duse să aprindă lumina, pentru a rupe această intimitate care-i înțețoșa gândurile.

— Am făcut o înțelegere, spuse el cu fermitate. Nu vom reveni asupra acestei probleme, draga mea. Nu se spune: „Cum îți așterni, așa dormi?”

— La figurat, nu?

— Sigur.

Rachel inspiră cu putere.

— Cord, reluă ca cu timiditate, privindu-și inelarul, aș vrea să-ți mulțumesc pentru verighetă. Nu mă așteptam.

— N-ar fi părut serios fără verighetă. Doar nu vrei să provocăm bârfele, nu-i așa?

Ea râse.

— Cred că nu am fi riscat nimic, dar presupun că este mai bine să ne dovedim prudenți... Spune-mi de ce nu m-ai trezit? La ora asta puteam fi acasă.

„Acasă”. Cuvinte pe care Cord nu avea obiceiul să le audă. Îl străbătu un tremur. Apropiindu-se de fereastră își privi camioneta din parcare.

— Nu te-ar fi trezit nici un bombardament, Rachel. Am făcut destul zgomot ca să scol și un mort, dar tu nu te-ai mișcat.

Se întoarse spre ea.

— Ziua a fost lungă și pentru mine, doream să mănânc puțin și să dorm. Am anunțat deja la recepție că mai păstrăm camerele încă o noapte. Va fi bine și dacă plecăm mâine dimineață devreme.

Rachel privea patul dublu. Roși.

— Ei bine... dacă vrei. Eu am dormit destul și îți pot lăsa patul. Mă instalez în fotoliu și citesc.

Cord nu mai văzuse de mult o femeie roșind și spectacolul îl încânta. Privi spre patul desfăcut și imaginea unei tinere femei îmbrăcată în mătase și dantelă, ca o adevărată mireasă, aprinse în el un incendiu. Cum să-ți găsești somnul în patul acesta care păstra amprenta, căldura și parfumul unui trup atât de frumos?

— Mulțumesc pentru ofertă, dar trebuie să mă duc să leg caii în spatele hotelului. Voi dormi în camionetă.

— De ce nu i-ai lăsat la fermă? Puteam trece să-i luăm mâine dimineață.

— Ei bine... am preferat să evit acest ocol. Patronul este foarte nemulțumit de demisia mea neașteptată...

Nu-i mai spuse și că patronul înnebunise de furie nu numai la vestea demisiei, dar și când l-a văzut pe Cord rupând toate cravașele existente la fermă.

— Ce-ai zice să mergem să mâncăm? adaugă el surâzând.

— Iar? O să mă îngraș dacă o să continui să mă îndopi așa, glumi ea, făcându-și ordine în haine.

De fapt, nu proiecta doar s-o „îndoape”. Ea îi inspira proiecte mult mai pasionate... Totuși, încheiaseră un pact. Și pentru a-i modifica regulile, trebuia să fie de acord ambele părți.

Rachel își făcu bagajele dimineața devreme, în timp ce Cord făcea duș. Dormise prost, neliniștită de ce avea să spună la fermă, explicând căsătoria asta pripită. Se simțea obosită și nervoasă. Desigur, știuse că

problema se va pune când se va întoarce, dar momentul se apropia și ea era în pană de explicații. Ar fi putut spune că a fost să angajeze un nou dresor la Dallas. Dar cum justifica și faptul că l-a luat de bărbat? Cel mai bine era să rămână încă evazivă... Dar...

De ce n-ar sugera o dragoste la prima vedere?

Din fericire, Earl, era în California pentru opt zile. Dar va trece pe la fermă până își va relua apartamentul luxos din Forth Worth și Rachel nu știa. Cum va reacționa la vestea căsătoriei. Un lucru era clar: că nu o va felicita!

Își întoarse capul spre baie, cu un suspin. Zgomotul dușului îi evocă imediat imaginea corpului unui bărbat și inima o luă razna.

Pentru că trebuia să admită faptul că era atrasă de Cord. Ce femeie n-ar fi atrasă? Deci nu se punea problema să angajeze cu el relații personale. „Unirea” lor trebuia să rămână un parteneriat profesional, care-i lăsa independența lui Rachel și lui – mână liberă. Era în joc soarta fermei.

În plus, Cord urma să plece într-un an și ea n-avea deloc gustul aventurii. De la moartea lui Michael nu lipsiseră ocaziile, dar Rachel nu voia ceva trecător. Nici o căsătorie care să-i taie aripile. Nu, cu siguranță, nu dorea ca sentimentele să-i complice viața. În orice caz, nu înainte ca ferma să funcționeze așa cum voia ea.

Abia atunci poate s-ar gândi la dragoste și chiar să întemeieze o familie. Un asemenea gând o făcu să surâdă: o fermă ca a ei era făcută chiar pentru a găzdui o droaie de copilași... în așteptare, dacă păstrau relații cordiale nu era nici un motiv ca ea și Cord să nu se înțeleagă bine, în timpul acestei coabitări forțate. Și casa era destul de mare ca ei să se poată evita și astfel să înăbușe atracția care-i împingea unul spre celălalt. În plus, amândoi ar fi absorbiți de muncă și desigur s-ar vedea puțin. Da, un an va trece ușor.

Apa dușului se oprise acum și Cord fluiera vesel în timp ce se ștergea. Apoi, deodată deschise ușa și își strecură capul prin deschizătură.

— Ai pastă de dinți? întrebă el. Pe a mea am uitat-o.

Arăta superb și Rachel preferă să nu-i încrucișeze privirea. Apucă tubul de pastă și-l aruncă, puțin la întâmplare. Cord îl prinse din zbor. Ea așteptă să închidă ușa și oftă. Îi ceruse pasta de dinți cu atâta naturalețe, de parcă ar fi fost cu adevărat căsătoriți. Ideea o tulbura fără voie. Nervii îi jucau renghiuri... Din fericire, în curând se va urca fiecare în mașina lui ca să se întoarcă la fermă! Asta-i lăsa un răgaz de trei ore. Și se va gândi la modul în care își va anunța căsătoria!

Peste un sfert de oră erau pe drum. O scurtă oprire ca să adape caii și să ia o masă ușoară și, după trei ore de la plecare mașinile intrau, una după alta, pe drumul prăfuit ce ducea la fermă.

Ba vederea ei, un sentiment adânc de fericire o cuprinse pe Rachel. Acum era sigură de faptul că făcuse ceea ce trebuia. Orice s-ar fi întâmplat, a-și păstra ferma era lucrul cel mai important pentru ea.

Nereușind să-și rețină emoția, opri mașina și alergă spre cea a lui Cord.

— Coboară, cow-boy, spuse ea, deschizând portiera înainte ca el să fi întrerupt măcar contactul. O să-ți arăt ce înseamnă o adevărată fermă.

Entuziasmul ei îl surprinse pe Cord. O văzuse mereu rezervată și nu-și imaginase că și-ar putea arăta emoțiile astfel. Încă un lucru care-i plăcea la ea... în ciuda oboselii drumului atât de lung, avea o privire strălucitoare, obraji roșii de emoție, iar surâsul atât de comunicativ, încât începu și el să zâmbească, fericit dinainte de a descoperi proprietatea alături de ea.

— Nu e superb? spuse ea arătându-i peisajul cu un gest larg și fericit.

Era frumos, desigur, dar foarte „asemănător cu toate fermele cunoscute de Cord. Poate că Rachel nu umblase prea mult. Pentru ea totul era nou.

— Nu-i rău, făcu el.

Ea îi aruncă o privire iritată.

— E mai mult decât atât, replică ea cu o voce vibrantă care-l frapă pe Cord. E ferma mea. Și din momentul în care mă voi debarasa de tutela lui Earl, nimeni n-o să-mi spună cum să mă ocup de ea.

Și întorcându-se pe călcâie, se urcă în camionetă și demară, făcând să scrâșnească pietrișul sub ochii stupefiați ai bărbatului.

„Ce muscă a înțepat-o?” Scuturând din cap, luă și el volanul și-și urmă nevasta. Va înțelege el vreodată femeile? Femeile? Pentru moment se punea problema de a o înțelege mai întâi pe a lui.

Se arătase neobișnuit de calmă în timpul micului dejun, cerându-i simplu s-o lase să facă prezentările și să explice ea însăși cum e cu nunta. Și fusese de acord și o putea înțelege. În primul rând, că adusese cu ea un străin. Și totuși, simțea că o enervează ceva. Ceva încă nedefinit.

Mai merseră vreo cinci sute de metri, înainte de a vedea o casă în stil spaniol, cu acoperișul de țiglă roșie și un portic alb. Era o casă joasă, înconjurată pe toată lungimea de stejari și de o pajiște bine întreținută. În spate se zăreau grajdurile și cele două manejuri, ca și câteva mici dependințe în care locuia, probabil, personalul.

Rachel își scoase o mână din geamul deschis și îi făcu semn lui Cord să parcheze.

— Intră un moment, spuse ea ajungându-l din urmă. După asta o să-ți arăt grajdurile și o să-ți instalăm caii.

Cum el urca scările pridvorului în urma ei, atenția i-a fost atrasă de un coș decorativ cu flori galbene. Se gândi că ajunsese într-o casă adevărată, o casă adevărată așa cum o visase.

În fața ușii, Rachel se întoarse cu un zâmbet timid.

— În lipsa mea s-a ocupat de casă Judy, soția administratorului. Dar acum sunt sigură, s-a dus acasă pentru masa de prânz. Vom fi singuri.

Îl anunță pe Cord că, pentru moment, nu aveau nimic de explicat. De fapt, el avea impresia că Rachel se oprise acasă pentru a-și aduna curajul în vederea confruntării cu personalul de la grajduri.

Pe când ea deschidea ușa, Cord avu un impuls brusc. Fără a-i lăsa timp să reacționeze, o ridică în brațe.

— Cord, exclamă ea, surprinsă. Ce faci?

El surâse. Rachel făcuse ochii mari.

— Respect tradiția: trec pragul cu soția mea în brațe, strigă el cu voioșie, deschizând ușa cu piciorul.

Rachel râse nervos.

— Cord, într-adevăr, nu trebuie, nu e ca și cum...

Un sărut o făcu să tacă.

CAPITOLUL 4

Rachel nu se mai putea mișca. Buzele lui Cord le luaseră în posesie pe ale sale atât de brusc, cu o asemenea intensitate, încât ea rămăsese ca paralizată. Dar curând, un val de senzații contradictorii o cuprinsese, un val format din surpriză, excitație și teamă. Trecuse atâta timp de când nu o mai luase în brațe vreun bărbat, atât de mult timp... Cum să lupți împotriva emoției care-i făcea inima să palpite și o făcea să-și îmbrățișeze partenerul?

El închise ușa cu piciorul, înainte de a o lăsa jos, ușurel, făcând să alunece corpul ei pe lângă al lui. Nu mai putea nega evidența: de la prima întâlnire, ea ghicise că legătura lor va fi sălbatică, pasionată... și irezistibilă.

Lipind-o de ușă, Cord o îmbrățișa, regăsindu-i gura cu ardoare. Niciodată nu fusese astfel sărutată. Niciodată un bărbat nu îi mai comunicase dorința atât de violent. Și nici ea nu se mai abandonase atât de mult, iar această emoție o speria și o copleșea în același timp.

Și Cord era surprins. N-ar fi îndrăznit să-și imagineze ca ea să-i răspundă cu atâta blândețe și ardoare amestecate. Încă un sărut și și-ar pierde capul.

Nu era, totuși, momentul.

Erau observați.

În picioare în cadrul unei uși, la câțiva metri de ei se afla un bărbat înalt, cu părul des și negru, încruntat și cu brațele încrucișate.

Atitudinea lui voit intimidantă ar fi putut lăsa să crezi că el era proprietarul locului și-al lui Rachel.

Cord înțelese imediat: nu era nevoie să-i fie prezentat necunoscutul ca să știe că e vorba de Earl, cumnatul lui Rachel, cel care o incitase fără voie să-și caute un soț. Avar în privința fermei, părea mult mai generos în ceea ce îl privea: o dovedeau costumul elegant și diamantul mare pe care-l purta pe mâna dreaptă. Prețul pietrei prețioase ar fi ajuns să plătească timp de cinci ani furajul și hrana pentru întreaga fermă!

— Earl! exclamă, nervoasă, Rachel. Te credeam în California!

— Observ, replică el fără a-l părăsi din ochi pe Cord.

Tăcerea care se lăsă i se păru tinerei femei o veșnicie. Totul se desfășura prea repede. Ea nu-și revenise încă din emoțiile determinate de sărutul lui Cord și acum Earl era aici, iar ea trebuia să-i anunțe căsătoria. Să-i impună hotărârea ei.

Îndreptându-și umerii, ea arboră un surâs deschis și-l luă pe Cord de talie.

— Earl, aș vrea să ți-l prezint pe Cord Cantrell, spuse ea forțându-se să-și controleze vocea. Soțul meu.

Efectul fu imediat. Surprins mai întâi, Earl lăsă foarte repede să-i izbucnească mânia.

— Poftim? întrebă el.

— Ne-am căsătorit ieri.

— Căsătoriți! Lipsesc o săptămână și t>u te măriți! Cu omul ăsta! Cord deveni rigid și Rachel încercă să calmeze jocul.

— Earl. Spuse ea, nu e necesar să...

— Rachel, îi tăie el vorba, aș vrea să-ți vorbesc un moment în birou.

Și se îndepărtă fără a mai aștepta vreun răspuns.

Nemulțumită, femeia își strânse buzele. Era clar că Earl nu se îndoia vreo clipă că ea îl va urma. De fapt nu așa făcuse întotdeauna? Închizând ochii, scoase un suspin lung. Oricum, poate că era mai bine să accepte această discuție între patru ochi.

Privirea ucigătoare a lui Cord nu prevestea nimic bun și ea nu ținea să asiste la înfruntarea a două fiare.

Dar în timp ce ea se pregătea să plece, Cord o reținu cu un gest autoritar al brațelor.

— Domnule Stephens...

Earl se întoarse brusc, cu privirea încruntată.

—... orice ați vrea să vă spuneți, urmă Cord cu privirea de gheață, puteți vorbi în prezența mea...

Rachel încercă să protesteze, dar se răzgândește. Cum ar fi putut lăsa impresia unui cuplu fericit, dacă ea începea să se interpună? Dar, Doamne! de ce bărbații vor întotdeauna să domine totul?

Earl reveni spre ei.

— Ești rapid, domnule, spuse, cu un aer furibund. Ai cerut-o de nevastă înainte, sau după ce ai aflat cine este?

Nemișcat la început, Cord lăsă încet să-i cadă brațul care o ținea pe Rachel și făcu un pas înainte. Femeia strânse din dinți: o înfuria să fie miza luptei pentru putere dintre cei doi bărbați. Îi ceruse totuși lui Cord să o lase pe ea să anunțe noutățile în felul său, dar, nu, arogantul asta trebuia să facă de capul lui!

— Cord, te rog, spuse ea sperând să ia din nou situația în mâinile ei.

Degeaba, Cord nu o mai asculta.

— Cine este Rachel? Află că e soția mea. Cred că era mai bine să-ți reamintești, înainte de a continua conversația asta.

Earl se adresă atunci lui Rachel.

— Nu trebuie să-mi reproșezi că mă vezi surprins, Rachel. Fac parte din familia ta de suficient de multă vreme ca să fiu stupefiat de știrea asta. Și știi că, de la moartea lui Michael, bunăstarea ta este unica mea grijă.

Bunăstarea ei? Ei, nu! Earl se îngrijea doar de el însuși, de averea lui. Dar știa să schimbe tactica: atunci când intimidarea nu mai mergea, făcea apel la sentimente. Cu siguranță nu va întârzia să intoneze cupletul cunoscut: „Nu fac decât ceea ce ar fi făcut Michael în locul meu.

— Îți apreciez solitudinea, Earl, spuse ea pe un ton afectat și regret că n-am putut să te previn... totul s-a petrecut atât de repede...

În timp ce se scuza, îl simți pe Cord cabrând. Cantrell făcea într-adevăr din această întâlnire o afacere personală. Trebuia să evite înfruntarea.

— Cord, dragul meu, spuse ea, cu cel mai deschis surâs, știu că trebuie să-ți instalezi caii. Poate că ar trebui să te ocupi de ei, în timp ce eu discut puțin cu Earl? Sam, administratorul meu... al nostru, îți va arăta grajdurile, iar eu vă voi ajunge din urmă în câteva minute.

— Desigur, draga mea... pot merge foarte bine să mă alătur angajaților tăi.

Rachel notă în tăcere reacția lui Cord. Nu dorise să aibă aerul de a-i da un ordin, dar el așa percepuse.

Crispându-și degetele pe umărul ei, o trase spre el pentru a o săruta pe frunte. Pe urmă își luă pălăria și îl salută rece pe Earl.

— Domnule Stephens, spuse el, punându-și pălăria pe cap.

Rachel îl privi cum închide ușa după el. Ar fi dorit să-l urmeze, să-i explice, dar Earl o luase deja de braț.

— Cum te simți? întrebă. Ești puțin cam palidă.

Ea își înăbuși un răs nervos. Se căsătorise cu un om pe care-l cunoștea abia de patru zile, ca să scape de autoritatea cumnatului și acesta o întreba dacă-i merge bine!

— Da, totul e în ordine... Sunt puțin cam obosită, asta-i tot, spuse ea privind spre ușa pe care tocmai ieșise Cord.

Earl o obligă atunci să-l privească în față.

— Rachel, spuse, cu un aer sever, vreau să-mi spui adevărul. De ce te-ai măritat cu omul ăsta?

Încă furios, Cord își parcă și camioneta și furgoneta alături de grajd. De ce intervenise, el care-i promisese cu câteva ore înainte lui Rachel să stea în defensivă? Și totuși, ea abia deschisese gura, că el n-a putut să se oprească de a intra în discuție...

Și inițiativa lui merita o dojană. Politicoasă, desigur, dar totuși o dojana. Ca și cum ar fi fost un simplu angajat care și-a uitat condiția!

De altfel, nu asta era realitatea? Nu uitase el totul, când a sărutat-o pe Rachel?

Observându-l pe Earl când intraseră în casă, o sărutase pe Rachel pentru a o împiedica să vorbească și să-și dezvăluie involuntar secretele. Dar acest sărut, de o nespusă savoare transformase o simplă stratagemă într-un moment pasional. Fără voie, Earl îl făcuse să descopere un adevăr crud: Rachel îi plăcea enorm și trebuia să lupte împotriva lui însuși pentru a păstra distanța...

— Pot să te ajut cu ceva, cow-boy?

Cord tresări la sunetul vocii cam brutale care îl interpela. Un bătrân cu chipul trudit apăruse lângă camion.

— Da, dacă tu ești Sam.

Bătrânul îl privi atent pe Cord.

— Eu sunt, și te ajut, numai să nu vrei să împrumuți bani.

Cord coborî zâmbind din mașină și îi întinse mâna.

— Cord Cantrell. Rachel a spus să mă adresez dvs. Ca să-mi instalez caii.

Sam își ridică sprâncenele stufoase și-i strânse mâna noului venit.

— Sunteți angajat? întrebă el.

— Cam așa ceva.

— Nu mi-e străin numele dvs. Reluă Sam, urmându-l pe Cord spre ușa furgonetei. Acum știu. N-ați reușit să câștigați anul trecut la rodeo, la Forth Worth. V-am văzut călare pe calul acela roib... Cum se numește?

— Montana Moon.

— Asta este! Montana Moon, strigă Sam surâzând. Călăreați calul ăla ca însuși diavolul.

Amuzat de comparație, Cord sări zâmbind în remorcă și petrecu un laț în jurul gâtului calului, ca să-l scoată afară.

— Ce cal frumos, spuse Sam apucând lațul cu un aer plin de admirație.

Apoi Cord scoase la lumină achiziția cea mai. Recentă: o iapă numită Sassafras Lady, pe care o numea simplu „Lady”. Odată caii spălați, Sam îi duse la manej pentru ca să se dezmoștească și îi arătă lui Cord cele două boxe pe care le putea folosi. Îl ajută să umple staulele cu fân proaspăt, tot povestind despre competiția de anul trecut, când apărură Rachel. Părea obosită și încordată. Trebuia oare să-l atace din nou pe Earl? Nu. Rachel dorise să rezolve totul în felul ei. Perfect. Ea era patroana.

— Bună, Sam.

Întorcându-se, Sam duse mâna la pălărie.

— Mă bucur că vă revăd, doamnă Stephens. Îl ajutam pe Cord să pregătească boxele în timp ce caii se dezmoștesc.

— Mulțumesc, Sam.

Administratorul clătină din cap.

— Dacă n-ați prevăzut, nimic pentru a-l găzdui, aș fi bucuros să-i ofer ospitalitatea. Judy și cu mine avem o cameră liberă, de când le-ați dat locuință copiilor noștri.

Sam să fie bucuros să dea cuiva găzduire? Cum de reușise Cord să-i facă o impresie atât de bună într-un timp atât de scurt? Dar oare nu fusese chiar ea plăcut impresionată, de la prima lor întâlnire?

Deci propunerea lui Sam demonstra că soțul ei nu anunțase încă nimic. Evident contrariat de a fi fost îndepărtat de la discuția cu Earl, alesese tăcerea. Rachel suspină. Ce importanță avea? Dacă se putuse explica în fața lui Earl, va supraviețui și unei conversații cu Sam... Și dacă Sam era la curent, toată lumea va afla curând, la o sută de kilometri în jur.

— De fapt, Sam, domnul Cantrell se va instala în casă, spuse ea susținând privirea grea a lui Cord... și va trebui să te obișnuiești să-mi spui „doamnă Cantrell”. Cord și cu mine ne-am căsătorit ieri.

Sam rămase mut. Apoi ochii i se holbară în timp ce întindea un deget acuzator spre Cord.

— Și-a m-ați lăsat să pălăvrăgesc cu dvs., ca și cum ați fi fost un simplu angajat, domnule Cantrell! se indignă el.

— Sam, mă numesc Cord și nu vreau să mă consideri altfel decât ca pe un coleg.

Era încă furios...

— Aș vrea să-i arăt ferma soțului meu, Sam. Vrei să-l rogi pe Parker să curețe un colț pentru ca să hrănim caii lui Cord?

— O s-o fac chiar eu, spuse vesel Sam, ieșind din grajd.

Trei minuni într-o singură zi! gândi Rachel în fața entuziasmului bătrânului. Mai întâi – Sam bucuros să primească un necunoscut, apoi – Sam – zgârcit la vorbă și același Sam, bucuros să îndeplinească o sarcină nu prea onorantă. Se petrecea, cu siguranță, ceva ciudat!

Scuturând din cap, se întoarse spre Cord. El întindea paie într-o boxă.

— Îți convin boxele astea? întrebă ea pentru a sparge gheața.

— De minune.

Părea foarte preocupat. Exasperată, luă și ea o furcă să-l ajute.

— Ce părere ai despre Sam?

— Niciuna.

Oare el nu vedea că încerca să se scuze? Nu, sigur, era închis în amorul propriu! Se ridică, cu un oftat.

— Cord, vrei să știi ce s-a întâmplat cu Earl?

Îl văzu crispat, dar continuând să-și vadă de treabă, imperturbabil.

— Nu. Eu îmi văd de treburile mele.

Atunci, aruncând furca la pământ, Rachel își puse mâinile în șolduri.

— Ascultă, Cord, știu că orgoliul tău a suferit și sunt dezolată, Dar azi am avut destul de-a face cu aroganța și încăpățânarea. Când te vei hotărî să-mi vorbești, mă găsești în casă.

Nu și-ar fi închipuit că un om se poate deplasa atât de repede! Înainte de a fi avut răgaz să se întoarcă, el o și apucase de mâini și o sili să-l privească în față.

— Vrei să-mi vorbești! Foarte bine! spuse el, cu privirea furibundă. Ara să-ți spun ce-mi displace, doamnă Cantrell. O fi sau nu o căsătorie adevărată, ești totuși nevasta mea. Asta înseamnă ceva pentru mine. Ideea să te las singură cu individul ăsta odios mi-a dat dorința de a lovi, și în special pe el!

Ea încercă să se desprindă, dar ezita.

— Credeam că ești furios pentru că... pentru că eu...

— M-ai rugat să plec? termină el fraza. Dar asta m-a înfuriat... dar știam că se va întâmpla așa. Mi-ai cerut să te las să te descurci și am acceptat... până când l-am văzut pe Earl.

Femeii nu-i era deloc greu să înțeleagă exasperarea pe care o putuse declanșa cumnatul său.

— De asta am și vrut să te îndepărtez, preciză ea. O sclipire din ochii tăi m-a făcut să mă tem că-l vei face praf pe Earl. Și, deși ideea nu-mi plăcea, trebuie să rămân prudentă până când îmi voi relua controlul asupra bunurilor mele. Dacă-l enervez, va lăsa lucrurile să treneze. Și eu nu-mi pot permite să aștept.

El constatase că ea are dreptate. Nu avea destui cai, ca să câștige suficient. Așternuturile de paie erau de proastă calitate și clădirile aveau

nevoie de reparații. Dar el nu înțelegea încă de ce erau toate astea atât de importante pentru ea.

— Ai putea să-ți cumperi altă fermă, dacă asta nu este rentabilă. Odată scăpată de Earl, vei putea trăi unde vrei.

Se auzi un clopoțel în depărtare. Rachel întoarse capul, cu un zâmbet cald.

— Știi ce-i asta?

— Nu.

— Judy îl cheamă pe Sam și pe cei doi fii la masă, explică ea cu o privire blândă... Asta e ferma mea. Țin la ea, Cord. Vreau să-mi cresc aici copiii, să le ofer tot ce n-am avut eu, tot ceea ce nu se poate cumpăra. Un cămin, o casă adevărată, nu un apartament luxos, cu pereți reci și camere goale.

Prin mintea lui Cord trecu o imagine: Rachel în picioare, în pridvor, agitând un clopoțel și surâzând apoi unui băiețel brun care venea în fugă la masă.

Asaltat de sentimente pe care le credea definitiv uitate și le înăbuși imediat. Imaginea dispăru, dar nu și realitatea. Pielea tinerei femei era moale sub degetele lui. O căldură plăcută îl cuprindea încet, în timp ce o dorință violentă de a o lua în brațe îl copleșea. Când și-a ridicat ochii spre el, i-a citit în privire o dorință egală cu a lui.

— Cord, spuse ea cu o voce voalată, aș vrea să-mi dai drumul.

În loc de a se supune, se aplecă mai tare spre chipul ei.

— N-am avut aceeași impresie adineaori, când te-am trecut pragul în brațe.

Nici ea nu uitase acel sărut. Și cu siguranță nu-l va uita. Dar nu trebuia să se mai lase cuprinsă de slăbiciunea aceea.

— Dar eram de acord, spuse ea sperând să fie înțeleasă, dintr-o frântură de cuvânt. Contractul nostru...

Surâzând, el se apropie și mai mult.

— Te asigur că n-am calculat nimic.

— Despre ce vorbești?

— Te-am sărutat ca să te fac să taci...

Dar acum simțea nevoia de a reîncepe. Fără nici o rațiune sau pretext. Dorința de a-și cufunda mâinile în părul ei și de-a o săruta până va ajunge să cunoască și ea aceeași suferință plăcută. Totuși, găsimd în sine o voință neașteptată, o lăsă și se îndepărtă.

— Mi-am dat seama că există cineva, din momentul în care am intrat în casă. Urma să mă trădezi. Am reacționat instinctiv, dar numai de dragul de a fi de folos, te asigur.

Doar pentru a fi de folos?

Ea simți un frison la amintirea sărutului și a felului cum a răspuns. A sărutat-o doar ca s-o facă să tacă? Se înroși ca un bujor.

— Data viitoare va fi altfel, spuse el.

— Data viitoare?

— Când am să te sărut din nou, îi murmură el la ureche, atât de aproape încât îi simți suflarea pe obraz.

Era nostim și delicios de tulburător.

Ea se prinse în joc și-l apucă pe Cord de încheieturile mâinilor.

— Ești prizonierul meu, cow-boy. Să vedem dacă...

Dintr-odată se trezi pe spate, cu brațele fixate pe pat, atât de brusc, încât fraza rămase în suspensie.

Rachel nu reușea să scape de cumnatul ei! Pretextând dorința de a face cunoștință cu Cord, Earl insistase să ia cina cu proaspeții miri. Deși nu-i scăpau motivele reale, ea nu s-a putut eschiva. Și, după cum prevăzuse, Earl profitase de masă pentru a-l cântări pe Cord și pentru a încerca să-l iscodească despre viața lui și despre felul în care o întâlnise pe Rachel. Noroc că, în prealabil, cei doi își acordaseră viorile.

Rachel aruncă încă o dată un ochi discret spre ceas. Dacă Earl nu pleca repede, va dormi aici, în loc să se întoarcă la Dallas. Obsedată de idee, puse repede în funcțiune râșnița de cafea. Earl ceruse o cafea tare pentru a porni la drum și ea dublase aproape doza obișnuită. O ceașcă i-ar fi ajuns și ar fi plecat mai repede.

Câteva minute mai târziu ea se întorcea la cei doi, cu o tavă.

— Și așa, anul trecut., explica Earl, am investit în societatea aceea de produse chimice care va fi în curând o adevărată mină de aur. Michael se interesase de ea înainte de accident, dar...

— A propos de investiții, îl întrerupse Rachel așezându-se, mă întrebam când voi primi cecul meu lunar. Iar am întârziat cu plata împrumutului și potcovarul trebuie să vină săptămâna asta.

Prima înghițitură de cafea l-a făcut pe Earl să tușească. A trebuit să aștepte să-și reia suflul ca să răspundă.

— Am trimis un cec înainte de a pleca în California. Nu l-ai primit?

— Nu.

— Fir-ar să fie! O fi uitat secretara! E greu să găsești o secretară bună în vremurile astea. Îți promit că rezolv mâine. Cu asta încep când ajung la birou.

Ea mai auzise asta!

— Pot să vin eu să-l iau, sugeră ea. Va fi și o ocazie bună ca să discutăm gestiunea bunurilor mele. Vreau să te eliberez cât mai repede de povara asta.

— Nu fi proastă, Rachel. Știi că nu am făcut niciodată mofturi când m-am ocupat de afacerile tale. De altfel, ele sunt cam complicate și ție ți-ar fi fost greu să te descurci singură. De asta Michael mi-a încredințat gestiunea.

Rachel făcu un efort pentru a-și păstra zâmbetul.

— De fapt, spuse ea fără a-l scăpa din privire pe Earl, am hotărât să vând totul. În afară de fermă.

Earl înghițea cu greu ultimul strop de cafea.

— Folosești alt sortiment de cafea, Rachel? N-am băut niciodată una atât de tare, făcu el privindu-și cu un aer bizar ceașca.

— Îmi pare rău, Earl, eu sunt de vină, interveni Cord. Rachel a tăcut-o așa cum îmi place mie. Dacă vrei, pot să-ți aduc puțin lapte.

Surprinsă, Rachel îl văzu pe Cord bându-și ostentativ ceașca dintr-o sorbitură. Nu reuși să-și ascundă un zâmbet. Cum el continua să bea, Earl schiță o strâmbătură înainte de a-și îndrepta din nou atenția cumnatei:

— Ți-am mai explicat că banii tăi sunt investiți în bunuri imobiliare. Ar fi stupid, să vinzi acum, când prețurile au scăzut.

— Poate, dar stupid sau nu, eu așa am hotărât.

— Rachel, insistă Earl cu un ton protector, ai pierde mult cu operația asta. Dimpotrivă, dacă te-ai decide să vinzi ferma, am eu un cumpărător interesat.

Rachel se crispa.

— Am mai vorbit despre asta, Earl. Nu voi vinde ferma. Nu-mi pasă ce pierd în altă parte. Pentru mine ferma este singură care contează.

— O să-ți risipești o bună parte din moștenire ca să păstrezi o fermă în ruină care te va costa bani serioși, spuse pe un ton devenit brusc mânios. Remarcabil simț al afacerilor! De asta s-a lăsat Michael pe mâna mea! Dacă nu veghează nimeni asupra ta, vei fi în curând ruinată.

— De acum veghează cineva asupra ei.

Vocea lui Cord lovise ca o pleznitură de bici.

Foarte drept, se lăsă încet pe spătarul scaunului.

— Mă are pe mine, Stephens, îți sugerez să nu uiți.

Un duel tăcut îi opuse din nou pe cei doi bărbați. Timp de câteva secunde.

— Desigur, spuse în sfârșit Earl, cu chipul crispat. Dar, cu tot respectul ce vi-l datorez, ce știți dvs. Despre afaceri? Mi se pare că antrenarea cailor nu duce direct în lumea marii finanțe.

— Poate că nu, dar știu destul de multe ca să folosesc serviciile unor profesioniști, când este necesar. Nu e greu să deschizi un anuar. Știu că „avocat” începe cu litera „a” și „contabil” cu litera „e”.

Earl se înnegri.

— E o amenințare, Cantrell?

— Ei, nu, îl asigură Rachel.

Dacă ea nu se amesteca, această conversație urma să ia o întorsătură periculoasă.

— Cord știe doar că doresc să mă ocup de afacerile mele. Ți-aș fi recunoscătoare, Earl, dacă ai aduna toate actele pentru mine. Acum, dacă m-am măritat, nu are rost să prelungim această situație.

— Bine, o să încep procedura chiar de la întoarcerea mea acasă. Și e mai bine să plec imediat, ca să fiu mâine în formă. Am o întâlnire dimineață la prima oră, și...

Un zgomot îndepărtat îl întrerupse brusc, un tunet!

— Nu, nu în seara asta!” gemu Rachel, alergând spre fereastră. Ajunse chiar la timp ca să vadă un fulger străpungând întunericul. Al doilea tunet făcu ferestrele să vibreze. Apoi vântul începu să zgâlțâie pomii...

— Furtuna nu e departe, spuse dintr-odată Earl. Judecând după ton, nici el nu era mai puțin contrariat decât ea.

— Sper că nu v-ar deranja să mă găzduiți în noaptea asta.

Să-i deranjeze! Și cum încă! Nu putea să rămână aici. Era imposibil! Rachel îi aruncă lui Cord o privire disperată, clar găsi la el doar un chip amuzat. Și el ajunsese la aceleași concluzii ca și ea: în seara asta vor fi nevoiți să doarmă în aceeași cameră...

CAPITOLUL 5

Era o furtună spectaculoasă. Rachel respira adânc, umplându-și plămâni cu aerul umed și proaspăt, încărcat de parfumuri. În alte împrejurări, ea ar fi privit-o cu entuziasm. Pentru că pământul avea nevoie de apă și pentru că încercase întotdeauna un sentiment de fericire și de liniște profundă, fiind acasă, la adăpost, în timpul unei furtuni.

Își întoarse' privirea spre ușa care dădea către curtea interioară. În cadrul ei, în picioare, Cord stătea cu spatele spre ea, cu brațele încrucișate, privind fix în noaptea texană.

Camera era luminată doar de mica veioză pe care o aprinsese ea când intrase, după ce l-a instalat pe Earl în camera de oaspeți. Dacă ar fi fost singură, ar fi rămas în întuneric și-ar fi contemplat ore întregi furtuna.

Ploaia se auzea lovind în streșinile ce înconjurau curtea interioară. Fascinată, Rachel îl privea pe Cord, care se expunea rafalelor de vânt cald. Fulgerele îi conturau silueta înaltă în contre-jour.

Era superb. Îi amintea de acei cai sălbatici, care sunt pentru prima dată închiși. Și totuși, ea nu încerca nici o satisfacție că i-ar fi pus lațul de gât. Desigur, căsătoria urma să-i rezolve o serie de probleme, dar ea avea totuși impresia neplăcută că se născuseră altele, poate și mai amenințătoare decât celelalte.

— Rachel...

Vocea gravă a lui Cord o făcu să tresară.

— Da?

— Îl cunoști bine pe Earl?

De ce punea oare această întrebare? Și pe tonul acesta grav?

— Dacă îl cunosc bine... repetă ea mașinal.

— Vreau să spun... ce știi exact despre el?

Ea începu să-și desfacă valizele și scoase o cămașă roz. Cea pe care o purtase în ziua când îl cunoscuse pe Cord.

— Ei bine, este unicul frate al lui Michael, mai mare decât el cu trei ani. Și-a luat diploma la o mică universitate din Est.

Cord plecase de la fereastră și se sprijinea acum de o comodă.

— Earl și Michael erau asociați?

Cord nu putea ghici ceea ce părea de neconceput în presupunerea lui! Cei doi frați erau incapabili, și unul și celălalt, de a-și împărți responsabilitățile. Mai degrabă s-ar fi sfâșiat unul pe altul, decât să-și cedeze o parte din putere.

— Nu. Earl riscă mult, e prea agresiv în afaceri, explică ea scuturând din cap. Michael era foarte prudent. Unii spuneau „calculat”... Era un om chibzuit. Când avea în cap o afacere, nimeni nu putea să-l întorcă din drum.

— Ai fost și tu una din aceste afaceri, Rachel?

Atinsese un punct sensibil. Fetișcana înșelată de altă dată nu-și imaginase că o căsătorie se poate perfecta ca o afacere. Dar acum... la 27 de ani, nu mai putea fi păcălită de aparențe. Înțelesese prea târziu că Michael nu făcuse decât un fel de contract pentru a lua în căsătorie o femeie drăguță, din înalta societate. Trăgând mult aer în piept, înfruntă privirea atentă a lui Cord.

— Da, am fost „una dintre afaceri”...

— Era un idiot.

— Chiar așa, reluă ea cu un fals ton ușuratic, aranjându-și hainele. Earl ducea o viață prea agitată, ca să ne putem vedea prea des. Călătorea cu amanta din acel moment, sau cu ultima secretară. Abia după moartea lui Michael s-a arătat interesat de afacerile mele. I.- ai auzit, el consideră ferma o investiție proastă, de care ar trebui să mă debarasez, pentru a-mi plasa banii într-un mod mai eficace.

— În societatea de produse chimice, de pildă?

— Da.

Ea își dădu seama acum de ce Cord o întrebase cât de bine își cunoștea cumnatul. O tristă intuiție...

— Dacă îi trece prin gând că Earl este necinstit, răspunsul este „nu”. Nu are nici un motiv să mă fure... Michael și el au moștenit o avere mare, la moartea părinților. Pe urmă, Earl a primit jumătate din bunurile deținute de Michael. Dividendele mele reprezintă prea puțin în comparație cu ale lui.

Brusc jenată de privirea sceptică pe care o simțea apăsând-o, adăugă:

— Ai putea să folosești baia, în timp ce eu termin de desfăcut valiza.

El făcu un pas spre ea.

— Într-o clipă.

Și făcu un pas spre ea.

Cord era aproape de tot, mirosea plăcut a ploaie și a iarbă udă. El sau furtuna încărcaseră atât de mult acrul de electricitate? Care o făcea să simtă frisoane în tot corpul? Când el se îndepărtă, ea scoase un suspin. Deceționată și totuși mulțumită. Câtă nevoie avea de a-l atinge!

— E un pat frumos, spuse el, lăsându-se dintr-odată să cadă pe plapumă și lovind spătarul de aramă de deasupra capului.

— Liniște, Earl este în camera alăturată.

— Zău?

Cu o mișcare iute, Cord își scoase o cizmă care căzu pe jos cu un zgomot surd.

— Și ce-i cu asta?

Pe el îl amuza situația.

— Aș prefera să nu-l deranjăm, zise ea, încordată.

A doua cizmă ateriza pe podea.

— Ah, mă simt mai bine... exclamă Cord ridicând vocea, în timp ce începuse să sară pe pat, astfel încât barele de aramă loveau zidul.

Rachel își mușcă buzele.

— Te rog, Cord, oprește-te, murmură ea, surâzând fără să vrea în fața privirii lui malițioase.

El îi aruncă un surâs sfidător.

— De ce m-aș opri, dragă?

— Cord! Te rog...

Să vezi un cow-boy de un metru optzeci sărind în pat ca un puști era prea caraghios ca să nu-ți vină să râzi. Dar ea redeveni repede serioasă.

— Ajunge!

Îi puse o mână pe umăr ca să-l imobilizeze. Ca și cum ai încerca să oprești potopul! Cord sărea din ce în ce mai tare și capul patului se lovea de „zid cu izbituri surde.

— Îmi place entuziasmul tău, iubito, spuse el adresându-se zidului.

Exasperată, Rachel luă o pernă și o aruncă în capul bărbatului. Se pregătea să reînceapă, când el o apucă de încheietura mâinii și o rostogoli pe plapumă cu un hohot de râs.

— Dacă-mi place? termină fraza Cord în locul ei, cu o privire răzbunătoare.

În privirea femeii dansa o flacără. Avea obraji roșii și buzele întredeschise. Surprins de dorință, rămase câteva secunde, fără s-o piardă din ochi. Apoi se dezlănțui incendiul...

O simțea lângă el atât de dulce, atât de caldă. Și atât de fragilă... Exact genul de femeie care dă unui bărbat dorința de a o proteja... sau de a-i satisface orice capriciu. Nu avea decât să-i ceară ceva și el s-ar fi supus. În genunchi.

Își așază ușor buzele acolo unde îi înmugureau sânii, smulgându-i un suspin voluptuos, care-l duse pe culmea emoției.

— Oh, Rachel, murmură el.

Niciodată nu dorise atât de mult o femeie. Răscolit, își lăsă mâinile să alunece pe brațele ei, temându-se ca ea să nu-l respingă, dacă i-ar fi redat libertatea. Dar ea nu făcu nimic. Dimpotrivă, își strecură mâinile în păr și se strânse mai aproape. Cu ochii închiși, se abandona senzațiilor minunate care se nășteau în ea. Cu un geamăt ușor, culegea mângâierile lui Cord care-i acoperea gâtul cu sărutări ușoare, încercând prin stofa cămășii punctul ferm al sânelui.

Fremătând, ea își redeschise pleoapele și întâlni privirea lui aprinsă. Avea o expresie sălbatică, superbă, ca el însuși. Și deodată Rachel își aminti că el nu era dintre cei care prind rădăcini acolo unde sunt. Legați. Nu se putea dărui unei ființe atât de libere, care n-ar fi rămas lângă ea.

— Cord, ajunge, spuse ea dintr-o răsuflare.

El râse ușor apăsându-și buzele pe tâmpla ei.

— Nu vorbi în locul meu.

— Regret, Cord, dar chiar nu pot.

Ridicând mâna lui Rachel, îi răsuci verigheta pe deget.

— Suntem căsătoriți, Rachel.

Ea nu se mișca, încercând să-și calmeze bătăile puternice ale inimii.

— Știi că nu suntem cu adevărat căsătoriți, îi reaminti ea, privind-l. Aș minți dacă aș spune că nu-mi placi, dar nu vreau o legătură scurtă. Ar complica lucrurile și prefer să fim prieteni.

Prieteni? Bombănind, Cord îi dădu drumul.

— Doamne, Rachel, după sărutul pe care mi l-ai dat! De două ori astăzi... Poți să-mi spui că o să rezistăm un an, dacă noi nu ne putem controla nici o zi?

Confruntată cu justetea întrebării, femeia roși din nou.

— Va trebui să reușim, asta-i tot, spuse ea ridicându-se și trăgându-și părul spre spate. Am ajuns la o înțelegere și o să fac așa încât s-o respectăm. Pot dormi pe jos în seara asta. Măine te voi instala în camera lui Earl.

Decisă, se duse să deschidă o comodă de stejar, de unde scoase o cuvertură. Cord se ridică suspinând.

— Salteaua asta este prea moale pentru mine, spuse pe un ton brutal, luând cuvertura pe care ea se pregătea să o întindă pe jos.

— Cord, nu ești obligat să...

— Ți-am spus că prefer pe jos și gata! protestă el, așternându-și cuvertura și perna în fața ferestrei.

Nu i-ar face rău un pic de răcoare în noaptea asta!

Ea îl privi câteva clipe cu regret, înainte de a se întoarce să continue cu desfăcutul valizei.

La rândul său, Earl o observa în timp ce ea își înclina capul și își îndepărta cu un gest grațios valul de păr auriu. Mai păstra încă pe buze gustul săruturilor și trebui să facă apel la toată voința sa pentru a nu-i fura altul.

La sfârșit, Rachel și-a închis valiza și a pus-o la picioarele patului. Apoi, fără a-și privi soțul. Își luă obiectele de toaletă și se îndreptă spre baie.

— Rachel.

Ezită o secundă, dar nu se întoarce.

— N-am încercat niciodată să forțez o femeie. Poți dormi liniștită și astă seară și în toate celelalte seri.

Cum ea se hotărâse să-l privească, citi în ochii ei verzi-cenușii ușurare și recunoștință.

— Ceva însă tot ar trebui să mă lași să fac, adăugă el.

— Ce anume?

— De acum înainte, să mă lași să fac eu cafeaua. N-aș supraviețui un an celei pe care o faci tu.

Ea izbucni în râs și se închise în baie, în timp ce el începea să se dezbrace. Lungindu-se pe jos, dădu doi pumni în pernă. De-ar reuși cântecul ploii și răcoarea să-i domolească focul care-i mai clocotea în vine...

A doua zi dimineața ea se trezi leneșă, fericită că și-a regăsit patul după mai multe zile de absență. Un vânt ușor se strecura prin ușa deschisă și ea se cufundă în salteaua de puf închizând ochii, ca să-i apere de soare. Soarele! Se trezi brusc. Doamne! Cât era oare ceasul? Luând deșteptătorul, exclamă: ora 7! Dormise mult mai mult ca de obicei. În ajun, când își pusese capul pe pernă și auzise răsuflarea regulată a lui Cord era convinsă că nu va închide ochii toată noaptea. Era de altfel ultimul gând de care-și amintea...

Aruncă o privire spre geam și constată că pledul lui Cord era împăturit cu grijă. Cu siguranță, plecase și Earl. Cu atât mai bine. Nu avea nevoie în dimineața asta să stea de vorbă cu cumnatul său. Urma

să-l cheme mai târziu, să discute despre moștenire, dar acum trebuia să se ocupe de cai, înainte de a se face prea cald.

Înainte de a ajunge în bucătărie, verifică totuși dacă mașina lui Earl nu mai era în fața casei.

Surprinsă din prag de aroma de cafea, zâmbi când văzu ibricul plin. Cord Cantrell era om de cuvânt...

Cu o ceașcă în mână, porni spre grajduri. În depărtare Parker, cel mai tânăr angajat, plimba caii lui Cord. Ridică o mână ca să-l salute, când îi atrase atenția zgomotul unui motor, Diesel. Oprindu-se, își puse o mână streășină la ochi ca să privească drumul. De ce s-a oprit în fața grajdului camionul ăsta de vite?

Trebuie să fie o greșală, se gândi ea, grăbindu-se spre camion. Ca să o repare înainte de a descărca animalele. Prea târziu! Un bărbat deschisese deja ușa din spate și dădea drumul unei cirezi de vite cu strigăte de încurajare.

Sam și fii lui, Dave și Clint așteptau descărcarea animalelor.

— Sam! strigă ea.

Dar el stătea cu spatele și mugetele vacilor îl împiedicau să audă. Atunci îl auzi pe Cord discutând cu șoferul.

— Cord, mai strigă ea încă odată.

Ridicând capul, el zâmbi și își flutură mâna, înainte de a-și continua conversația. Iritată, se îndreptă spre el.

— Ce-i asta? întrebă ea arătând spre vaci cu mâna în care mai ținea încă ceașca de cafea pe jumătate plină.

— Niște vaci, draga mea...

Luase deja în mână bonul pe care i-l întindea șoferul ca să-l semneze.

Ea își strânse buzele.

— Știu. Dar ce caută aici?

— Le-am comandat acum două zile, explică eJ sobru.

— Cord!

Îl apucă de mânecă și îl trase puțin deoparte, în timp ce șoferul urca în camion cu o privire intrigată.

— Cord, eu n-am posibilitatea de a crește vaci. Credeam că ai înțeles.

— Nu le cumpărăm, le închiriem... spuse el, întrerupt de zgomotul făcut de ușa camionului.

— Ce vrei să spui? De ce să închiriem vaci?

Cord râse.

— Nu ca să le mâncăm, Rachel. Le folosim ca să dresăm caii, să lucreze cu ele. Asta-i meseria mea, Rachel. Dresez și cresc cai destinați să conducă cirezile de vaci... Nu știi?

O privea cu curiozitate.

— Nu, spuse ea privind cireada.

Erau trei sau patru duzini de capete. Cât urma să o coste închirierea lor?

— Credeam că un dresor este lin dresor...

O luă de umeri ca să o poată privi în față

— Liniștește-te, vacile vor fi rentabile. Nu avem decât să ne facem o clientelă.

— Ca și cum ar fi atât de simplu! protestă ea desprinzându-se repede. Ne trebuie timp ca să ne facem o clientelă. În așteptare, unde găsesc eu bani de închiriere?

— Eu”. Pronumele acesta răsună neplăcut în urechile lui Cord. „Noi” era mai potrivit pentru un cuplu de căsătoriți. Trăsăturile lui se crispară.

— Crescătorul de vite mi-e prieten. Știe de ce sunt în stare. Va trebui doar să avem grijă ca vitele să câștige în greutate înainte de următorul turneu. Ai destulă pășune, ca să nu avem probleme.

El își puse mâinile în șolduri.

— Ascultă, știu că trebuia să-ți vorbesc mai înainte de asta, dar...

— Dar?

La rândul ei, furibundă, și Rachel își puse mâinile în șolduri.

— Aș fi făcut-o, dacă prietenul tău Earl nu s-ar fi amestecat între noi chiar de la sosire, explică el netulburat. Aș fi avut cu totul altceva în minte și ieri și azi noapte...

Amintirea o făcuse pe Rachel să roșească dar, pentru a-și ascunde jena, îl privi pe Cord cu insolentă. În sfârșit, își împinse pălăria pe spate cu un oftat.

— Rachel, putem câștiga bani ușor învățându-i pe cai să lucreze cu vacile. Trebuie doar să ai încredere în mine. Și în decembrie, când va avea loc concursul la Forth Worth, noi...

— Despre ce concurs vorbești?

— Cel care se organizează de trei ani. Un fel de demonstrație a felului în care caii păzesc cirezile de vaci.

Am concurat cu Montana anul trecut și anul acesta voi reîncepe cu Lady.

Își ridică ochii pentru că îl auzise pe Sam chemându-l.

— Mai târziu am să-ți explic totul în amănunt. Am promis băieților de aici să le arăt de ce este în stare Montana. Vei putea asista la spectacol, dacă te interesează.

Cord îi fură un sărut înainte de a porni spre țarc. Parker îl și încălecă pe Montana pentru a-l aduce stăpânului său. Iar Rachel îl urma cu pași mari, împinsă de curiozitate.

Vacile erau nervoase, constată în timp ce se apropia. Cord încălecă plin de agilitate și pătrunse în țarc. Așezat în fața animalelor, în colțul

cel mai îndepărtat, le observă atent înainte de a-și deschide drum printre ele. Până când două dintre ele se desprinseseră. Apoi, dând calului un ordin imperceptibil, îl conduse spre cea mai impunătoare vacă.

Contrariată că a fost despărțită de restul cirezii, vaca o luă la fugă, oprită în elan de Montana, care-i tăie calea.

Rachel era în admirație. Fiecare mișcare a vacii era urmată de una a calului, ca un fel de joc de eschive lente, abile și subtile chemări la ordine pe care, uniți, calul și călărețul le executau pentru a impune vitelor legea lor.

Dezechilibrată, ezitând în privința direcției pe care trebuia s-a ia, vaca se imobiliză supravegheată de Montana, cu toți mușchii încordați de așteptare.

Cord conducea „dansul” cu o ușurință impresionantă. Evident, era în apele lui și domina situația. Subjugată de atâta siguranță de sine, Rachel își dădu seama că abia își ținuse răsuflarea în timpul demonstrației. Aplauzele asistenței o aduseră la realitate. Acum, Cord se îndrepta spre ea cu un surâs sclipitor.

— Ei, cum ți se pare?

Ea era prea impresionată pentru a-și tempera reacția.

— N-am văzut niciodată ceva atât de neverosimil și atât de frumos, zise ea cu o voce surdă.

Cord era în al nouălea cer. Sărind de pe cal întinse o mână spre Rachel.

— Vino, spuse el luând-o de braț, ca să o facă să coboare de pe bariera pe care stătea cocoțată. E rândul tău acum.

S-ar fi zis că aerul uluit al lui Rachel îl amuza mult.

— Trebuie să încerci măcar, Rachel. De fapt e ferma ta și trebuie să fii prima care face experiența asta nouă.

Fără a-i lăsa timp de reacție, o prinse de talie și o așeză în șa. Apoi, surd la protestele ei, ajustă repede scările la înălțimea femeii, în timp ce Sam și fiii săi îl încurajau cu strigătele lor.

— Cord, n-am să reușesc, spuse ea desfăcându-și un picior ca să coboare.

El îi reaseză piciorul în scară.

— Știi să călărești, nu?

— Desigur, dar...

— Atunci, ia lațul ăsta și izolează o vacă.

La un semnal al lui Cord, calul porni la trap, obligând-o pe Rachel să apuce oblâncul șei. Cu inima bătând își făcu drum printre vaci rugându-se să nu o ucidă ridicolul. Patru vaci o luară spre stânga.

— Ocupă-te de cea mică și neagră, d-na Cantrell, strigă Sam de departe.

Ea își zori calul, cu o apăsare a mușchiului piciorului îl făcu să se întoarcă spre stânga și apoi îl îmboldi ca să-l facă să avanseze, izolând vaca de restul cirezii.

Îndemânarea ei fu salutată cu aplauze. Încercarea se transformase în demonstrație de maestru!

Dar Rachel știa că-i mai rămânea de trecut etapa următoare: să aducă vaca înapoi în mijlocul cirezii.

În momentul în care calul și vaca ajunseră față în față, mâinile îi începură să tremure. Ce trebuia să facă?

Montana luă inițiativa și o blocă pe vacă în momentul când se pregătea să fugă. Luată pe nepregătite, Rachel se agăță de armătura șeii pentru ca să împiedice vaca să se deplaseze cum voia ea.

— E perfect, dragă,. O încurajă Cord. N-o lăsa să-ți scape.

Se auziră alte aplauze. Concentrată, atentă, Rachel simți că începe să-i placă jocul. Niciodată nu și-ar fi imaginat că poate fi atât de amuzant. În sfârșit, vaca se întoarse în mijlocul cirezii.

Rachel era bucuroasă și surzătoare când reveni la Cord. Privirea stăpânului lui Montana sclipea de mândrie.

— Și te temeai că n-o să reușești! exclamă el scuturând din cap, în timp ce ea cobora de pe cal.

— Știai că voi fi cucerită de la prima încercare, nu-i așa?

El zâmbi cu un aer complice.

— Atunci, nu mai trimit vacile înapoi?

— Nu, dar cu o condiție, spuse ea, întinzându-i lațul.

— Care?

— Să mă anunți dinainte.

CAPITOLUL 6

— Doamnă Cantrell, apreciez dorința dvs. De a trata cu banca noastră dar, așa cum v-am explicat la ultima dvs. Vizită, posibilitățile noastre de împrumut sunt acum foarte limitate. Nu vă mai putem credita.

Bancherul, un om slăbuț și cărunt, îmbrăcat cu un costum prea mare, împinse dosarul spre Rachel. Ea ar fi preferat să se prezinte în fața lui altfel decât în jeans și în cizme, dar lucrase toată dimineața și nu mai avusese timp să se schimbe, ca să vină în oraș. În plus, n-ar fi vrut să ghicească soțul ei unde se duce.

— Domnule Raskin, reluă ea cu un surâs politicos și împingând din nou dosarul spre el, dacă binevoii să priviți ultimele cifre, sunt sigură că veți găsi rezultate încurajatoare. În numai cincisprezece zile...

— De la căsătoria dvs.?

— Da. De la căsătorie, ferma T a primit opt cai noi pentru dresură și manejul a câștigat șase clienți. Această creștere necesită bani pentru

hrană și mână de lucru suplimentară. Ca să nu mai vorbesc de reparațiile la uși și la acoperișul grajdului.

Raskin scutură din cap.

— Toți indicatorii economici anunță o criză în următoarele luni, doamnă Cantrell. Rezervăm împrumuturile noastre numai pentru clienții solvabili în mod sigur. Nu putem paria pe un viitor nesigur. Datoria dvs. Este de pe acum foarte mare.

Câtă suficiență! Tipul nici măcar nu-și aruncase o privire pe dosarul ei!

— Domnule Raskin, reluă ea fără a se despărți de zâmbetul obișnuit, de îndată ce îmi voi recupera gestiunea moștenirii voi avea cu ce să plătesc toate datoriile, ca și acest împrumut.

— Ah, moștenirea dvs.! De curând am vorbit cu cumnatul dvs. M-a informat că fondurile erau imobilizate pe o durată nedeterminată.

Rachel își strânse mâna pe brațul fotoliului.

Earl nu răspunsese la nici un apel de la ultima sa vizită și secretara susținea că lipsește pentru câteva zile.

— Domnul Stephens nu are nici o legătură cu aceste fonduri, domnule. Sunt liberă să dispun de ele cum vreau.

El o privi cu scepticism.

— Aș fi bucuros să vă deschid un cont dacă doriți să faceți un transfer de fonduri...

Știa precis că ea nu era în măsură să facă ceea ce îi sugera el.

— Un incident tehnic mă împiedică să fac transferul imediat, dar sunt sigură că afacerea va fi rezolvată în câteva zile.

— Perfect! Vă păstrez deci dosarul până atunci! Aștept să vă deschideți un cont... „Iar eu îl voi deschide în altă parte, idiotule” v se gândi ea în timp ce se ridica să plece. Michael. Earl, Raskin... deci nici un bărbat nu-i acorda încredere? Cât timp le trebuia ca s-o lase să se ocupe singură de afacerile ei? Singură. Dar va pune mâna pe bani. Nu știa încă în ce mod, dar îi va obține, în așteptare, nu-i rămânea decât să-și îmblânzească creditorii, sperând într-o minune.

Ieșind, își privi ceasul. La sosire îl lăsase pe Cord la frizer și își dăduseră întâlnire la restaurantul cel mai apropiat. Mai avea la dispoziție douăzeci de minute.

Perfect, spuse ea și se îndreptă în grabă spre. Un magazin Avea exact timpul de a face o ultimă cursă despre care nu voia să-i vorbească lui Cord.

— Știți, fiul meu cel mare nu se teme să-și mânjească mâinile cu ulei. Este mecanicul orașului, e gata să vă servească.

Frizerul șterse spuma de ras de pe bărbia lui Cord, înainte de a relua:

— Puteți să-i spuneți lui Rachel că am piesa pe care mi-a comandat-o pentru tractor și carburatorul pentru camion.

Cord îi propusese deja să înlocuiască aceste piese, dar ea îl refuzase energic.

— O să-i spun, răspunse el în timp ce frizerul îi lua prosopul de pe umeri.

— Deci sunteți din Montana. Am și eu un frate la Missoula, cunoașteți locul?

Cord nu-și amintea să fi menționat locul de unde venea, dar își aminti brusc că Sam fusese în oraș în urmă cu două zile... Mulțumit, își trecu, zâmbind, o mână prin păr. Îi plăcea grozav noua tunsoare.

— La Missoula? Am fost odată sau de două ori.

— E un oraș frumos, dar ninge prea mult.

La casă, frizerul îi întinse o cutie de bomboane.

— Luați, și una roșie pentru Rachel. Am mereu o rezervă pentru ea.

Cord puse bomboana în buzunarul cămășii și se uită la ceasul de pe perete. Trebuia să găsească de făcut ceva în cele douăzeci de minute care-l despărteau de întâlnirea cu Rachel. Ea avea de făcut câteva cumpărături și din tonul vocii înțelesese că ea nu dorea să fie însoțită.

De altfel, ea îl evita de cincisprezece zile, culcându-se mereu înaintea lui și făcea în așa fel încât să nu-l întâlnească dimineața.

Îi aparținea doar în timpul cursului de dresură pe care i-l ținea zilnic, fie dimineața devreme, înainte de primul client, sau seara, după ce termina munca la fermă. Atunci o avea numai pentru el...

Nu-i plăcea să constate că aștepta cu nerăbdare acele momente. Ce batjocură să fii bărbatul lui Rachel și să te mulțumești cu câteva întâlniri! Dar eleva era talentată, vioaie și încăpățânată, iar lui îi plăcea nespus s-o vadă lucrând. Pentru nimic în lume n-ar fi renunțat la orele acelea.

Îeși din prăvălia frizerului și începu să se plimbe imaginându-și ochii sclipitori ai lui Rachel când încăleca. I-ar fi plăcut să vadă aceeași fericire și în ochii ei, când o privea el, soțul de operetă, amantul interzis. Și ce chip va avea ea în brațele lui, în momentul în care ea însăși i s-ar dărui din proprie inițiativă, pentru o noapte de dragoste? Nu înceta să viseze la toate astea. O văzu dintr-odată la câțiva pași în fața lui. Mergea repede și el slăbi pasul ca s-o poată observa, să-i admire silueta atât de subțire și totuși atât de feminină. Își ținu răsufierea o clipă, surprins încă odată de efectul pe care-l avea asupra lui.

Rachel se opri în fața unui bazar, aruncă o scurtă privire în jur și intră. Cord ezită. Bine! În fond, nimic nu-i împiedica să ia masa mai devreme, dacă ea își terminase cumpărăturile...

Era foarte cald azi. Prea cald ca să-i pui pe cai la muncă. În felul ăsta aveau tot timpul în fața lor pentru masă. Poate chiar s-ar putea plimba prin oraș sau prin împrejurimi. Ba chiar de ce n-ar face. Mai bine un picnic? La sosire observase un lac ale cărui maluri umbroase păreau foarte ispititoare. Ideea de a petrece un timp singur cu Rachel îl făcu să grăbească pasul. Era de ajuns să cumpere niște sandwich-uri și poate o cutie de prăjituri. Dar visurile sale fură întrerupte de ce observă când ajunse în bazar: Rachel se sprijinea foarte familiar cu mâna pe brațul unui bărbat, un zdrahon cu o statură impresionantă, lângă care ea surâdea alintându-se.

Cord o fixă câteva minute, complet dezorientat. Intuiția îi spunea că nu era vorba decât de o întâlnire nevinovată, fără importanță. Dar își schimbă părerea când, după co-l remarcă, Rachel roși.

Atunci, cu pumnii strânși, pierzându-și cumpătul. Se îndreaptă spre ea cu un aer amenințător.

— Rachel! O strigă fără a-l pierde din ochi pe cel cu care vorbea ea.

Uimită mai întâi, apoi stânjenită, bărbatul se îndepărtă puțin și tuși, în timp ce Rachel încercă să-și ascundă jena.

— Cord, ți-l prezint pe Rick Stockton, un prieten. Rick, el este soțul meu, Cord.

Rick mișcă simplu din cap în semn de salut.

— Nu mi-am dat seama că a și venit ora mesei, spuse Rachel pe un ton pe care l-ar fi dorit mai relaxat.

— Văd...

Cord se înfuriase. O mânie care semăna ciudat cu... gelozia, un sentiment nou pentru el și împotriva căruia nu avea cum să lupte. Nu avea nici un drept asupra lui Rachel, dar cum urma să trăiască alături de o femeie frumoasă și senzuală pe care n-o putea atinge, dar care cocheta cu alții? Îi era imposibil să suporte situația asta de echilibru instabil.

— Mulțumesc pentru că te-ai ocupat de comanda mea, Rick, spuse Rachel și se aplecă pentru a lua un săculeț de hârtie cafenie din spatele tejghelei. Ne socotim mai târziu.

— Și de ce nu acum? interveni Cord apropiindu-se.

Dar Rachel făcu un pas înainte pentru a-i bara trecerea.

— Nu-i nevoie, protestă Rick cu vin surâs de împrumut.

— Hai să mergem, Cord.

Foarte țeapănă, Rachel pornise spre ieșire.

Cord se hotărî s-o urmeze, nu fără a arunca o ultimă privire amenințătoare spre bănuitul rival.

Pe la jumătatea drumului spre restaurant o apucă pe Rachel de braț și o obligă să-l privească în față.

— Ce făceai acolo?

Ea îi susținu privirea fără să clipească.

Nu se gândise niciodată că ar fi putut fi mincinoasă, ascunsă, Dar poate că s-a înșelat totuși și această perspectivă îi făcu stomacul ghem.

— Fii sinceră cu mine, Rachel. Te-am surprins făcând ochi dulci unui bărbat și vreau să știu ce se întâmplă.

— Nimic.

— Nu asta mi-a fost impresia când v-am văzut alături, spuse Cord, învingându-și dorința de a sparge ceva.

— Ți-am spus: nimic, repetă Rachel cu o voce foarte calmă.

— Dacă tot aveai nevoie de un bărbat, de ce nu te-ai măritat cu găliganul ăla? Ba înțeleg. Nu e dresor de cai! Te descurci mai bine financiar cu mine.

Regretă imediat aceste cuvinte. Furios, nu măsurase impresia făcută de ce spunea. Expresia mânioasă a lui Rachel îl făcu să se înmoaie și, încurcat tăcu în timp ce ea își căuta comportamentul cel mai potrivit. Apoi ea îi aruncă punga de hârtie pe care o ținea în mână.

— Deschide-o, ordonă cu o voce înghețată.

— Ce...

— Deschide!

Stânjenit, Cord se supuse și descoperi o cutie mare cât mâna lui, învelită într-o hârtie decorată cu... desenul unei vaci albe. Avu o presimțire groaznică.

— La mulți ani, prostule!

Se gândi o clipă și-și aduse aminte că era într-adevăr aniversarea lui. Nimeni nu i-o mai amintise de ani de zile, dar de unde știa Rachel?

După ce a desfăcut cu grijă ambalajul, a ridicat capacul cutiei. Într-un pătrat de țesătură albă se găsea o cataramă de argint pentru centură, reprezentând un cal așezat în fața unui grup de vaci. Își trecu pe piele suprafața sclipitoare, rece și fină a cataramei și o emoție puternică îi strânse inima... Doamne, ce va spune lui Rachel? Și ea unde dispăruse?

O regăsi la restaurant. Se așază lângă ea, îi luă mâna și îi strânse bine degetele, pentru a o împiedica să și-o retragă.

— Pentru că n-am nici o scuză, ce-ai zice să mă legi de bara de protecție a mașinii și mă duci târâș la fermă?

Pe fața ei trecu umbra unui zâmbet. Încurajat, Cord își strecură o mână în buzunar și scoase bomboana roșie dată de frizer.

— Vrei... asta?

— Ești un prost, Cantrell. Rick este un prieten și atât. Dacă nu, sigur că l-aș fi luat de bărbat.

— Știu. Ai dreptate și te rog să mă ierți.

Ea își întoarse privirea.

— De unde știai că este ziua mea?

— În ziua când ne-am întâlnit ai făcut o aluzie. Și pe urmă, am aruncat o privire pe certificatele de căsătorie, ca să aflu data exactă.

Ciudat de emoționat; Cord duse mâna lui Rachel la buze. I

— Îmi place grozav cadoul.

Iar îi bătea inima! De la sărutul de neuitat din prima seară, Rachel făcuse totul ca să evite să rămână singură cu Cord. Rezultatul? Cel mai ușor contact... o simplă privire și frumoasele ei hotărâri se risipeau.

Acum, buzele lui Cord lipite de mâna ei îi clădeau dorința nestăpânită de a-l mângâia. Și totuși își retrase mâna.

— Am găsit modelul cataramii într-un catalog iar Rick a comandat-o, explică ea, luptând mereu împotriva emoției.

Prea răvășit ca să vorbească, Cord închise ochii.

— Nu, Rachel. Trebuie să-ți tragi abdomenul și să strângi bine mușchii din spate. Așa, bine, e perfect.

Atentă la sfaturile lui Cord, Rachel se forța să-și mențină ținuta. Ea și Montana erau în. Fața unei vaci, în faza de observație.

— N-o lăsa să fugă, strigă Parker din spatele barierei de unde privea lecția.

Vaca făcu un pas ca să se îndepărteze.

— Continuă, n-o lăsa, reluă Cord. Coboară mâna cu lațul și ajută-te cu coapsele.

Cu o săritură, vaca reuși să scape. Înciudată, Rachel se întoarse spre Cord care îi surâdea, călărind o iapă.

— Nu ești concentrată.

Ea sări de pe cal, scuturând din cap. Era a treia vacă pe care o scăpase în cinci minute.

— Nu mă. Simt bine astă seară.

De vreo douăzeci de minute, lucrau la lumina electrică sub catifeaua cerului în noaptea în care bătea o briză proaspătă. Un miros amestecat de praf și de ierburi stăpânea aerul.

Lăsându-și și el calul. Cord se îndreptă spre Rachel.

— Ce te supără?

Nimic din ceea ce s-ar putea aranja cu bani”, gândi ea întorcându-se cu spatele spre Cord ca să-l ducă pe Montana în boxă.

— Nimic.

— Vrei să-ți iau locul și să mă ocup eu de cai, Cord? propuse Parker.

— Mulțumesc, cu plăcere.

— Mulțumesc, spuse Rachel zâmbind tânărului care luase hățurile.

Parker îl admira foarte mult pe Cord și Rachel era nevoită să îl aprobe. În șase săptămâni, Cord făcuse minuni. Paietele și fânul erau de

cea mai bună calitate și ferma dispunea de un număr suficient de cai ca să plătească și chiriile și salariile.

Dar... în parte.

— Ce nu merge, Rachel? insistă Cord.

— Sunt doar puțin cam obosită. Cred că trebuie să mă întorc acasă și...

Cu un pas, el îi ținu drumul.

— Nu te cred.

Cu sprâncenele încruntate, ea își îndepărtă părul de pe frunte.

— Ți-am spus că sunt puțin obosită.

— Bine, replică el sec, mă duc să-mi văd de treaba mea.

De data asta, ea îl reținu.

— Ascultă, îmi pare rău. Ai dreptate, ceva nu merge. Închise ochii și suspină.

— Trebuie să plătesc o poliță peste o lună și nu știu de unde să iau bani.

— De ce sumă este vorba?

— N-are importanță. Dacă nu plătesc, dobânzile și penalizările vor crește din nou. Am destule datorii pe care nu le voi putea plăti, dacă nu mi capăt moștenirea.

— Ți-am mai propus să iei un avocat. Ne vom bate împotriva...

Rachel scutură din cap.

— Nu. Nu vreau să folosesc banii tăi pentru a duce lupte personale, Cord. Earl nu va putea să dea mereu înapoi și eu am să mă descurc, așteptând să cedeze.

Cu siguranță, independența asta sălbatică nu-i făcea nici un serviciu! Earl profita de scrupulele Cumnatei sale pentru a se ascunde în fața a tot felul de formalități legale, fără ca să existe vreun mijloc de a-l atinge sau a-l face să renunțe la putere.

Cel puțin pentru moment.

Dar pentru mai târziu, poate că exista totuși o soluție.

— Concurăm la Amarillo peste trei săptămâni.

Rachel ridică o sprânceană: ea îl anunța că risca să-și piardă ferma și el vorbea de concurs?

— Grozav, spuse ea, pe un ton lipsit de amabilitate. Distracție plăcută!

Ea se îndepărtase deja, dar el o rechemă.

— Rachel! Premiul pus în joc este de 10000 de dolari.

Atunci se întoarse.

— Cum ai spus?

— Ai auzit bine: zece mii de dolari.

Suma asta i-ar fi ajuns să-și plătească polița și reparația acoperișului dar...

— Dacă vei câștiga concursul, banii vor fi ai tăi. Cord, eu nu-i vreau.

— Dacă voi câștiga, vor fi banii fermei, obiectă el.

Ea scutură din cap.

— Astea-s vorbe!

Cord o privi atunci cu un aer ciudat.

— Ei bine, te înscriem și pe tine. Pentru amatori, premiul este de cinci mii de dolari.

— Ai înnebunit? Îți apreciez încrederea, dar eu nu am nivelul necesar.

— Rachel, competiția ține de starea ta de spirit, de voință. De cal și de călăreț. Ai o tehnică bună, dar trebuie să mai lucrezi pentru anumite detalii.

Ea ridică bărbia cu mândrie.

— Care, de exemplu?

Îi plăcea să o vadă stârnită și reluându-și curajul.

Îi explică, surâzând:

— Gândește mai puțin ca un om.

— Dar cum ar trebui să gândesc?

— Să te pui în locul calului și al vacii, spuse el, chircindu-se în fața ei, cu o privire malițioasă. Ia uită-te, imaginează-ți o clipă că sunt o vacă.

De data asta, nu se putu împiedica să râdă.

— Iar cu sunt calul, nu?

— Da. Un cal nervos.

— E ridicol!

Rachel voi să plece, dar el o împiedică, făcând o săritură.

— Încearcă să te mai gândești. Merită cinci mii de dolari.

Ea ezită un moment, privi în jurul ei ca să se asigure că nu-i vede nimeni. De fapt, ce-ar fi fost rău dacă s-ar fi pretat la jocul lui Cord?

Aplecându-se și ea, își puse mâinile pe genunchi și își privi drept în față partenerul, care zâmbea cu no aer sigur de sine.

— Când ești pe cal, trebuie să-l simți, să te miști împreună cu el...

Rachel simți că palmele îi transpiră brusc și bătăile inimii se accelerează. Cord o fixa intens și duelul care se juca acolo depășea cu mult simulacrul demonstrației.

— Rachel, trebuie să anticipezi ce voi face. Ce voi face, ca să te iau prin surprindere.

Îl fixă și ea, pierzându-se în albastrul metalic al ochilor lui. Dintr-odată, sări și, ca un fulger, se așeză în fața lui. La stânga, la dreapta, la stânga. Era doar la câțiva centimetri de ea, cu privirea adâncă, pătrunzătoare, și strălucind de excitație. Iar excitația era contagioasă...

El schiță o mișcare la stânga... ca să-și înșele adversarul și să sară în dreapta, dar Rachel anticipa din ce în ce mai bine intențiile lui.

Impasibilă, concentrată, încordată la maximum nu-i scăpa niciuna din mișcărilor lui Cord. Pârul zburlit flutura în vânt, avea obraji în flăcări și ochii exprimau o încrâncenare, o patimă care îl răvășea, îl înnebunea.

De la plimbarea în oraș, el făcuse în așa fel ca să păstreze distanța față de ea. Era mai bine așa, știa, dar asta nu împiedica să crească în el frustrarea și suferința.

Ea îl făcea să-și piardă capul, îi inspira vise nebunești...

— Abandonezi? spuse ea cu ochii strălucind malițios.

Zâmbind dulce, el mimă că pornește spre dreapta. Și deodată sări înainte, o luă de talie și o ridică în aer.

— Pericolul vine întotdeauna de unde nu te aștepti, dragă, spuse el cu o voce insinuantă.

— Nu e regulamentar. Dă-mi drumul!

— Iar gândești ca un om. Animalelor nu le pasă de principii, își ascultă doar instinctul. Instinctul de supraviețuire. Gândește-te doar la câștig, la supraviețuirea fermei.

— Bine, de acord, admise ea. Am înțeles. Și acum lasă-mă jos.

Cord se supuse, dar fără a-i da drumul din îmbrățișare. Prizonieră a acestor brațe de oțel, Rachel simți că slăbește. Spusese că animalele nu sunt interesate de principii, nu-și ascultă decât instinctul... Buzele lui le atingeau aproape pe ale ei și ea ardea de dorință...

Când îi prinse buzele, Cord se aștepta și la un refuz. Dar nu... ea îi înapoia sărutul înfierbântată, cu ochii închiși.

Cum reușise să lupte atâta vreme împotriva unei asemenea fericiri? Pierdută, își regăsi suflul pentru o clipă, pentru a murmura numele lui Cord, mirându-se de dorința care-i altera propria voce și o făcea să tremure. Nu dorea decât să-l atingă pe Cord, să-l strângă mai aproape de ea; voia să se elibereze ca să-l îmbrățișeze și mai strâns. El nu-i înțelese intenția:

— Nu mă respinge, Rachel, șușoti el cu vocea răgușită. Lasă-mă să te mai sărut. Te rog...

Să-l respingă? Doamne, oare el nu vedea, nu ghicea tot ce se petrece cu ea? Era pe punctul să-i explice, când o voce întrerupse intimitatea:

— Cord, l-am instalat pe Montana la... Vai de mine! ..

Nemulțumit că fusese inoportun, Parker se întoarse mormăind o scuză. Cord o lăsă imediat pe Rachel care nu-și revenise încă.

— Îmi pare rău, spuse el abținându-se cu greu. Mi-am pierdut o clipă sângele rece.

Nu avea de ce să regreta. Nu trebuia să te scuzi când ofereai unei femei atâta pasiune și fericire. Rachel își ascunse decepția glumind:

Chiar tu ai spus că pericolul e imprevizibil! Ai demonstrat-o chiar tu.

— Ei, Rachel! Nu te-am sărutat ca să apăr o teorie!

— Să uităm totul...

Privirea lui Cord se întunecă.

— Foarte bine.

Iar ea își impuse să nu se mai gândească decât la fermă.

— Mai bine spune-mi, schimbă ea tonul cu cel așteptat de la stăpâna fermei T., crezi într-adevăr că am putea câștiga concursul?"

Aparent surprins de această bruscă schimbare de subiect, Cord nu reuși decât să aprobe din cap.

— În cazul ăsta, unde ne înscriem?!

CAPITOLUL 7

Crainicul anunță:

— L-ați văzut pe Mark Holden, concurând pe calul Little Leroy, pentru ferma Tully. Bravo, Mark! A obținut 22 de puncte în concursul de amatori de la Abilene. E greu de învins! Salutându-și spectatorii cu o amplă mișcare de pălărie, Holden ieși din arenă însoțit de aplauze și strigăte. Apoi, crainicul îl anunță pe următorul concurent. Rachel se ridică în șa, închise ochii și trase mult aer în piept. După acesta venea rândul ei să concureze.

— Merge?

Ea respiră încet și deschise ochii. Cord o observa cu un aer îngrijorat. Îi pusese o mână pe coapsă și această apăsare tandră începuse s-o liniștească.

— Este exact ca ieri și alaltăieri.

— Foarte bine. Zilele astea două. Te-au adus la finala de azi. N-ai motive să te neliniștești. Ajunge să faci ce-ai făcut ieri și alaltăieri.

— Oricum, n-aș putea face nimic mai bun.

Cord scoase un mic hohot de râs.

— Atunci, relaxează-te. Intră în arenă și arată tuturor de ce e în stare calul tău.

Ei nu-i venea să creadă că ajunsese până în finală. Când în urmă cu două zile își rezervaseră apartamentul la hotel era departe de a-și imagina că va trece de prima tură.

— Pentru tine e ușor să vorbești, Cord, spuse ea punându-și pălăria de cow-boy cu un gest nervos. Ai ajuns în finala profesioniștilor ca și cum ai trece prin apă.

Cord verifică atent pintenii călăreței.

— N-am câștigat încă, Rachel, și nici tu n-ai pierdut încă.

Rachel scutură din cap, disperată.

— Cum să depășesc eu 222 de puncte?

— Făcând 223 de puncte, răspuse Cord apăsându-i mâna. Ce te-am învățat?

Cord îi insufla forță, îi dădea încredere. Ea se ridică din nou.

— A câștiga este o stare de spirit, recită ea cu o voce mai sigură. El zâmbi.

— Perfect. Și acum, e rândul tău.

Semnalul anunță sfârșitul demonstrației candidatului precedent, dar și scorul 223.

Palidă ca moartea, Rachel își îndemnă calul cu pintenii, ca să intre în arenă.

— Hai, Montana, e rândul nostru, murmură ea.

Își lăasă instinctul s-o conducă, în cele două minute și jumătate care urmară. Apoi sună din nou trompeta și crainicul o felicită, înainte de a face o pauză și de a comunica punctajul: 224.

Stupefiată, Rachel își ridică pălăria.

Câștigase! Câștigase!

După ce a trecut de gardul arenei, simți că două mâini puternice o cuprind.

— Cord!

Ridicând-o în brațe, o întoarse spre el. S-o sărute. Zăpăcită îl apucă de gât ca să-și regăsească echilibrul. Emoția victoriei o făcea să tremure. Îl îmbrățișa pe Cord cu putere, în timp ce gura lui o lua în stăpânire și o dorință violentă îi despărțea de restul lumii.

Dar apăruseră și admiratorii care veneau s-o felicite pentru demonstrație, iar pe Cord pentru talentul de antrenor. Ar fi trebuit să fie amețită de complimente da-r nu avea decât o dorință: să dispară și să fie singură cu Cord. O clipă doar, ochii li s-au întâlnit, pentru a schimba o privire complice, dar apoi Rachel a fost înghițită de mulțime, mitraliată <lin toate direcțiile, fotografiată cu Montana și în final, filmată de televiziunea locală pentru un scurt interviu.

Viața și soarta îi oferiseră lui Rachel destule ocazii de a străluci. Dar nici o emoție, niciodată, nu se apropiase de intensitatea fericirii oferită de acest succes într-o primă întrecere. Râse când Cord îi făcu cu ochiul vorbind cu un coleg. Viața nu putea fi mai frumoasă.

Da.

A aflat-o puțin mai târziu. Când Cord obținu premiul în competiția profesioniștilor.

Orchestra cânta muzică din Middle West. Bolta cerească sclipea de milioane de stele. În scara asta Rachel făcuse o nouă descoperire: entuziasmul, veselia cu care participau cow-boy-i la o serbare.

Cu sufletul la gură, ridică un deget ca să refuze o nouă invitație la dans și se așeză în sfârșit pe o bancă, sub un stejar. De la victoria din

această după amiază fusese atrasă într-un vârtej și savura acest moment de liniște.

Cinci mii de dolari! Ideea o făcu să zâmbescă. Nu era un premiu atât de important ca al lui Cord, dar ajungea pentru plata următoarei polițe. Acoperișul grajdului, camionul și gardurile vor mai aștepta puțin.

Își aruncă privirea în mulțime, căutând o pălărie albă și o siluetă mai înaltă decât media. Un grup de cow-boy din Pipe Creek îl răpise mai devreme pe Cord. Era atât de frumos în ținuta de sărbătoare încât ea și-ar fi dorit să nu i-l răpească nimeni, nici o clipă, mai ales după ce văzuse atâtea priviri de femei care-l însoțeau peste tot! Desigur, el nu era cu adevărat soțul ei, dar femeile adunate aici astă seară nu aveau de unde să știe...

Închise ochii o clipă. Ce s-ar întâmpla cu ea, dacă el ar pleca? Era un călăreț fără pereche, cel mai bun antrenor pe care-l cunoscuse și ar lipsi tuturor, la fermă.

Dar nimănui atât cât i-ar fi lipsit ei.

Începea să depindă cam mult de el și asta nu-i convenea. Totuși, prezența lui Cord o liniștea și o umplea de o fericire necunoscută până atunci. Îi inspira chiar niște sentimente pe care nu îndrăznea să le numească și cărora prefera să nu le dea importanță. Dar erau reale, totuși.

Nu. Nimeni nu l-ar putea înlocui pe Cord, acceptă ea suspinând. Inima îi spunea același lucru, ca și rațiunea. Dar momentul despărțirii va veni destul de curând. În această seară, însă, ea voia să creadă că el nu va pleca.

Îl zări, așezat la celălalt capăt al ringului și își făcu drum spre ea. Dansaseră de câteva ori împreună, dar pe urmă el nu-și putuse scurta discuția cu un antrenor din Pipe Creek. Acum n-o va mai părăsi toată seara!

Era deosebit de frumoasă astă seară, cu rochia de culoare turcoise, înnodată pe umeri. El o observa, subjugat de grația fiecărui gest al ei. Era atât de tentantă, încât Cord nu avea decât o dorință: să o răpească și să o poarte în brațe cu grijă, până la hotel... Apoi i-ar scoate rochia și ar așeza-o pe pat pentru a o iubi până la epuizare...

Luptând împotriva emoției, îndepărtă decis aceste gânduri. Promisese să nu o forțeze cu nimic. Și totuși, promisiunea se arătase mai greu de ținut decât crezuse. Știind-o pe Rachel în camera ei, de cealaltă parte a zidului, înnebunea pe jumătate. Și ultimele două nopți fuseseră deosebit de grele!

Acum o regăsise și stătea în picioare în fața ei, atât de aproape, că-i respira parfumul. Rachel avea ochii închiși, obrații roșii din cauza dansului și buzele întredeschise. Își încrucișă mâinile pentru a se abține

să n-o ia în brațe. Trebuia să-i vorbească despre toate astea. Doar nu era de piatră...

Ea deschise ochii și „el fu trecut de un fior. În privirea oferită deasupra lui era atâta pasiune, o intensitate care i-au risipit orice grijă, orice neliniște. Înecat aproape în adâncul ochilor tinerei, avu impresia că se pierde complet... Atunci îi luă mâna ca s-o ducă pe ring.

În seara asta, Rachel nu va mai dansa cu altcineva.

Rachel se abandonează în brațele care o strâneau, fără a se mai gândi, gustând bucuria de a da frâu liber emoțiilor.

Cord ar fi vrut s-o strângă și mai tare. Corpurile lor se mișcau în ritmul muzicii, iar degetele lui Rachel pe ceafa lui însemnau cea mai dulce mângâiere. Ardea de dorință! Și știa că o singură noapte nu va ajunge să stingă acest foc!

— Rachel! murmură el sărutându-i pleoapele închise.

— Da?

— Să mergem acasă.

Îl privi. Pasiunea o făcea să-i sclipească ochii. Se pregătea să-l urmeze când, dintr-odată, muzica se opri, înlocuită de un semnal puțin romantic, dat de tobă.

Sosis6 momentul când începeau diverse jocuri și pantomime. Rachel și Cord nu vor scăpa. Doi bărbați deghizați în șerifi din Far West – se îndreptau spre ei.

— Domnul și doamna Cantrell? întrebă actorul.

— Da, suspină Cord, dezolat că trebuie să ia parte la această comedie tradițională.

Șeriful își dresă gâtulejul.

— Sunteți arestați amândoi.

Cord dădu replica:

— De ce?

— Furt de vite. Trebuie să vă ducem la închisoare.

Și arată un decor de carton, care reprezenta închisoarea.

— Doar dacă nu vă plătește cineva cauțiunea.

— De ce tocmai acum?” Resemnat, Cord își întinse mâinile ca să i se pună cătușele, schimbă o scurtă privire cu Rachel, pe care al doilea pungaș o ducea în strigătele mulțimii și se lăsă dus și ei de vârtoare.

Cord strecură cheia în ușă. De când el și Rachel deveniseră punctele de atracție ale mulțimii, începuseră să creadă că nu vor mai scăpa. Chiar după deschiderea închisorii. Totuși, Cord trebuia să recunoască faptul că se distraseră bine.

După ce aprinse lumina îi făcu loc lui Rachel să intre. Ea fredona și animația serii o făcea să-i strălucească ochii încă. Dimineața se vor întoarce la fermă și el știa că odată ajunși se va refugia din nou în spatele barierei pe care ea o ridicase între ei.

Putea oare să i-o reproșeze? Rachel avusese parte de mai mulți bărbați care luaseră hotărâri în locul ei. Merita mai mult decât atât. Merita un soț care să fie lângă ea mai mult de un an, pentru toată viața. Se gândi apoi și la propria viață, la toate acele zile de rătăcire, la nopțile de singurătate. Dacă ar exista o șansă, cât de mică...

Nu. Cow-boy-i nu erau soți buni. Mama lui Cord nu i-o repetase ani de zile tatălui său? Viața nu-i dovedise de-a lungul anilor, că dresorii de cai nu se gândeau decât la calul următor, la viitorul concurs? Ar fi încercat foarte repede dorința de a pleca., Chiar dacă o dorea foarte tare pe Rachel, ideea de a se instala undeva, de a avea copii și ore fixe îl speria mai tare decât înfruntarea celui mai puternic taur de pe pământ. Gândul de a întemeia un cămin, unul adevărat, așa cum visa Rachel nu era pentru el decât o viziune trecătoare. În seara asta în care ea îl privea cu ochii plini de dragoste, înțelesese că nu voia s-o rănească. Și dacă trebuie să lupte disperat ca să-și reprime dorința în timpul acestui an, ei bine, o va face!

Și totuși, când Rachel îi puse mâna pe braț, hotărârea lui se risipi ca printr-o vrajă.

— Am petrecut o seară minunată,. Cord, îți mulțumesc, spuse ea ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

El surâse reținut:

— Și eu.

Ea îl observă o clipă, înainte de a-i înapoia zâmbetul.

— Noapte bună.

— Și ție.

O privi cum intră în cameră și închide ușa după ea.

Toată lumea era în pat... Ultimul loc unde avea el chef să se ducă acum.

Un mic zgomot în spate îi atrase dintr-odată atenția. Se întoarse imediat și crezu că i se va opri inima.

Apăruse Rachel într-un capot de mătase verde, a cărui despicătură lăsa să se vadă un picior delicat, ispititor. Se apropia zâmbind, cu un pahar de whisky în mână.

— M-am gândit că poate ți-e sete.

El întinse mâna, acoperind-o cu a sa pe cea a lui Rachel, în timp ce îi privea chipul cu intensitate. Veșmântul îi scotea în evidență verdele din ochi și buzele erau întredeschise, ca și cum îl invitau să le ia în stăpânire.

— Rachel, draga mea, spuse el cu o voce aspră, dacă nu pleci imediat, capotul tău va deveni doar o amintire. Nu mai poți să-mi scapi...

Un surâs satisfăcut luminează chipul lui Rachel. Ea bău o înghițitură de whisky.

Cord nici nu-și dorea mai mult. Desfăcu, eu un gest, cordonul capotului și țesătura alunecă pe pielea ei mătăsoasă.

Rachel tresări când Cord o trase lângă el. Desigur, știa cât de mult o dorește, dar nu se aștepta să fie atât de puternic. Cu puțin timp înainte, dansând, ea ghicise că se vor iubi în această seară și așteptarea era dulce. Dar, pentru că el nu risca să iacă primul pas, ea se oferise.

Acum luă el inițiativa Unirea celor două corpuri îi arăta lui Rachel cât de intensă era dorința lui Cord și o amplifică pe a sa cu fiecare secundă. Ea se întinse spre el, chemându-l mereu...

Răspunzând la chemare, Cord o luă pe Rachel în brațe și o duse în camera sa. O întinse pe pat, apoi îi luă gura într-un sărut fierbinte, posesiv, ca și cum s-ar fi temut să nu i-o fure cineva.

Apoi, în timp ce el îi descoperea sânii, făcuți parcă pe potriva mâinilor sale și îi mângâia, ea îl îmbrățișă. Rachel se temu că leșină când buzele lui Cord îi părăsiră gura pentru a luneca pe gât, atingându-i cu o îndrăzneală delicioasă sânii, desenând arabescuri de foc pe pielea ei care fremăta.

Cord nu sperase niciodată ca ea să-l dorească atât de mult... Dar iată că ea îl dezbrăca, plină de febră și nerăbdare, îi lăsa mâinile să alunece de-a lungul șoldurilor. Pierdută, se cambra în întâmpinarea lui, adăugând o rugăciune arzătoare în întâmpinarea mângâierilor lui. Lui i-ar fi plăcut să prelungească acest joc, să lungească timpul descoperirilor, să savureze mai mult creșterea plăcerii... dar simțea deja că nu mai rezistă. Așteptase atâtea săptămâni să se realizeze visul inaccesibil pe care îl trăia în prezent, încât acum era incapabil să mai reziste furtunii care se dezlănțuise în el.

În sfârșit nemiareușind să reziste, el cedă invitației tandre a tinerei femei. Ea îl primea cu un strigăt de fericire, adaptându-se imediat ritmului imprimat de el. Un ritm din ce în ce mai nebun, până când extazul i-a surprins și a izbucnit în ei cu violența unui torent neîmblânzit.

Cord se trezi încet. Un soare strălucitor îi încălzea umerii goi. Fericit, o luă pe Rachel în brațe și ea se lipi de el, cu spatele lipit de bustul lui, cu un aer copleșit care îl făcu să zâmbească. O sărută pe ceafă.

— N-ar trebui, șopti ea cu o voce slabă, dar care accepta.

— De ce? întrebă el fără a se întrerupe.

— Așa...

Ea își reținu suflarea o clipă, pentru a simți mai bine blândețea gurii lui.

— O să, ne dea afară în curând, spuse ea. E aproape ora 12.

— Nu-ți fie teamă! Mă întreb cine va reuși să mă facă să părăsesc patul în care sunt cu tine.

Ea zâmbi. Mângâierile lui Cord îi dădeau fiori.

— Mă întreb dacă o să fiu în stare să mă scol, șopti ea întorcându-se spre el. O să te sature vreodată. D-le Cantrell?

— Să încercăm...

De data asta își luă timp, suspendă trecerea timpului, încercă să eternizeze fericirea. Voia să privească în voie obrajii îmbujorați ai iubitei, pielea aurită de razele soarelui de după amiază, pleoapele închise și genele coborâte în așteptarea plăcerii, își mușcă buzele, își înăbuși un geamăt. Corpul ei se încorda ca un arc sub mângâierile savante ale lui Cord. Și dintr-odată, el se năpusti asupra ei cu patimă.

Multă vreme, cele două corpuri se acordară, se confundară și unirea lor a fost la fel de tandră pe cât fusese de sălbatică în ajun.

Când a revenit la realitate, Cord s-a ridicat în coate, Rachel îl fixa, cu privirea încă voalată.

— Mi-e foame, spuse ea cu un zâmbet.

În ochii lui Cord era o sclipire malițioasă. Dar Rachel nu mai așteaptă să cadă prizonieră în brațele lui, se ridică și se așează pe marginea patului. Trăise cea mai extraordinară noapte din viața ei. Emoționată încă, își strânse încet cearșafurile și veșmintele căzute pe jos și își trecu visătoare o mână prin părul zburlit.

„Și acum?”

Ea aruncă o privire spre corpul gol întins lângă ea și se simți cuprinsă de timiditate. Apoi, întorcându-și capul, își căută cu privirea capotul. Tresări când simți mâna lui Cord obligând-o să se așeze din nou lângă el.

— Nu trebuie, Rachel.

Ea îi evita privirea.

— Poftim?

Punându-i un deget sub bărbie, era obligată să-l privească.

— Nu trebuie să fii stânjenită că ai petrecut o noapte cu mine...

Am așteptat amândoi clipa asta și știam că este inevitabilă.

Ea își coborî capul, susținând privirea lui Cord. Bineînțeles, el avea dreptate. Deși refuzase ideea, știuse dintotdeauna că lucrurile se vor petrece așa.

— Noaptea asta a fost deosebită pentru mine, spuse Cord luând cu delicatețe în mâini chipul lui Rachel. Ești deosebită, ești altfel...

Și o sărută cu atâta blândețe, încât lui Rachel îi veniră lacrimi în ochi. Ea știa că această noapte nu-i va fi de ajuns. O singură noapte nu era suficientă. Mai ales după ce cunoscuse atâta fericire, înțelegea acum de ce luptase până acum. Știa ce se va întâmpla dacă va coborî garda. Va avea nevoie. De Cord. Va depinde de el.

Și ea îl iubea.

Îi trase spre ea. Va avea destul timp să se gândească la asta. Mai târziu, când vor fi nevoiți să părăsească acest univers de vis și să se afle față în față cu realitatea rece a vieții.

CAPITOLUL 8

Căldura era ucigătoare. Rachel își suflecă mânecile și își puse mănușile de lucru. Apoi, cu o lopată în mână, se îndreptă spre primul grajd. Cald sau nu, caii aveau nevoie de un așternut proaspăt.

În mod firesc, ar fi trebuit să termine treaba asta mai devreme, dar ea dormise târziu dimineața. Zâmbi la amintirea nopții pasionate pe care o petrecuse cu Cord.

Își șterse fruntea mașinal. Trecuse o lună de la concurs și Cord își adusese încetul cu încetul toate lucrurile în camera ei... până când nu s-a pus problema unde se culcă seara.

Lăsând la o parte orice legătură afectivă și orice promisiune, Cord și ea ajunseseră la un acord tacit. Lucrau împreună toată ziua, mâncau împreună și împărțeau același pat.

De fapt, de ce n-ar profita de fericirea pe care o împărtășeau împreună, atât timp cât Cord era acolo? După aceea, Cord va avea pământul lui, ea – ferma și viața va continua. Obosită, își rezemă o clipă fața de mânerul lopeții și închise ochii.

Era prea ostentivă ca să-și mai facă probleme... Simțea în piept un fel de menghină. Scoțându-și o mănușă, își șterse pe furiș o lacrimă. Ce se întâmpla? Doar era o femeie matură. Știa ce se poate întâmpla, primindu-l în fiecare noapte pe Cord. De fapt nu era așa. Nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru o asemenea întorsătură. Niciodată nu și-ar fi imaginat că se va îndrăgosti atât de grav, atât de complet.

Și acum, trebuia să facă față. Îndreptându-se, își puse din nou mănușa și se obligă să gândească concret. Aveau destui cai luați în pensiu pentru a plăti ratele împrumutului și salariile angajaților. Câștigul obținut din victorie acoperise creșterea impozitelor și reparația tractorului. Nu mai rămânea decât să găsească bani pentru a repara acoperișurile și gardul din sudul proprietății... să schimbe carburatorul de la camion...

Înăbușindu-și un suspin, ea își reluă treaba. Asta e, camionul o să mai aștepte!

Peste câteva săptămâni va reintra în posesia bunurilor personale. Cord insista în mod regulat ca să recurgă la serviciile unui avocat, dar ea refuza mereu. Dacă ar fi acceptat banii lui Cord ar fi însemnat să-i dea dreptul de a-și băga nasul în afacerile ei. Dar niciodată vreun bărbat nu va mai avea această putere asupra ei.

Ea se întrerupse pentru a-și recăpăta suflul. Căldura asta umedă era înfiorătoare.

— E prea cald pentru acest gen de treabă.

Rachel tresări la auzul vocii lui Cord. Când ea ieșise, el se pregătea să iasă în oraș și deci nu se aștepta să-l vadă aici.

Aruncă ultima grămadă de bălegar în roabă și se întoarce. De ce avea aerul atât de serios?

— Ai fost căutată din partea domnului Raskin, spuse el sec.

Rachel lăasă lopata. Fixase o întâlnire cu bancherul pentru a doua zi, dar nu-i vorbise lui Cord despre asta.

— Mulțumesc, spuse ea reluându-și treaba. O să-l chem imediat.

— Nu e necesar... a anulat întâlnirea. Spune că a revăzut dosarul și regretă că nu-ți mai poate acorda un împrumut.

De ce-l informase pe Cord imbecilul de Raskin?

— De ce nu mi-ai spus nimic, Rachel? întrebă Cord agresiv. Chiar nu reușești să-mi vorbești despre problemele tale și să mă lași să te ajut?

Rachel se ridică.

— Vrei să spui: să-mi împrumuți bani?

Prin ochii lui Cord trecu un fulger de mânie.

— Da, dacă ai nevoie! Ce crezi că simt eu văzând că mergi la bancă fără mine? Că nu vrei nici măcar să mă lași să repar un camion care riscă să se strice dintr-o clipă în alta?

Ridica tonul. Telefonul bancherului îl enervase rău. Rachel începea să-l exaspereze cu blestemata ei independență. Era prea de tot!

— Sunt dezolată că te-ai înfuriat, Cord, spuse Rachel cu o voce impasibilă. Dar cheltuielile fermei mă privesc numai pe mine. Înțelegerea noastră...

— Dă-o naibii de înțelegere!

Pe chipul femeii cobori parcă o mască.

— Vrei să spui că ai de gând să pleci?

— Rachel, pentru Dumnezeu! Nu asta voiam să spun. Credeam că între noi este mai mult decât o „înțelegere”.

Inima lui Rachel începu să bată mai repede.

— Sunt neliniștit pentru tine, pentru fermă. Vreau să te ajut. Amintește-ți că suntem parteneri!

Sigur, el era neliniștit. Dar nici un cuvânt de dragoste. Erau „parteneri”! Înăbușindu-și suferința, Rachel își reluă munca.

— Exact. Suntem parteneri. Dar nu vreau să împrumut bani de la tine, Cord. Să rămânem așa.

Ducă-se naibii! Cord scrâșni din dinți și o privi cum mânuiește lopata cu greutate. Mărirea volumului de muncă pe care o cerea grija și gestiunea cailor începea să marcheze vizibil rezistența lui Rachel. Avea cearcăne la ochi și Cord îi remarcase lipsa de forță la ultimul antrenament.

Ea își supraaprecia forțele și refuza să-l asculte, când o sfătuia să-și mai modereze efortul. Era clar, avea acces în camera ci, dar nu și în

inima ei... Crezuse un moment că-i va fi de ajuns să împartă cu Rachel patul. Dar în mod ciudat, se înșelase. Asta îl uimea și îl înfuria. Voia mai mult, dar nu avea dreptul să ceară, pentru că știa că nu va putea oferi în schimb același lucru.

Deocamdată, Rachel părea că vrea să se spetească. Era stacojie la față și hainele îi erau umede de transpirație. Strângându-și pumnii, se întoarse să-l cheme pe Parker.

— Curăță, te rog, grajdul ăsta pentru doamna Cantrell, îi ceru el tânărului.

Rachel încercă să protesteze, dar el îi tăie vorba.

— Mă duc în oraș și o să aduc un carburator. Chiar dacă îți place, chiar dacă nu, aruncă el peste umăr.

Furioasă, ea îl privi îndepărtându-se. Nu voia să înceapă o ceartă în fața lui Parker, dar Cord nu pierdea nimic dacă mai aștepta!

— Mulțumesc, Parker, spuse ea, întinzând lopata cu un zâmbet forțat. Mă duc să inspectez sudul fermei ca să văd cum arată gardul stricat. Mă întorc peste vreo oră.

Mai multe încercări nereușite de a face camionul să pornească îi smulseră o exclamație contrariată, în sfârșit, motorul se puse în funcțiune. Își ridică bărbia plină de mândrie. Orice ar zice Cord, până la urmă camionul ăsta nu mergea așa de prost!

Peste un moment, era în pană. Blocată pe loc.

Ridicându-și ochii, își încruntă sprâncenele, uitându-se spre cer. Atmosfera devenise sufocantă și norii grei se adunau, amenințător, la orizont.

Desigur, s-ar fi putut întoarce la fermă pe jos. Dar urma să plouă și ar fi ajuns udă leoarcă. Mai bine să mai aștepte puțin și să se adăpostească în cabina camionului. Rabla asta ar fi ajutat măcar la asta!

Dintr-odată, o liniște stranie se lăsă în jurul ei. Nici un zgomot, nici o mișcare! Alertată, ea așteptă, pândind un semn, un indiciu.

Și înțelese imediat. Aerul căpătase culoarea galbenă. La orizont, o coloană albă se ridica departe, între pământ și cerul amenințător.

O tornadă! Venea spre ea o tornadă!

Cord avea o presimțire sumbră. Ajunsese aproape de oraș când se hotărî brusc să se întoarcă în scopul de a avea cu Rachel o explicație și a o obliga să accepte să-i vină în ajutor. Cu sau fără voia ei, era hotărât să angajeze un avocat ca să se bată cu Earl. Dacă nu, se va bate ei însuși. Și cu pumnii!

Evident, Rachel era încăpățânată. Dar asta făcea duelul și mai palpitant. Și-o imagina greu îmblânzită, dar cu atât mai bine. Ziua nu se gândea decât la munca ei și se arăta încăpățânată ca un catâr. Noaptea însă, era frumoasă și liberă, ca un cal sălbatic.

Neliniștit, Cord accelerează... Rachel muncea la fel de greu ca un bărbat. Dar, când se lăsa noaptea, devenea mai senzuală decât orice altă femeie. Îl făcea să-și dorească lucruri pe care le respinsese întotdeauna, lucruri care îl îngrozeau.

Își frecă ceafa ușor, ca pentru a risipi răul care urca în el, și începea să-i cuprindă pieptul. Ceva nu era în regulă. Simțea. Era sigur. Dar ce?

Poate că erau doar impresii. Se certase cu Rachel. Se făcuse atât de cald și umed, încât respira cu greutate... Chiar era greu de respirat! Observând orizontul, observă norii groși și culoarea aerului... Mai văzuse asta undeva, cu doi ani în urmă, la Abilene.

Îl apucă brusc panica. Apăsând acceleratorul la maximum și deschise radioul. „Pentru că tornada afectează regiunea Sweetwater, locuitorii sunt chemați să se adăpostească la loc sigur. Coloana se deplasează spre sud-vest cu viteza de 40 kilometri pe oră. Iată lista adăposturilor disponibile”...

Un nor de praf însoțea acum drumul camionetei pe drumul spre fermă. Cerul devenea din ce în ce mai negru, din ce în ce mai amenințător, dar nu se vedea încă nici o coloană de vânt. Poate, îi va cruța tornada?

Oprindu-se în fața grajdurilor, Cord sări din mașină sub privirea uimită a lui Parker.

— Unde e Rachel? întrebă el alergând spre hambar.

Parker își șterse mașinal mâinile de pantaloni.

— S-a dus să vadă gardul care trebuie reparat.

Cord nu-și putu reține o înjurătură.

— Unde? întrebă făcând o întoarcere de jumătate de cerc.

— Cred că a plecat spre gardul din sud, dar...

— Fir-ar să fie! Parker, s-a anunțat o tornadă și s-ar putea ca Rachel să fie pe drum. Gândește-te bine și amintește-ți ce a spus!

Un zgomot puternic le atrase atenția. Un tunet enorm, înspăimântător. Când ridicară capul, văzură în depărtare o coloană înaltă, învârtăjită...

— Fugi și spune-i lui Sam și familiei lui să se adăpostească și rămâi cu ei. Mă duc s-o caut pe Rachel!

Palid, Parker încuviință și fugi, în timp ce Cord se urca în camionetă. Demară apoi pe capacele roților, cu mâinile crispate pe volan. În câteva minute, tornada va atinge sudul fermei. Începuse cursa contra cronometrului.

Tornada se apropia inexorabil. Cerul era negru și vântul urla. Rachel rămăsese pe loc, cu inima bătând. Coloana se învolbura între pământ și cer, iar ea nu-și putea lua ochii de la acest spectacol grandios, ireal, de coșmar.

Dar nu era un vis și pericolul se îndrepta spre ea.

Pentru Dumnezeu, nu era timp de contemplație! Căută cu privirea disperată un adăpost, dar se afla la mai mult de un kilometru de fermă, pe un teren neted.

Se gândi o clipă la camion, dar îndepărtă repede ideea. Camionul n-ar fi pornit și, oricum, nu era un adăpost destul de sigur.

Ramurile pomilor începeau să se învâртеjească în jurul ei și să se agațe de haine.

Trebuia să fugă repede. Dar unde?

Se clătina pe picioare, de parcă ar fi fost țintuită de pământ. Un iepure țâșni și Rachel îl văzu dispărând într-un șanț, la câțiva metri de ea.

Coloana se apropia mugind, o torță furioasă de aer, fluierând și răsucindu-se peste câmpie. Vântul, se intensifica și vuietul lui devenea asurzitor.

Judecând după viteza tornadei, femeii nu-i mai rămânea mai mult de un minut ca să se adăpostească.

Smulgându-se în sfârșit din năuceală, își adună întreaga energie pentru a alerga, mai repede decât s-ar fi crezut în stare vreodată. Acum vântul urla și cerul bubuia înspăimântător. Se aruncă peste marginea șanțului cu capul înainte și ateriză greu. Apoi, fără a da atenție durerii ascuțite care-i traversa fruntea, se rostogoli ca un ghem printre pietre și mă răcini.

Zgomotul era asurzitor. Un urlat lugubru, care o îngheța în întregime. Nori de praf o obligau să închidă ochii, când coloana trecu abia la vreo sută de metri de șanț.

Când deschise ochii îi scăpă un strigăt: ridicat de vânt ca un pai, camionul său fusese deplasat la mai mulți metri și zăcea acum răsturnat pe o parte, ca o jucărie stricată. Tornada își urma drumul, lăsând în urmă un peisaj dezolant. Se îndrepta acum spre fermă. Rachel spuse în tăcere o scurtă rugăciune pentru toți cei care se aflau acolo.

Și Cord? Un suspin îi blocă gâtul. Înspăimântată se gândi că poate fusese cruțat de tornadă. Așa trebuia să fie!

Se strâmba de durere. Brațul îi sângera. Pantaloul era rupt la genunchi și dedesubt pielea era sfâșiată. Dar evitase ceea ce era mai rău! Nu-i mai rămânea decât să aștepte să-și revină puțin și să se întoarcă pe jos la fermă.

În acea clipă, brusc, cerul se sfâșie, lăsând să cadă o ploaie torențială.

Perdeaua deasă a ploii făcea ștergătoarele inutile. Cord văzuse tornada îndreptându-se spre fermă, dar era obsedat de o singură imagine: Rachel, singură în fața tornadei și apoi sub potopul acesta...

Îi atrase atenția dintr-odată o mașină oprită: camionul lui Rachel! Văzu cu groază camionul ei răsturnat. O clipă își imaginează în interiorul mașinii trupul fragil al lui Rachel, zdrobit ca acela al unei păpuși de porțelan. Apoi, strigându-ă numele, sări din camioneta sa oprită și fugi să deschidă ușa camionului.

Cabina era goală. Ușurat, Cord își ridică ochii spre cer, cu o mulțumire mută.

Dar unde era ea?

Se uită în jur. Dar ploaia era atât de puternică, încât era greu să vadă ceva.

Rachel! strigă, el.

Mai făcu niște pași „șovăitori, urlând tot timpul.

Încotro să mai caute?

Dacă nu și-ar fi pierdut calmul de dimineață, ar fi avut mintea mai limpede pentru a observa semnele ce anunțau pericolul. Ar fi regăsit-o la timp. Dacă i se întâmplase ceva...

Nu, ea era salvată. El o dorea. Chiar dacă refuzase până acum să accepte ideea, Rachel era foarte prețioasă pentru el. Nu putea să o piardă. Nu o va pierde.

O strigă din nou, iar și iar. Sub potop, noroiul îi îngreuna cizmele la fiecare pas, în timp ce încerca disperat să distingă o formă prin ecranul de ploaie. Și dintr-odată, auzi un sunet... o voce înaltă...

Rachel!

Ea apăruse dintr-un șanț, făcându-i semn. Cord alergă, o luă în brațe în clipa în care ea se poticni în fața lui. Era udă leoarcă, rebegită, plină de noroi și totuși niciodată nu i se păruse atât de frumoasă.

— Ești bine? strigă el ca să poată acoperi zgomotul vântului.

Ea făcu semn cu capul.

— Da. Dar scoate-mă de aici...

Ridicând-o o duse până la camionetă. O înveli într-o cuvertură, se instalează la volan și puse în funcție încălzirea. Calmată, Rachel își închise ochii și își rezemă capul de umărul lui.

— Cord, camionul meu...

O izbucnire a furtunii scutură camioneta, proiectând-o pe Rachel spre cealaltă extremitate a scaunului. Și roind încă de apă. Cord se aplecă spre ea pentru a-i pune centura de siguranță.

— Nu te mai gândești la rabla aia. Singurul lucru care contează este că ești sănătoasă.

Se teme cu adevărat pentru ea. Cu adevărat.

Simțind spaima care făcea încă să vibreze vocea lui Cord, lacrimile țâșniră din ochii ei. Acum el conducea, dar ploaia era atât de puternică încât abia vedeau la un metru în față.

Ea se înveli în cuvertură.

— Voiam să-ți spun doar că a făcut iar pană. De aceea m-am trezit blocată aici.

Cord înjură printre dinți.

— Trebuia să-ți iau cheile și să le ascund.

Ea nu mai protesta.

— Ai dreptate, Cord, n-ar fi trebuit să mai conduc rabla asta.

Și își lăsă capul pe spetează cu un suspin.

— Știi că sunt uneori... încăpățânată.

— Vrei să spui... ca un catâr.

— Exagerezi, cow-boy...

Abia ajunși la fermă, Rachel puse o mână pe clanța portierei.

— Trebuie să mă duc să-i văd pe Sam și Judy, ca să mă asigur că totul e în ordine. Și animalele.

Cord o luă de mână.

— Nu te duci nicăieri. O să telefonăm de acasă și dacă firul e tăiat, mă duc eu să-i văd.

— Dar...

— Ziceai că ești încăpățânată? Ți-am spus adineaori, că ai „cap de catâr”! Măcar acum taci și fă ce-ți spun eu!

Ea se posomori, dar se supuse.

O așeză pe un taburet ca să deschidă robinetul dușului.

— Bagă-te repede sub duș, ordonă el după ce potrivi temperatura apei calde.

Ea își scutură capul cu putere.

— Nu. Nu înainte de a vorbi cu Sam.

Cord scoase un suspin de nerăbdare.

— Bine, îl caut pe Sam. Dar te sfătuiesc să nu ieși de aici.

Ea își strânse cuvertura, în jurul corpului, fără a răspunde. După două minute, când se întoarse, Cord o găsi tot așa.

— Toată lumea e bine, spuse el cu un aer liniștitor. Și animalele. Acum, adaugă el sărutând-o pe obraz, ajută-mă să-ți scot hainele astea ude.

Peste o clipă, era dezbrăcată. Cord o duse sub duș și ea se rezemă de dalele băii, închizându-și ochii pentru a savura blândețea apei calde pe trupul epuizat.

Cord reveni peste o clipă. Când o luă în brațe, Rachel își lăsă obrazul pe bustul lui gol, fericit să se lase în voia mângâierilor lui, care o linișteau treptat.

Ce bine era să lași pe cineva să se ocupe de tine!

Rachel nu cunoscuse până atunci tandrețea. Mama ei era mereu ocupată, iar Michael... nu era genul de om care să se poarte așa.

Apoi Cord opri apa și o frecționă cu putere înainte de a se usca și el. În fine, o aduse în* cameră și o așeză ușurel pe pat. Văzând-o că își ascunde o strâmbătură de durere, se încruntă.

— Ești rănită?

— Eu... nu știu. Mă doare mâna și mă arde genunchiul.

La inspecția lui Cord se dovedi că avea câteva vânătăi pe picioare, niște julituri pe umeri, coate și pe un genunchi. Dar când i-a pus mâna pe brațul drept, Rachel a tresărit.

— Ce s-a întâmplat? spuse el.

— Alergam după un iepure, glumi ea privind-și brațul care începea să se umfle.

Privirea întrebătoare a lui Cord o făcură să urmeze.

— A trebuit să-mi găsesc un adăpost, relua ea suspinând. Nu era decât un șanț și am sărit acolo fără să știu ce era înăuntru. M-am lovit de un pietroi.

Cord se duse să-și pună un halat și îl luă și pe al ei. Dar se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat? o auzi pe Rachel.

Cu degetele crispate pe halat, respira parfumul ei, în timp ce afară furtuna ciocănea încă în jgheburile de la curtea interioară. Furtuna asta semăna cu cea dinlăuntrul lui. Niciodată nu simțise o asemenea emoție, atât de dureroasă, intensă, înspăimântătoare.

Se întoarse încet și o privi pe Rachel, așezată pe marginea patului, cu părul ud. Era atât de fragilă, de delicată... vocea lui deveni ciudată.

— Ce s-a întâmplat? reluă el cu vocea răgușită, cu degetele strânse pe țesătura halatului. Puteai să mori.

Surprinsă de emoția care pătrundea în vocea lui, Rachel îl fixă. Avea o privire intensă. Și îndurerată, plină de teamă.

— Dar n-am murit, spuse ea încet. Sunt aici.

Ridicându-se, se duse în întâmpinarea lui Cord și când o înlănțui, avu o tresărire.

— Cord, murmură ea, cu un sărut pus pe pieptul lui, ia-mă în brațe.

O strânse lângă el. Îmbrățișarea era dulce, plină de tandrețe.

— Când ți-am văzut camionul răsturnat, am crezut că...

— Mă simt bine. N-am decât niște vânătăi, asta-i tot, spuse ea mângâindu-l.

El își lăsă capul pe gâtul ei.

— Amândoi avem câteva vânătăi!

Rachel își stăpânea emoția cu greu. În ciuda nopților petrecute împreună de o lună, nu-și vorbiseră niciodată despre sentimentele lor. Până atunci, Cord îi spusese doar ce credea el despre căsătorie și despre

legăturile pe care le refuza. Poate că acesta era drumul spre marea dragoste?

Poate că s-ar exprima mai bine prin corpurile lor, decât prin cuvinte. Dacă ea îl iubea, trebuia să-l înțeleagă, să-l simtă. Sentimentele lui erau prea puternice ca ea să nu le ghicească.

Luă între mâini chipul lui.

— Iubește-mă, Cord, spuse ea cu blândețe.

El închise ochii.

— Rachel, te doresc la fel de mult, dar...

— Taci, îl întrerupse cu un sărut. Hai să facem dragoste. Chiar acum.

Se rostogoliră pe pat, sărutându-se îndelung, cu pasiune. Rachel voia o dăruire totală, o jertfă absolută, trup și suflet. Se lăsă să alunece pe trupul iubitului, cercetându-l languros cu buzele umede și cu degetele ei de zână. Gâtul, pieptul, apoi pântecul, șoldurile...

Fremăta auzindu-l cum geme ușor, și se pierdu când îl auzi rostindu-i numele.

Apoi, ridicându-se, îl călăuzi. Cu ochii închiși, răvășită de o plăcere subită, suspină la rândul ei sub mângâierile mâinilor care-i înveleau sânii, sub forța bărbatului care o frângea sub el.

Și curând îi cuprinse extazul...

Copleșită, invadată de un sentiment de plenitudine necunoscut până atunci, Rachel simți că i se umezesc ochii. Ar fi vrut să-și rețină lacrimile care spuneau mai mult despre fericirea ei decât cea mai dulce mărturisire. Dar când Cord îi spuse să se adăpostească sub umărul lui, Rachel trebui să-și dezvăluie emoția.

După câteva minute, când Cord o prinse cu tandrețe în brațe, lacrimile țâșniră.

CAPITOLUL 9

— Fugi înapoi în pat.

Rachel tresări. Îl credea pe Cord afară, inspectând stricăciunile după furtună. Îi zâmbi.

— Mă simt singură aici, spuse în timp ce își închidea contura pantalonului.

Cord schiță și el un surâs înainte de a se încrunta.

— Mi-ai promis că rămâi azi în pat!

Cu o mână pe pieptul lui, își trecu celălalt braț în jurul gâtului.

— Pentru că speram să rămâi cu mine.

— Acum sunt aici.

O atrase spre el ca să o sărute fierbinte, cu pasiune.

Emoționată, se strânse la pieptul lui. Nu se va sătura niciodată de prezența lui.

Adormiseră târziu în ajun, unul în brațele celuilalt, în timp ce furtuna se zbugiuma afară. Dimineața, la trezire, cerul era senin și în aer plutea un parfum greu de pământ umed. Înăbușindu-și dorința, se smulse din brațele lui Cord.

— Prea târziu, Cantrell, acum m-am îmbrăcat.

— Se poate aranja, spuse el ducând-o înapoi spre pat.

Toată dimineața m-am gândit la tine, dezbrăcată, în pat.

— Trebuie să merg să văd eu însămi cum a rezistat ferma.

Spărtura din acoperișul hambarului cred că a lăsat să treacă torentul.

Cord rămase o clipă tăcut înainte de a tuși.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru spărtura aia.

— Ce vrei să spui? Furtuna a provocat cu siguranță daune mari.

— Hambarul nu mai are acoperiș.

Rachel înțepeni. Ce spunea? Nu putea să glumească. Totuși, privirea sumbră a lui Cord îl convinse repede de contrariu. Luându-i mâna, el își încrucișă degetele cu ale ei.

— Tornada l-a spulberat complet. Dar pereții sunt neatinși, cu tot ce era înăuntru.

Rachel își ținu răsufarea.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nimic. Restul este neatins.

Cum putea ea să înlocuiască acoperișul și camionul? Încă un necaz!

Un sentiment profund de frustrare o copleși. Ea avea bani. Dar reaua voință a lui Earl o împiedica să-i recupereze. Ducă-se dracului el și puterea lui arbitrară! Și ducă-se și Michael tot acolo, pentru că el îi dăduse această putere!

Rachel ridică brusc capul și-l privi în față pe Cord.

— Știai de ieri...

— Da, dar...

— Și nu mi-ai spus nimic! protestă ea respingându-l cu nervozitate.

— Rachel! Ai suferit un șoc puternic. Trebuia să te odihnești. De altfel ce-ai fi putut face?

Ea se pregătea să-și încalțe cizmele, când amețeala o făcu să cadă. Cord o prinse imediat de umeri.

— Tocmai la asta mă gândeam, spuse el cu o voce seacă, ducând-o spre pat ca să o oblige să se așeze din nou. Abia te ții pe picioare. N-ai nimic de făcut, dacă te dai jos din pat.

— Am treabă cu ferma. Tot ce se întâmplă acolo mă privește. Doar n-oi fi în stare să mă mișc, doar pentru că sunt puțin obosită și cu febră musculară.

— Nimeni n-a spus asta.

— Nu! Atunci, de ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu voiam să te neliniștesc în plus. M-am gândit că așa trebuie să procedez.

Era prea de tot! După toate lunile astea de luptă pentru a-și păstra ferma, de măcinat grijile pentru bani, se simțea gata să explodeze!

— Cum trebuia să procedezi?! Și Michael era Convins că face cum trebuie, încredințându-i bunurile mele lui Earl. Earl spune că face și el cum trebuie, refuzând să-mi dea ceea ce îmi aparține. Imbecilul de Raskin mi-a spus că într-o zi o să-i mulțumesc pentru că mi-a refuzat împrumutul...

— Nu-mi place să fiu comparat cu ei! răspunse Cord, încordat, controlându-și prost furia.

— Dar nu te compar cu ei!

Făcu un păs spre el, suspinând.

— Într-o zi mi-ai vorbit despre starea de spirit. Ei bine, m-am săturat de starea de spirit masculină, de această convingere ridicolă că am nevoie de protecție. E fals! Sunt perfect în stare să mă ocup singură de mine.

Cord își încrucișă brațele.

— O să-mi amintesc de asta.

Îl jignise și acum regreta. Dar când va înțelege oare prin ce trecea ea? Totuși, trebuia să facă un efort.

— Pune-te în locul meu. Cord, reluă cu o voce mai blândă. În situația mea, tu ai rămâne liniștit în pat?

— Nu, sigur.

— Vezi! îmi cunosc limitele, Cord. Nu voi trece de ele. Și chiar dacă aș face-o, nu mă privește decât pe mine.

Ea își ținu răsuflarea, observând chipul crispat și buzele strânse ale lui Cord. El nu va încerca s-o înțeleagă. Și dacă el nu încerca, orice speranță era pierdută pentru ei.

Se scurse un lung interval de tăcere. Apoi Cord inspiră adânc și o luă în brațe pe Rachel, strângând-o cu forță la piept. Eliberată își închise ochii ca și cum i se luase o greutate de pe suflet.

— Cord...

Își mușcă buzele. Nu era momentul ideal să abordeze subiectul, dar n-avea încotro.

— Da?

Mângâierea mâinilor lui Cord nu o lăsa să se concentreze.

— Mă întrebam... când va avea loc următorul concurs.

— Sâmbăta viitoare, la Abilene. De ce?

Rachel ridică ușor din umeri.

— Ei bine, dacă premiul este important și dacă am puțin noroc, poate aș putea plăti reparația acoperișului cu banii aceia.

El se întunecă și o lăsă din brațe.

— Logic, nu poți concura. Trebuie să te refaci mai întâi. Dar eu mă pot înscrie. Premiul este important și sunt sigur că va acoperi...

Rachel scutură din cap.

— Am mai discutat asta, Cord. Nu pot accepta banii ăștia.

Ochii lui Cord sclipeau de mânie. Dar ea nu se lăsa intimidată.

— Dacă vrei, spuse ea înfruntându-i privirea, lasă-mă să încerc.

El încuviință, împotriva voinței.

— Bine, Rachel, încearcă... Dar dacă nu reușești, o să ascuți sfatul meu.

Rachel ieși din sala cu dușuri de pe platoul târgului, cu un prosop umed pe față, mutându-și pălăria spre frunte, ca să încerce să-și ascundă mina proastă. Azi avea loc al treilea tur al concursului. Până acum, se mulțumise să-și asigure numărul de puncte necesar ca să rămână în concurs. De data asta. Un punctaj bun trebuia s-o ducă în finală.

Privindu-se o clipă într-o oglindă, se încruntă. Era mai palidă ca de obicei și se simțea puțin slăbită. Măcar de n-ar observa Cord!

Visa! Din momentul tornadei, Cord nu înceta să o supravegheze, să aibă grijă să nu se prăbușească. Se împotriva participării ei la concurs și poate că avea dreptate. Desigur, nu o mai supărau rănille, dar era mai puțin rezistentă, avusese și câteva ameteți în săptămâna asta.

Nu îndrăznise să-i spună lui Cord. Era destulă tensiune între ei. O tensiune care nu ceda decât seara, în pat, în așternutul în care se spulberau toate certurile. Or, ea simțea în fiecare fibră a ființei graba disperată cu care Cord făcea dragoste. Ca și cum s-ar fi temut că nu se va sătura niciodată de ea. Doar dacă nu cumva încerca, dimpotrivă, să facă asta pentru a reuși să o uite mai repede... când urma să plece.

De la tornadă, nu mai vorbiseră niciodată despre viitor și nici despre sentimentele pe care le avea pentru ea. Cum ar fi reușit să se refacă și să-și urmeze drumul ca înainte? Fără Cord.

Se amăgea crezând că va reuși. Plecarea lui Cord o făcea să sufere. Trebuia să învingă această suferință.

La ieșirea de la dușuri, îl găsi pe Cord sprijinit de zid, cu brațele încrucișate. O frapă imediat aerul lui neliniștit. Fără îndoială, urma să-i dea o lecție, îi merse în întâmpinare cu un pas ușor.

— Unde e Sam?

Cord arată spre arenă.

— Voia să se așeze în primul rând, ca să te vadă mai bine.

Rachel râse veselă.

— Ca să-mi strige sfaturi, vrei să spui!

Cord zâmbi, înainte de a-i împinge pălăria spre ceafă.

— Iar te-ai simțit rău, nu-i așa? întrebă cu o voce plină de tensiune.

— Sigur! Știi că pășesc așa întotdeauna, înainte de concurs...

— Nu te-am văzut niciodată atât de palidă.

— Mă simt bine, poți fi sigur.

El își aruncă ochii pe ceas, apoi întoarse capul spre Montana care era legat la câțiva metri de ei.

— E momentul să încalec. Montana e pregătit?

— Mult mai mult decât tine.

Rachel reacționa, în ciuda migrenei care-i bătea în tâmpă.

— Nu m-ai învățat tu că „a câștiga e o stare de spirit”? N-ar trebui să-mi dorești noroc în loc să cauți să mă faci să-mi pierd încrederea? spuse ea, îndreptându-se spre Montana.

— Azi nu ești în formă, Rachel, insistă el.

— Nu vrei să mă lași să-mi încerc norocul!

— Crezi ce vrei, replică el cu forță, dar eu n-am să te încurajez să-ți rupi gâtul.

Rachel își puse piciorul în scară.

— Nu fi caraghios! Mă simt foarte bine. În ultimele două zile m-am comportat foarte bine, nu? De ce ar fi azi altfel?

Expresia lui Cord se îndulci.

— Nu știu de ce... O știu pur și simplu.

Aplecându-se spre el, îl sărută pe obraz.

— Mă bucură grija ta, Cord, sincer. Dar mă simt foarte bine.

Când sunetul cornului anunță sfârșitul probei la călărețul precedent. Rachel își aranja pălăria și dădu pinteni calului ca să intre în arenă. Apoi respiră adânc și clipi pentru a înlătura voalul care-i întuneca privirea.

În sfârșit, cu inima bătând, așteptă să fie chemată. Atunci, înaintând hotărâtă spre cireadă, o despărți în două, înainte de a alege o vacă neagră, mai nervoasă decât celelalte. Apoi îl întoarse repede pe Montana spre stânga.

Imediat, vaca o luă spre dreapta, urmată de Montana.

Aplauzele salutară viteza manevrei. Dar Rachel abia le auzea. Cu capul brusc golit, simți că alunecă de pe cal și încearcă să se agațe de șa. Dar mâinile sale, lipsite de forță, refuzau să i se supună.

Și își pierdu cunoștința.

Cord alergii deja spre ea strigându-i numele, înnebunit de ideea că vaca speriată ar fi putut-o călca în picioare. Apoi, urmându-și reflexul, agită brațele în fața vacii pentru ca să o facă să fugă, se aplecă, o luă în brațe pe Rachel, o scoase din arenă și o așeză pe un covor de mușchi, la umbra unui stejar.

Peste o clipă apărură Sam, însoțit de câțiva spectatori îngrijorați.

— Rachel!

Ea clipi, auzindu-și numele.

Cu degetele tremurânde, Cord îi îndepărtă șuvițele de păr de pe frunte, descoperindu-i paloarea și umezeala pielii.

— Rachel, vino-ți în fire.

Cineva îi întinse un prosop ud pe care-l apăsă pe fruntea ei. Deschizându-și ochii, ea gemu ușor.

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Ai leșinat.

Ea se încruntă, cu un aer neîncrezător.

— Nu spune prostii... e imposibil.

— Foarte bine. Atunci să zicem că ai adormit, chiar în mijlocul demonstrației.

Ridicându-i capul, luă paharul pe care i-l întindea Sam, ca să-i dea de băut. Dar ea nu luă decât o înghițitură și-l îndepărtă. Apoi se așeză și duse o mână tremurătoare la frunte și închise ochii.

— Nu e momentul potrivit să glumești, Cantrell, murmură ea cu o voce surdă.

— Nici pentru tine nu-i momentul să te arăți așa de încăpățanată. Culcă-te și așteaptă infirmierul.

— Infirmierul! Pentru o simplă amețelă! N-am nevoie de infirmier! „Dar o fi având nevoie de ceva?” Puteai să te întrebi!

Neliniștea lui Cord se transformă în mânie.

— Dacă ai de gând să vorbești așa, femeie, te leg și te arunc în remorca în care stă Montana.

Culcă-te imediat și după ce te va examina infirmierul, Sam te va duce la hotel.

— La hotel! dar nu vreau să lipsesc de la participarea ta la concurs.

Cord se întoarce spre Sam cu un aer hotărât.

— Sam, vrei să te duci să cauți o frânghie în remorcă?

Furioasă, Rachel se mulțumi să-și strângă buzele și să întoarcă ostentativ capul, lungindu-se.

Peste o secundă sosi infirmierul.

— Se pare că e în ordine, conchise.

Rachel se ridică, abordând un aer disprețuitor.

Dar Cord nu-i dădea atenție.

— A căzut săptămâna trecută, spuse Cord. Poate avea vreo legătură cu starea ei de azi?

Bărbatul ridică din umeri.

— Probabil că nu, dacă nu s-a lovit la cap. Cred că este mai de grabă victima căldurii și a unei nervozități speciale. Dar poate că n-ar fi inutil să faci niște examene suplimentare.

— Le vom face, promise Cord. Sam, nu te superi dacă o conduci pe Rachel la hotel?

Ea ezită înainte de a lua mâna pe care i-o întindea Sam.

— Vom vorbi mai târziu despre asta, Cord, murmură ea printre dinți.

El dădu încet din cap.

— Poți conta pe mine.

Rachel îi aruncă o privire ucigașă înainte de a pleca, urmată de Sam, care zâmbea. Apoi Cord scoase un lung suspin obosit... Dacă era nevoie, chiar ar fi legat-o! Cineva trebuia să o oblige să se gândească și să-și dea seama cât de mult rău își făcea.

De la o vreme, ea dormea mai puțin și muncea mai mult. În plus, se istovea pentru viitorul fermei.

Și totuși refuza ajutorul lui.

De ce? se întreba Cord, frustrat. De ce îi era atât de greu să-i accepte sprijinul? De fapt, era soțul ei.

Nu. Nu era cu adevărat. Rachel îi spusese clar, de la început, ca nu voia sau că nu avea nevoie de un soț. Doar pentru a-și recupera bunurile. Iar căsătoria nici măcar nu-i permisesese să-și atingă acest scop!

În cazul ăsta, la ce era el bun în afară de a petrece nopți minunate și a pune caii la treabă? Poate că ar fi trebuit s-o lase să se mărite cu altcineva? Dar o dorise, chiar din clipa în care o văzuse pe Rachel. Poate că, la început, încercase doar o dorință fizică, dar acum era vorba de cu totul altceva. Dorea într-adevăr să împartă viața cu ea, ca un adevărat soț.

La acest gând, scutură din cap. Nu se văzuse niciodată însurat și cu copii. Viața la o fermă era grea, cu multe ore de muncă și cu o rentabilitate nesigură. Nu uitase niciodată tristețea mamei sale, orele lungi de tăcere, lacrimile ei de singurătate. Nu se gândise niciodată să impună vreunei femei Acest gen de existență.

Dar Rachel nu era ca mama lui. Ea iubea pământul, pământul ei și el începea să înțeleagă această patimă. Ferma T. Și Rachel îi cuceriseră inima și acum îi erau la fel de necesare ca aerul. Voia s-o ajute să-și păstreze ferma, să lucreze cu ea alături.

Dar pe cine încerca să păcălească? Rachel nu avea aceeași dorință. Se îndrăgostise de o femeie care nu voia decât să dovedească lumii întregi că putea să se dispenseze de un bărbat.

Se îndrăgostise! Ia te uită! Cantrell, îndrăgostit! Era o glumă...

Ei bine, nu. Și i-ar fi trebuit câtva timp ca să se familiarizeze cu ideea, să se convingă de faptul că ea i se potrivea cu adevărat. Trebuia să discute serios cu Rachel. El îi promisese să încerce soluția ei, dar eșuase.

Era momentul să rezolve lucrurile în felul său.

— Sam, îți mulțumesc mult că m-ai adus, dar n-are rost să mai rămâi. Știu că ai venit să vezi performanța lui Cord și eu n-am nevoie de infirmier.

Rachel măsura cu pași mari terasa care se afla deasupra piscinei hotelului. Răcirea ușoară a aerului îi făcea bine și se simțea mult mai ușurată decât în ultimele zile.

Sam își întinse picioarele lungi.

— Nu mă deranjează deloc să rămân, Rachel, spuse el liniștit. Fii sigură că apreciez la fel spectacolul pe care-l am aici, ca și pe cel pe care-l dă soțul tău în luptă cu vaca.

Rachel îi urmări privirea. Mai multe tinere dezbrăcate cu îndrăzneală. Erau lungite pe șezlongurile care mărgineau piscina. Cu sprâncenele încruntate ea se opri o clipă, cu mâinile în șolduri.

— Nu ți-ar fi rușine! Ce-ar spune Judy dacă te-ar vedea?

Sam zâmbi.

— Atâta vreme cât inima mea îi aparține, sunt sigur că s-ar amuza de lucrurile astea. A privi nu înseamnă a atinge și mă cunoaște destul de bine ca să nu dea importanță fleacurilor.

— Uneori e greu să distingi ce e important, de ce nu e... în ultima vreme am fost cam... stresată.

— Ai vrut să faci prea multe. Lucrurile ar fi mai simple dacă ai lăsa pe cei care te iubesc să te ajute din când în când.

— Sam, nu mă certa și tu, protestă Rachel cu un suspin. Credeam că tu ai înțeles ce înseamnă ferma pentru mine.

— Am înțeles foarte bine. Mai mult decât crezi.

Ridicându-se, se așeză lângă ea și îi caută privirea.

— Rachel, Cord vrea să te ajute. În mod sincer. Și disperat. E soțul tău, ar trebui să te gândești și să-i accepți sprijinul.

Rachel oftă. Sam era de doi ani prietenul ei. În cine putea să aibă încredere, dacă nu în el? Ezită o clipă.

— Ce-ai zice dacă ai afla că eu și Cord nu suntem căsătoriți cu adevărat? răbufni ca în sfârșit.

Sam ridică uimit o sprânceană.

— Cum vine asta?

— Ei, noi suntem căsătoriți legal, se corija ea imediat. Dar nu așa, ca tine și Judy. Când a murit Michael, a menționat în testament că moștenirea mea trebuie să fie administrată de Earl până în momentul când mă voi recăsători.

— De ce a făcut asta?

— Voia să se asigure că se va ocupa de mine un bărbat, să vegheze ca să nu mă ruinez.

— Tu? Tu să fii ușuratică? izbucni Sam în râs.

— Mulțumesc. Îmi place să-ți aud părerea... clar Michael n-a văzut niciodată în mine decât o femeie frivolă, vulnerabilă, incapabilă să ia hotărâri decât eventual în problema culorii ojei de unghii.

— Tu nici măcar nu folosești așa ceva!

— Problemele bănești au continuat să se acumuleze, reluă Rachel zâmbind. Și când a plecat și ultimul dresor am fost disperată. Am pus un detectiv să facă o listă cu toți bărbații pe care i-aș fi putut lua în căsătorie și Cord era primul. I-am cerut să mă ia de nevastă și să lucreze pentru mine un an ca dresor, așteptând să divorțăm apoi și să-i cedez în schimb o mie de acri de pământ. După care urma să ne regăsim fiecare libertatea.

Ca și cum s-ar mai fi putut elibera de Cord? Ar fi putut să-i uite vreodată ochii albaștri, blândețea mâinilor lui mângâindu-i pielea... Va trăi mereu în sufletul ei. Chiar după plecarea lui.

— Cine ar fi putut să-și imagineze asta? șopti Sam scuturându-și din cap. Că te-ai măritat ca să salvezi ferma? Parcă am fi într-un roman!

Rachel se încruntă. Sam primea noutatea cu un calm surprinzător.

— Cine ar fi crezut asta? repetă el scărpinându-se în cap cu un aer visător. Și acum, care e problema?

— O să-ți spun, începu ea cu o voce amară. În toată viața mea, începând cu tatăl meu, un bărbat a vrut să mă protejeze de pericolele teribile care amenință o femeie în această lume rea. Michael a crezut întotdeauna în datoria sa de bărbat care mă pune la adăpost de relele existenței și cum Earl încearcă să mă constrângă să vând ferma, refuzând să-mi înapoieze ce-mi aparține. Ultimul lucru de care am nevoie acum este un bărbat care să vrea să mă protejeze și care să-mi spună cum să-mi conduc viața.

O trecu un frison. Apoi, dintr-odată, atenția îi fu atrasă de zgomotul ușii și când se întoarse, întâlni privirea rece a lui Cord.

— Cord, cum se face...

— Am pierdut.

— Păcat, interveni Sam.

Și luându-și pălăria și-o puse pe cap.

— Dacă nu vă supărați, cred că am să mă apropiu de piscină... s-a schimbat peisajul.

După plecarea lui Sam, se lăsă o tăcere prelungită.

Rachel fu prima care o rupse.

— Eu... îmi pare rău că ai pierdut.

— Amândoi am pierdut.

Ea avu brusc intuiția că el nu vorbea despre concurs.

— Ai auzit toată convorbirea noastră?

— Nu, dar suficient...

— Cord...

— Rachel, te-am lăsat să acționezi după voia ta, pentru că așa ne-am înțeles înainte de căsătorie. Dar lucrurile s-au schimbat acum. Poate am intrat prea mult în pielea personajului de soț. Poate că, orgoliul meu refuză să continue să mă vadă dus de nas chiar așa. Sau poate grija pe care ți-o port îmi interzice să stau mult timp cu mâinile legate, lăsându-te să-ți faci rău singură.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mă gândesc la pana de camion și la faptul că erai cât pe ce să mori.

— Dar...

— Mă gândesc și la felul cum ai leșinat în plin concurs. Știam, dar știai și tu că nu erai în stare să călărești. Dar ai ținut morțiș să concurezi, din pur spirit de contradicție, numai pentru că eu nu eram de acord. Câte vaci trebuie să te calce în picioare ca să-ți intre puțin bun simț în scăfârliia ta zăpăcită? Ai dus până la limită micul tău scenariu cu independența față de bărbați. Vrei să iei tu hotărâri? Ei bine, ia-o pe asta: sau rămân și facem totul cum vreau eu, sau plec.

Să plece Cord? Disperată, Rachel ar fi vrut să-i întindă o mână, dar ceva o reținu. Cord voia să o intimideze, să o oblige să se supună. Dar ea nu va mai accepta asta din partea niciunui bărbat.

Nici măcar de la Cord.

— Ce înțelegi exact prin „să facem cum vrei tu?” întrebă ea, încrucișându-și brațele ca să nu se vadă cum tremură. Ce aștepti de la mine? Supunere totală, un cec în alb?

Privirea lui Cord se întunecă.

— Da, este singura modalitate de a te împiedica să greșești.

— Văd! spuse ea cu sarcasm. Uitasem că eroii din povești sunt întotdeauna bărbați puternici și curajoși, care le salvează pe femeile plâpânde și neputincioase... Trebuie să cad la picioarele tale să-ți mulțumesc?

Își ridică bărbia, neținând seama de nodul care i se pusese în gât și-i făcea rău.

— Trebuie să ți-o spun, Cantrell, n-am nevoie de un salvator.

Cord îi înfruntă privirea cu pumnii strânși.

— Foarte bine, Rachel, deci te-ai hotărât. Cunosc unul sau doi dresări care nu vor decât să schimbe ferma. Am să ți-i trimit ca să alegi.

Rachel ura mândria care o împiedica să-l rețină pe Cord și să accepte condițiile lui ca să rămână. Dar nu putea. Nu putea să-l roage să rămână, să se prosternă în fața lui. După o asemenea umilință, cum ar fi îndrăznit să se mai privească în oglindă?

— Nu te ocupa de asta, spuse ea sec. Mi-am păstrat lista.

O lumină rece trecu prin ochii lui Cord.

— Perfect. O să-ți dau de știre unde să-mi trimiți lucrurile.

Și se întoarse fără a mai scoate nici o vorbă. Apoi Rachel îl auzi cum deschide și închide la loc un sertar. Nu era adevărat... nu putea fi adevărat. „Te iubesc, Cord. Nu vezi nimic? Te rog, nu pleca”... Zgomotul ușii trântite o făcu să dea drumul lacrimilor. Apoi, cum picioarele refuzau s-o mai susțină, căzu pe podeaua terasei murmurând numele lui Cord printre lacrimi. Nu fusese niciodată atât de nefericită.

Adineaori, Cord avusese dreptate. Pierduseră amândoi.

CAPITOLUL 10

— Ce? Ce-ați spus?

Uluită, cu inima bătând, Rachel îl privi pe doctor cu neîncredere.

— V-am spus că sunteți însărcinată, repetă el cu un zâmbet. N-ați aflat acum trei zile, când v-ați dus să luați rezultatul analizelor?

Însărcinată? Cum se putuse întâmpla asta, când și ea și Cord luaseră mereu toate măsurile de precauție?

O singură dată, însă... O singură dată. Dar fusese convinsă că nu va păți nimic în momentul acela.

— Vreți să spuneți că nu știați nimic?

Ea negă încet din cap.

— Nu. Mi-am făcut analizele pentru că eram puțin obosită și aveam amețeli. Dar am crezut că e doar surmenajul.

Prin ochii medicului trecu o umbră de îngrijorare.

— De ce sunteți surmenată?

Rachel își înăbuși dorința de a râde isteric. De ce? După grijile financiare, plecarea lui Cord, cu opt zile mai devreme nu îi îmbunătățiseră starea sănătății. De atunci, Parker antrena caii cum putea, în timp ce Sam și ceilalți îl ajutau să se ocupe de restul. Ea însăși muncea zilnic până la epuizarea totală a forțelor și se prăbușea seara în pat, plângând până când adormea. Iată de ce era surmenată.

Dar nu putea explica asta doctorului.

— Îmi cam lipsește personalul acum. Pe deasupra, tornada mi-a stricat camionul și mi-a smuls acoperișul de la hambar.

— Am auzit, Rachel. Îmi pare rău.

Capul ei se plecă. La țară, toată lumea era la curent cu toate. În curând, toți vor afla că bărbatul ei plecase. Dintr-odată se simți epuizată. Nu mai putea să-și ascundă tristețea, obosise muncind și sacrificându-se. Și pentru ce toate astea? Ca să rămână singură în pat, cu stomacul mereu crispat. Fără Cord, nimic nu mai avea preț în ochii ei.

În afară de copil.

Copilul! Ce cuvânt minunat! Un sentiment nou creștea în ea încet, irezistibil. Își dorise dintotdeauna un copil, dar se gândise să mai aștepte încă vreo câțiva ani până la întemeierea unei familii. Niciodată nu crezuse că se va întâmpla atât. De repede.

Toate simptomele de sarcină fuseseră mai mult decât evidente, dar ea le ignorase, de teama de a admite cât de mult își dorea o familie adevărată. Fără pactul acela prostesc, fără nimic altceva între ea și Cord decât dragostea lor și dorința de a împărtăși bucuriile și grijile existenței.

Ca și responsabilitățile.

Dar ea nu dăduse tovarășului său nici cea mai mică șansă de a împărți cu ea altceva decât patul. El dorise să o ajute, dar ea se făcuse că nu vede, încăpățânată să dovedească faptul că nu are nevoie de nimeni.

Și acum era singură.

Doamne, cât îi lipsea Cord! Unde era acum? Ce făcea? Un sentiment de singurătate profundă o cuprinse privind scaunul gol, alături de ea. Încercă să-și imagineze reacția pe care ar fi avut-o Cord aflând de viitoarea naștere. Ar fi fost fericit? Nici măcar nu știa ce părere are el despre copii, dacă îi iubea. Niciodată nu vorbiseră despre acest subiect.

Nici despre dragoste nu vorbiseră... îl auzea și acum spunându-i că a câștiga este o stare de spirit. Închise ochii, ascultându-și durerea care-i sfâșia sufletul. Îl pierduse pe omul iubit și era distrusă. De doi ani se zbătea să-și păstreze ferma, să aibă în sfârșit un cămin în care ar fi putut înjgheba o familie. Acum, fără Cord, nici nu mai avea importanță unde locuia.

Acum singurul care conta era copilul.

— Rachel?

În picioare lângă ea, doctorul Roberts o bătea ușurel pe umăr.

Revenind la realitate, își dădu seama că avea obraji plini de lacrimi.

— Regret că acest copil nu-ți face plăcere, Rachel.

Ea își șterse obraji râzând ușurel.

— Îmi doresc acest copil mai mult ca orice, doctore. Nu știți ce fericită sunt.

— În cazul ăsta, reluă el cu un ton vesel, îți prescriu un regim adecvat. Acest mic Cantrell va trebui să fie cel mai frumos copil din Sweetwater.

Ea zâmbi. Și totuși fu cuprinsă de un sentiment de panică.

— Acum cincisprezece zile am avut un șoc puternic în timpul tornadei și săptămâna trecută am căzut de pe cal. Copilul...

— Rachel... privește-mă și ascultă. Copilul e foarte bine. Copiii sunt mai rezistenți decât crezi. Dar încearcă totuși să mai eviți furtunile și caii câteva luni!

Rachel, mai liniștită acum, îl văzu pe doctor că umblă într-un sertar.

— Așteaptă un minut, o să-ți dau o listă da precauții necesare în starea ta... stai s-o găsească.

Supusă, ea se așeză din nou. Dar nu era în stare să stea liniștită. Totuși, ar fi fost mai bine să-și uite problemele pentru moment și să se concentreze asupra copilului care urma să vină. Trebuia să se gândească la o mulțime de amănunte concrete, ca să-l primească. De-abia aștepta să vadă și reacția lui Judy care va fi încântată, necăjită cum era că fiii ei nu-i dăruiseră încă nepoți, Sam plecase să-și vadă un frate la Dallas și va afla vestea abia mâine. Dar când va afla el, se gândi ea zâmbind, va ști toată lumea, va fi la curent!

Toți în afară de Cord.

Închise ochii, într-un efort inutil de a lupta împotriva durerii. Chiar dacă nu o iubea, avea dreptul să știe. Doar era și copilul lui. Dar nu putea suporta ideea că el s-ar întoarce doar din cauza copilului. Sau venea înapoi pentru că o iubea sau era de preferat să nu se mai întoarcă. Oricât de mare ar fi fost iubirea ei pentru Cord.

Oftând, luă hârtia pe care-i-o întindea doctorul și făcu un efort să zâmbească. Nici măcar nu știa unde se află Cord și cum să-l găsească. Avea nevoie de puțin timp de gândire.

Cineva bătea insistent la ușa camerei de hotel.

Cord încercă să deschidă un ochi, dar acest efort îi smulse o strâmbătură de durere. Simțea un fel de lovituri de ciocan în cap. Avea gura coclită, obrajii iritați de ceva moale și aspru în același timp. Ridicând capul scoase un geamăt, simțind loviturile dublate în tâmples.

În sfârșit deschise pleoapele... dormea într-un fotoliu, lungit pe burtă, cu genunchii pe podea. În poziția asta era imposibil să dormi.

Doar dacă nu crai beat. Mort.

Închizând ochii din nou își lăsă din nou capul să cadă pe fotoliu. Era prea înțepenit ca să se poată mișca. Nu va ajunge niciodată la ușa. Nici târându-se.

Încet, cu greu, se întoarse și se încruntă când observă că e îmbrăcat. În primele nopți de la plecarea de la fermă nu fusese în stare nici măcar să se dezbrace la culcare! Dar în fiecare seară bea câte un pic mai mult, ca să-și liniștească durerea și să înece în alcool imaginea obsedantă a lui Rachel, goală în patul lor. În patul ei, se corectă el, cu amărăciune. El era în ferma ei, împărțea viața ei.

Se gândea cum să ajungă la sticla cu whisky pusă pe noptieră, când se deschise brusc ușa.

— Bună, Cord, te-ai trezit? Eu sunt, Sam, spuse bătrânul strecurându-și capul prin ușa întredeschisă.

— Sam! Ce naiba făcea aici? Îndreptându-se. Cord încercă să se așeze ca să-și regăsească un pic din demnitate. Dar capul i se clătina și închise ochii din nou.

De loc impresionat, Sam se așează în fața lui, cu o pungă de hârtie în mână.

— M-am gândit că niște prăjiturele o să-ți facă plăcere, spuse el cu simplitate.

Mâncarea era una din ultimele preocupări ale lui Cord.

— Ce faci aici, Sam?

— Am venit să-mi văd un prieten. Vrei puțină cafea?

În sfârșit o propunere tentantă. Mormăind o mulțumire, Cord deschise ochii și întinse mâna să apuce paharul de carton întins de Sam. Apoi, ridicându-și capul cu greu, înghiți jumătate din cafea dintr-odată.

Sam aruncă o privire spre sticla de whisky înainte de a[^]și întoarce ochii spre chipul descompus al lui Cord.

— Ai avut o noapte grea?

Cord își trecu mâna pe fața nebărbierită.

— Da. Cum m-ai găsit?

— Am auzit că ești înscris la un concurs care va avea loc aici poimăine. Doream să mă opresc să te salut.

— Mă bucură vizita ta, Sam, dar n-o să mă întorc niciodată.

Sam dădu din cap.

— Nu le teme, nu mă amestec în ceea ce nu mă privește. Pur și simplu credeam că ai poate nevoie de un prieten.

— Am unul, zise Cord arătând sticla de whisky.

— Bunicul meu spunea mereu că nu e o soluție a problemei, cea care creează alte probleme.

— Bunicul tău n-ar fi luat-o pe Rachel de nevastă!

— Recunosc, e o femeie cu voință. Dar e o Calitate pe care o respect.

— Și eu, dacă e vorba totuși de voință. Dar nu când devine încăpățânare prostească.

Bătrânul se gândi o clipă.

— Rachel mi-a povestit că v-ați căsătorit ca să poată salva ferma, spuse într-un târziu.

— Nu mă îndoiesc.

— E chiar păcat că v-ați chinuit atâta degeaba.

— N-a fost degeaba, protestă Cord cu energie. Rachel avea nevoie de un bărbat ca să-și recapete averea. Acum are un soț. N-are importanță dacă trăiește sau nu cu ea.

— Poate... dar riscă iarăși să piardă ferma.

— Nu!

Cord se așează în sfârșit normal, cu chipul atent.

— N-o să permit să se întâmple așa ceva, spuse imediat. Ea nu vrea ajutorul meu, dar îl va avea totuși, dacă este necesar. Am și plătit pe cineva să refacă acoperișul hambarului și Joe trebuie să-mi aducă

factura pentru reparația camionului. Și dacă nu-și găsește un dresor în opt zile, îi recomand eu unul.

Sam încuviință din cap.

— Dar Earl? El poate încerca din nou să-i forțeze mâna ca să vândă ferma.

— Mă ocup și de problema asta. În curând n-q să-i mai facă nici un fel de griji.

Sam ridică sprâncenele.

— Sper că n-ai făcut vreo prostie?

Prostie? repetă Cord eu un mic hohot de râs. Dacă te temi de violență, nu. Nu că mi-ar fi displăcut o soluție violentă, dar nu va fi necesară.

— S-ar zise că te-ai gândit la toate. În afară de un singur detaliu.

— Care?

— La Rachel nu te-ai gândit. Ea te iubește, Cord. Asta cum o aranjezi?

Îl iubea Rachel? Era ridicol. El scuturi din cap.

— Rachel iubește un singur lucru: ferma ei! Uitasem: și libertatea de a lua hotărâri singură. Un om mândru nu poate suporta asta la nesfârșit, Sam. Nu mă pot întoarce.

— Cred că ai dreptate, bătrâne. Faci cum crezi că trebuie. Acum o să mă întorc la fermă. E miercuri și joi Judy îmi face mâncarea preferată.

Cum Sam se întorsese ca să plece, Cord se reținu cu greu să-i ceară să mai aștepte. Dar era imposibil.

— Aș vrea să-mi răspunzi la o întrebare, adăugă Sam. Ce-ai face dacă Rachel ar fi... un cal?

Deschise deja ușa și o trase după el fără a mai aștepta răspunsul.

Ce întrebare! Amuzant totuși. Cord se lăsă în fotoliu. Rachel era încăpățânată, nervoasă și imprevizibilă. Unii dresori foloseau cravașa cu caii de felul ăsta. Dar el detesta biciul, care rănea animalele, le răpea personalitatea.

Dacă Rachel ar fi fost un cal? N-ar fi încercat niciodată să-i distrugă felul de a fi mândru, prin forță! I-ar fi vorbit, l-ar fi mângâiat, până și-ar fi câștigat încrederea.

Și n-ar fi plecat.

Se ridică atât de brusc, încât cafeaua îi stropi pantalonii, dar nu era atent. Ultimatumul dat lui Rachel semăna în mod straniu cu o lovitură de cravașă. Încercase să-i înmoaie voința cu forța. Tresări la amintirea cuvintelor pe care le folosise: „în felul meu, nu cum vrei tu”... Apoi își trecu, oftând, o mână prin păr.

El dorise ca Rachel să aibă încredere, să-l lase să aibă grijă de ea, dar nu știuse să câștige această încredere permițându-i să aleagă singură.

Sam avea dreptate. Rezolvările care nasc noi probleme nu sunt adevărate soluții.

Se ridică cu greu ca să intre în baie. Acolo, spectacolul feței buhăite văzută în oglindă îl făcu să se strâmbe.

Deci, unde era soluția?

— Rachel, e momentul să devii rezonabilă.

Cu brațele încrucișate, Earl o privea. Pregătită deja pentru predica pe care urma să i-o țină, femeia rămase tăcută. În mod evident, Earl era în legătură cu dl. Raskin și vestea plecării lui Cord începuse să se răspândească în oraș. Era exact ce aștepta Earl, ca să-și facă apariția. Totuși, se gândi ea, cu ușurare, nu aflase încă despre viitorul copil.

Ea însăși aflase noutatea abia cu o zi în urmă și Earl trebuia să mai aștepte puțin ca să afle vestea. De altfel ea nu avea de gând să i-o anunțe. Asta nu-l privea.

— De la moartea lui Michael, n-ai mai fost cu adevărat tu însăși, reluă Earl cu același ton protector. De aceea am fost atât de reținut în problema de a-ți reda gestiunea averii. Mă temeam să nu faci vreo prostie pe care s-o regreți mai târziu.

Rachel începea să regrete că l-a primit pe Earl, ca să-i audă lecția de morală. Mai bine-l trimitea la naiba! Dar era prea obosită, prea incapabilă să lupte!

— Rachel, am un cumpărător pentru fermă. De ce nu mă lași să-l chem? Tu ai putea să te întorci la Dallas, să-ți reîntâlnești prietenii. Am un mare apartament liber, într-unul din imobilele melc. Pot să-ți înlesnesc cumpărarea lui. Viața ta ar fi mult mai ușoară acolo.

Ușoară? Pe Rachel o trecu un frison. Viața fără Cord ar fi lucrul cel mai greu pe care ar fi trebuit să-l înfrunte. O susținea o singură perspectivă: viitoarea naștere a copilului.

Rachel închise ochii și clătină slab din cap.

— Bine, cheamă-l pe client.

În fond, ce risca dacă asculta, pur și simplu, o ofertă de cumpărare?

Chipul lui Earl fu luminat de satisfacția victoriei. Se uită repede la ceas.

— Ce-ai zice să bem mai întâi un pahar, ca să sărbătorim hotărârea asta înțeleaptă?

Să mai și ciocnești cu șarpele ăsta veninos!

— Nu, mulțumesc, mi-e puțin rău de la stomac, prefer să evit băutura.

Earl se duse spre bar ridicând din umeri.

— Tu ai fost întotdeauna sensibilă, Rachel. N-am înțeles niciodată de ce vrei să-ți însușești această sarcină grea a unei ferme în paragină.

Rachel își mușcă buzele ca să nu țipe. Earl nu era în stare să înțeleagă că poți iubi atât de mult încât să sacrifici totul. N-ar fi avut de gând niciodată să vândă ferma, dacă n-ar fi apărut copilul. Dar știa că, fără Cord, nu va mai putea suporta toate grijile pe care i le pricinuia ferma. Și nu voia să pună în primejdie sănătatea copilului, nici măcar pentru a salva ferma T.

De fapt, ce mai conta ferma acum? Fără Cord nu mai însemna nimic. Liniștea și singurătatea de aici o înăbușeau. Totul îi reamintea prezența lui. Îl revedea mereu dresând un cal, descărcând o nouă cireadă de vaci, râzând cu Sam și cu ceilalți. În fiecare seară îl căuta în pat dar el nu era acolo, chiar dacă lucrurile lui mai erau încă în dulap și pe măsuța din sala de baie.

Își întoarse verigheta pe deget și acest simplu gest îi aduse lacrimi în ochi. Chiar dacă ar șterge toate urmele trecerii lui Cord, el va rămâne mereu prezent în sufletul ei! Nu va reuși să-l uite.

— Rachel.

Tresări. Earl se așezase lângă ea.

— Aș vrea să-ți spun ce rău îmi pare că ai dat greș cu omul ăsta.

— Cord? Ce vrei să spui?

— Am ghicit ce greu e pentru tine să-ți dai seama că a plecat pentru că n-a reușit să pună mâna pe averea ta.

Prea surprinsă ca să-i poată răspunde, Rachel îl privi o clipă pe Earl în tăcere. Apoi o cuprinse mânia, din ce în ce mai tare, cu fiecare secundă.

— Ascultă, Rachel, continuă Earl luându-i mâna, toată lumea greșește. Dumnezeu știe ce mi s-a întâmplat. Am avut pe rând trei soții care nu se gândeau decât la banii mei. Nu ai de ce să te jenezi, eu sunt acum aici. Te voi ajuta.

— Îți interzic să te atingi de Soția mea!

Rachel și Earl tresăriră. Vocea lui Cord era primejdios de calmă și fermă. În picioare în cadrul ușii, îi privea cu ochii sclipind de o mânie rece.

Lăsând mâna lui Rachel, Earl se ridică automat.

— Cantrell, zvonurile spuneau că ai plecat din oraș, se bălbâi el.

— Numai proștii cred în zvonuri, Stephens.

Intrând în cameră, își puse vesta și un pachet pe un scaun și se întoarse spre Rachel.

— Cum te simți?

Mută de uimire, Rachel se mulțumi să dea din cap. Era la fel de frumos. Părea puțin cam obosit, cu cearcăne, dar era totuși bărbatul pe care îl iubea atât de mult.

— Ce faceți aici? spuse Cord privindu-l pe Earl cu severitate.

— Rachel s-a hotărât să vândă ferma.

— Fir-ar să fie! Ești un...! Nu-ți ajunge că ai escrocat-o pe Rachel, vrei s-o deposedezi acum de singurul lucru care are importanță pentru ea.

— Fii atent la ce spui, Cantrell, dacă nu vrei să te dau în judecată pentru calomnie.

Rachel abia își reținu un strigăt când îl văzu pe Cord cum îl apucă pe Earl de guler.

— Dacă vrei, hai să mergem chiar acum. Vom vedea ce va spune judecătorul când o să-i. Spun cum ai deturnat banii lui Rachel ca să-ți salvezi societatea de la faliment.

Și Cord îi dădu drumul atât de brusc, încât Earl se împiedică și începu să-și frece obrazul de parcă ar fi fost lovit. Era palici și o spaimă subită îi tulbură privirea.

Earl îi deturnase banii? Ce palmă...

— Ce-ai spus? întrebă ea cu o voce tremurândă.

Cord se întoarse spre ea.

— Iartă-mă. Rachel, n-am vrut să fiu atât de brutal.

— E adevărat, Earl? Mi-ai folosit moștenirea în scopuri personale?

— A fost doar temporar, Rachel. Era vorba doar de un împrumut.

Urma să-ți dau banii înapoi.

— M-am spetit luni de zile, mi-am făcut sânge rău ca să-mi pot plăti facturile și în timpul ăsta tu te foloseai de banii mei!

Se îndreptă spre Earl cu pumnii strânși.

— Am știut dintotdeauna că ești un monstru de orgoliu și de aroganță, dar nu-mi imaginam că ești și hoț. E de necrezut. Earl. Propriul tău frate îți încredințează bunurile mele pentru a le proteja, iar tu, tu mă furi!

— Nu te-am furat! Ți-am spus că mă pregăteam să-ți dau banii înapoi.

— Și cum voiai să faci? interveni Cord. Banca ți-a ipotecat societatea și ți-a luat toate bunurile. Singurele lucruri pe care nu le-au putut lua au fost puținul care rămâne din capitalul lui Rachel și ferma. Probabil ai jubilat când ea ți-a spus că voia să o vândă. Ai fi reușit să-i iei și banii din vânzarea asta!

Pe chipul lui Earl apărură panica.

— Câteva din investițiile mele au sfârșit prost. Dar urma să-mi recuperez banii. Oricând se va putea. Rachel, lasă-mi. Doar...

— Ieși de aici! ordonă ea, rece. Avocatul meu va lua legătura cu tine. Și poți fi sigur că n-o să-mi mai furi nici un bănuț!

— Rachel, dacă...

— Afară!

Earl o privi o secundă, fără să se miște. Apoi își îndreptă umerii aruncându-i lui Cord o privire ucigașă. Feste o secundă, ușa se trântea în urma lui.

Rachel rămase nemișcată câteva secunde, cu ochii pierduți în gol. Se simțea ciudat de golită de orice gând. Capitalul ei... Cum putuse fi atât de proastă? Apoi se întoarse încet spre Cord.

— De când știai toate astea?

— Aveam niște bănuieli la un moment dat, dar nu am avut confirmarea decât ieri. Cerusem unui prieten să se informeze. Când mi-a spus că banca i-a ridicat bunurile lui Earl, m-am dus la banca ta și am cerut să văd lista retragerilor de fonduri efectuate de un an încoace. Se efectuaseră mai multe viramente în favoarea unei societăți obscure. După ce am strâns toate informațiile, am aflat că Earl era principalul acționar al acelei societăți. Nu mai avea decât să transfere banii societății în contul personal.

— Și ai făcut toate astea fără să-mi spui nimic, fără ca măcar să discutăm împreună?

— Calmează-te, Rachel, am făcut-o doar pentru...

— Pentru ca să mă salvezi? Dispari o săptămână fără ca să-mi dai nici o veste, cât de mică, apoi vii pe neașteptate. Să mă salvezi și să-mi spui să mă calmez... Cord Cantrell, n-aș avea să-ți spun decât un cuvânt...

Văzu fața lui Cord crispând u-se de parcă se pregătea să primească o lovitură.

— Ce cuvânt?

— Mulțumesc, murmură ea, surâzându-i când observă ce efect a avut.

El se așteptase atât de mult la reproșuri, încât i-au trebuit câteva secunde pentru a înțelege ce a auzit, „Mulțumesc”. Deci nu era supărată pe el. Trase adânc aer în piept.

— N-ai pentru ce.

Doamne, cât ar fi vrut s-o ia în brațe. Era atât de frumoasă! Nespuse de frumoasă și feminină, în rochia simplă de bumbac roz! Și totuși, se schimbaseră. Poate că era chiar mai seducătoare, mai senzuală. Nu-și dădea seama din ce cauză...

— Ce faci tu, Rachel? întrebă el dându-se puțin înapoi, de teamă că nu va rezista la dorința de a o atinge.

„Ce faci”? După o săptămână de absență, asta era tot ce găsisese să-i spună? Rachel avu impresia că inima i se frânge, văzându-l cum se retrage.

— Foarte bine, Cord.

— Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat. Am cerut băncii să facă un recurs pentru tine, dar...

— Puteai să-mi telefonezi, totuși. Cord. De ce ai venit?

Cord părea stânjenit.

— L-am... l-am întâlnit ieri pe Sam.

Rachel înlemni. Oare Cord aflase? Oare Judy îi transmisese prin telefon lui Sam vestea pe care i-o dăduse? Înghețată la ideea că el ar fi putut reveni din cauza copilului, își încrucișă brațele și rezistă la privirea intensă a lui Cord.

— Oh!

Cord își băgă mâinile în buzunar. Rachel nu-i făcea de loc ușoară întoarcerea! Era atât de distantă... Desigur, nu se despărțiseră în cei mai buni termeni, dar el era totuși soțul ei și trebuia să discute cu ea, fie că voia, fie că nu.

— Da, reluă el pe un ton contrariat, a spus niște lucruri care m-au făcut să înțeleg ce prost am fost.

Cord făcu din nou un pas spre ea. Dar își reprimă dorința de a o îmbrățișa, de teamă să nu fie respins.

— Nu te pot lăsa singură, Rachel, mai ales acum.

El știa. În ochii lui Rachel apărură lacrimi. Sperase atât de mult ca el să revină numai pentru că o iubea, pentru că avea nevoie de ea! I se părea insuportabilă ideea de a ține un bărbat lângă ea printr-o căsătorie și printr-un copil pe care nu le dorise. O apăsa o decepție îngrozitoare. Își scutură capul, tremurând fără să vrea.

— Nu, nu trebuie să te neliniștești, că mă lași singură, Cord. Totul va merge bine. O să vând totuși ferma și asta îmi va permite să trăiesc cu copilul și să iau noi hotărâri.

Cord ridică o sprânceană.

— Copilul? exclamă el, uluit. Ce copil?

De data asta, Rachel fu cea care și-a exprimat surpriza.

— Tu... tu nu știai?

— Să știi? De unde să știi? Când aveai de gând să-mi spui? Poate că voiai să te descurci singură și cu asta, conform sacrosanctei tale independențe?

Privirea lui Rachel arunca fulgere. Cum îndrăznea el să reacționeze așa, ca și cum el ar fi fost cel abandonat? Parcurgând distanța care îi separa, Rachel își încrucișă brațele cu un aer indignat.

— Am aflat abia ieri. Pe deasupra, nu eu am plecat de la fermă acum o săptămână, Cantrell. Poate că ți-aș fi telefonat, dacă aveai grijă să-mi lași un număr unde să te gălesc.

— Când? La a șaisprezecea aniversare a copilului? Încerci să mă înlături, Rachel dar eu nu mă las.

— Nu te lași! repetă ea îndreptând un deget spre pieptul lui. Și de ce te-ai întors? Ca să mă intimidezi? Ca să mă hărțuiești și să mă obligi să fac „cum vrei tu”?

— Nu.

— Atunci, poate ca să-ți recuperezi lucrurile și să pleci imediat?
El scutură din cap.

— Ca să mă aperi de Earl și de mine însămi?

— Nu.

Trebuia să-i spună. Oricare va fi motivul întoarcerii lui, Rachel trebuia să-l afle.

— Atunci de ce, Cord? strigă ea cu inima plină de speranță amestecată cu teamă. De ce te-ai întors?

— Pentru că te iubesc, fir-ar să fie!

Desigur, nu era cea mai romantică declarație de dragoste, dar era cea mai minunată pe care ea o auzise vreodată.

Râzând de bucurie, se aruncă de gâtul lui Cord.

— Credeam că o să înnebunesc săptămâna asta fără tine, șopti el îngropându-și fața în părul ei.

— Și eu.

Ce bine era că l-a regăsit! Nu-l va mai lăsa să plece niciodată!

— Un copilăș! murmură el cu blândețe. Copilul, nostru!

— Cord, nu mă strânge așa de tare, nu mai pot respira.

— Oh! Iartă-mă, spuse el desfăcându-se din îmbrățișare. Și când se va naște? Cum s-a întâmplat?

Rachel râse.

— Nașterea e prevăzută pentru martie. Și cum s-a întâmplat, cred că știi și tu!

— Voiam să spun cum de a fost posibil? Noi am luat toate precauțiile.

— Cu o excepție. Prima dată. Credeam că nu e nici un risc, dar acum sunt fericită că m-am înșelat, spuse ea mângâindu-l pe Cord pe obraz.

El îi luă mâna și o duse la buze.

— Rachel, vorbind despre greșeli și eu am făcut una, când le-am obligat să faci cum vreau eu. Orgoliul meu suferea, pentru că aveam ca stăpână o femeie – soția mea – și trebuia să o las să hotărască ea în toate. Acum am înțeles cât de important era pentru tine să-ți urmezi drumul în libertate îmi pare rău că am încercat să-ți tai aripile.

— Și eu m-am înșelat, Cord. Îmi era atât de teamă că voi fi din nou manipulată, comandată! N-am putut vedea cât erai de diferit în raport cu Michael. Acum știu că n-ai fi vrut niciodată să iei conducerea vieții mele, ci doar să o împărțim.

Numai zâmbet, Cord îi arată atunci un pachet pus pe scaun.

— Pentru tine, spuse el întinzându-l lui Rachel.

Curioasă, Rachel deschise punga cu nerăbdare.

Inima îi bătu și mai tare când descoperi cadoul lui Cord. Un clopot. Un clopot din acelea care erau făcute să sune la ferme, ca să adune familia în jurul mesei!

Cu ochii plini de lacrimi, se lipi de Cord.

— Te iubesc, Cord Cantrell.

O expresie de fericire curată lumină chipul lui Cord. Apoi o sărută dulce pe Rachel, înainte de a-i strecura un deget sub bărbie.

— Mai rămâne un. Singur punct, Rachel, un punct pe care aș vrea să-l lămurim, spuse el pe un ton grav.

— Care?

— Vrei să fii soția mea? Soția mea cu adevărat?

Atunci ea îl îmbrățișa, plină de dragoste și izbucni în râs.

— Dragul meu! Credeam că n-o să mă mai ceri niciodată de nevastă!

SFÂRȘIT